

Yêu Là Tập Kích Bất Ngờ

Contents

Yêu Là Tập Kích Bất Ngờ	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	7
3. Chương 3	11
4. Chương 4	17
5. Chương 5	22
6. Chương 6	28
7. Chương 7	34
8. Chương 8	39
9. Chương 9	45
10. Chương 10	50

Yêu Là Tập Kích Bất Ngờ

Giới thiệu

Thể loại: Đô thị tình duyên, hoan hỉ oan gia, niên hạ, đại thúc thụ, 1×1, hài, HE. Biên tập: Hà HiTình trạng: Hoàn 10

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-la-tap-kich-bat-ngo>

1. Chương 1

Tháng tư, cảnh xuân tươi đẹp, hoa hồng liễu xanh ngập tràn nhân gian, hệ trung học của trường tư thực Tùng Viên theo thường lệ nghênh đón một nhóm sinh viên chuẩn bị tốt nghiệp khóa này đến thực tập.

Phân đến tổ hóa học có hai nữ một nam, đều là sinh viên của trường đại học danh giá nổi tiếng, Từ Nhất Vi lật giở lý lịch sơ lược và phiếu điểm của bọn họ, cẩn thận đánh giá ảnh thẻ dán phía trên tờ lý lịch, ở trong lòng phân ra thứ tự theo ấn tượng: mặt như hoa đào, mì nấu nước thịt, đầu trâu mặt ngựa.

Mặc dù ở trước mặt mọi người, anh luôn biểu hiện ra vẻ nho nhã lễ độ, ôn hòa thiện lương, nhưng thực chất, Từ Nhất Vi là một người đàn ông khá âm hiểm, từ trước đến nay không ngại dùng ngôn ngữ độc ác nhất thăm oán người khác.

Đương nhiên, anh không chỉ xem xét tướng mạo những người này có thuận mắt hay không, mà thầy tướng số còn nói từ tướng mạo có thể nhìn ra phúc lộc thọ hỉ, Từ Nhất Vi cũng tự biết mình chưa đạt tới độ thông linh thông tiên, anh chỉ đơn giản muốn đánh giá một chút xem lực cạnh tranh của ai có vẻ mạnh thôi.

Cái gọi là tương do tâm sinh, cũng không phải hoàn toàn không có đạo lý, người có mặt hoa đào thiên sinh lệ chất, biểu cảm cũng không tồi, tính cách hẳn là thuộc loại hoạt bát nhiệt tình thích giao tiếp, đuôi mày khóe mắt mang theo vài phần mỉa ý, phỏng chừng ở trường học không phải hoa khôi của khoa thì cũng là

của lớp; thành tích bình thường, tính tình có lẽ sẽ hơi công chúa một chút, với người như vậy chỉ cần vừa đủ vừa chiều là có thể thu phục.

Người thứ hai mì nấu nước thịt, ngũ quan cũng xem như thanh tú, đeo một đôi kính mắt khung hẹp, lông mày không quá tủa tủa, mái tóc dài thẳng tuyệt không xinh đẹp, nhưng có được học bổng xuất sắc bốn năm liền, phiếu điểm cũng làm người ta hoa mắt choáng đầu, người như thế giống một con bò già, vùi đầu khổ làm, thâm lặng hiền lành, tính cách văn tĩnh thậm chí có phần chất phác, tuyệt không láu lỉnh giảo hoạt, cho dù bị bắt nạt cũng cố gắng nén giận, chuyện lớn biến thành chuyện nhỏ, người như thế cũng không tạo thành uy hiếp.

Về phần cái tên đầu trâu mặt ngựa cuối cùng kia, kỳ thật bằng lương tâm —— nếu như anh còn có lương tâm —— mà nói, bộ dạng thẳng nhãi này khá tốt, mày rậm mắt to, anh tuấn đẹp trai, giữa lông mày bao phủ một cổ chính khí, thuộc loại thanh niên nhiệt huyết bốc đồng giống như muốn từ trong bản lý lịch phá rách giấy nhảy ra, tuy rằng có vẻ ngây ngô, nhưng lại quyết đoán mười phần. Hơn nữa thành tích cậu ta không tồi, hoạt động tập thể cũng biểu hiện xuất sắc, liên tục đảm nhiệm chức hội trưởng hội học sinh hai năm, giống như một quả táo hạch trần ngập sức thu hút và năng lực lãnh đạo.

Anh chán ghét người như thế, càng chán ghét phải làm việc chung với người như thế, ghét nhất bị loại từ trên trời rơi xuống này lay động địa vị của anh.

“Thầy Từ, sớm a!” Các giáo viên cùng tổ lục tục đi vào, công tác một ngày lại bắt đầu rồi, Từ Nhất Vi chào mọi người một câu, tiếp tục vùi đầu xem tư liệu.

“A? Lần này có giáo viên nam đến thực tập à?” Cô Dương, đã qua tuổi bốn mươi, nhưng cách ăn mặc và trang điểm lại như thể mới tầm hai chín tuổi đổ lại, ngạc nhiên kêu một câu, kết quả tất cả giáo viên trong tổ hóa đều vây quanh lại, líu ríu, soi mói người đẹp trai trẻ tuổi trong ảnh.

“Chân Thành? Tên này không tồi.”

“Quá đẹp trai nha, cô xem ánh mắt của cậu ta, thật giống George Clone nha!”

“Có đàn ông, cuối cùng cũng có người đến cân sức ngang tài với thầy Từ rồi.”

“Đúng vậy, chỉ có một mình thầy Từ siêu phàm này, nhìn nhiều cũng sẽ chán thôi!”

Mấy cái bà tám này!

Từ Nhất Vi mắng tung trời ở trong bụng, trên mặt lại hiện ra một nụ cười khổ ẩn nhẫn bất đắc dĩ, triệt để duy trì phong độ của sinh vật giống đực duy nhất trong tổ hóa học.

Đúng vậy, đúng vậy, tổ hóa học ngoại trừ anh làm tổ trưởng này, tất cả đều là giáo viên nữ, từ người mới ra trường trẻ tuổi trắng trẻo đến những bà cô đã có chồng có con, mùi son phấn tràn ngập. Từ Nhất Vi sống ở giữa các cô, so với gấu mèo còn quý hiếm hơn, sống quá lâu, không chỉ bị đám phụ nữ tràn đầy mẫu tính kia nuông chiều ra một thân lười biếng kiêu đề tiện, đến ngôn ngữ đáng đi cử chỉ, cũng càng ngày càng phát triển theo hướng giới tính thứ ba.

Tóm lại là ôn nhã có thừa, dương cương không đủ.

Anh năm nay ba mươi hai tuổi, diện mạo nhả nhặn trẻ đẹp, dáng người hơi gầy, thuộc loại bạch diện thư sinh điển hình, có chút hơi sữa, nhưng không đến mức làm người khác phản cảm.

Bình thường đám phụ nữ này luôn lấy anh làm thần tượng nửa quần chúng, lúc nhàn rỗi thì lấy ra để trêu chọc một chút, bây giờ thì hay rồi, cái tên họ Chân kia chỉ với một cái ảnh chụp đã làm mình rất hạnh, nếu người thật đến đây, tổ hóa học còn không nổ tung sao?

Càng nghĩ lại càng thấy khó chịu, Từ Nhất Vi càng thêm kiên định quyết tâm ngáng chân tiểu tử kia, tốt nhất là không để lại dấu vết, làm cho cậu ta nơi nơi gặp trở lại, sau khi dính một đầu tro bụi, sẽ biết khó mà lui, tự mình cụp đuôi cút đi! Đừng vọng tưởng có thể ký hợp đồng ở lại dạy học.

Từ Nhất Vi khẽ nhếch khóe môi, lộ ra nụ cười có vẻ u buồn, bao hàm cảm giác thần bí đóng mác bản thân, không ai biết trong bụng anh đang toan tính mấy cái thủ đoạn tâm xâm, thậm chí còn vắt óc nghĩ xem nên làm thế nào để chinh phục tập sinh mới sống không bằng chết.

Dù thế nào đi chăng nữa, anh lẫn lộn nhiều năm như vậy mới miễn cưỡng có được chức tổ trưởng, hiện tại đúng vào thời điểm tăng hành chính thay máu, mấy chủ nhiệm hệ trung học tu nghiệp thì tu nghiệp, về hưu thì về hưu, bao nhiêu người như hổ rình mồi nhìn chăm chăm vào vị trí trống này, Từ Nhất Vi anh cũng không phải thánh mẫu, sao có thể vào giờ phút máu chốt này dẫn một kẻ thù từ bên ngoài vào để cạnh tranh với mình?

Dù sao một mẫu ba ở tổ hóa học này anh vất vả kinh doanh lâu như vậy, quả quyết không thể cắt nhường nửa tắc lãnh thổ. Tiểu tử mới tới muốn cướp danh tiếng của anh? Không có cửa đâu!

Giáo viên thực tập đang tập hợp nghe phát biểu ở tầng hành chính, sau khi hiệu trưởng Hứa Phượng Kinh phát biểu mấy câu chào mừng, tóm tắt mấy yêu cầu của công việc xong, liền tuyên bố tan họp, những người mới tự mình đi các tổ dạy học khác nhau để báo danh.

Chân Thành ngấm ngấm quyển “thủ tục giáo viên” dày giống như viên gạch kia, ôm tâm tình khẩn trương mà nháy nhót, vẫn duy trì bước chân thông dong mà ổn trọng, đi ra khỏi tầng hành chính.

Trời xanh, nắng vàng, xung quanh hoa tươi nở rộ, lục đẳng leo kín tường, những hàng cây ở hai bên đường nhẹ nhàng lay động trong gió, tản ra hương thơm tươi mát nhàn nhạt, các tòa nhà đan xen đầy ngẫu hứng cùng phong cảnh dung hợp vào nhau, vô cùng đẹp mắt, nếu bán vé vào cửa cho người đến tham quan, có lẽ ngày thu tiền triệu.

Hệ trung học cách tầng hành chính không xa, nhưng đi bộ cũng phải hơn mười phút, Chân Thành đưa tay lên nhìn đồng hồ, ngừng đầu bước đi, giống như một chiến sĩ đang lao ra tiền tuyến, tiến về phía khu dạy học của hệ trung học.

Đây quả thật là một trong những chiến dịch quan trọng nhất trong cuộc đời cậu, bốn tuần thực tập ngắn ngủi, quyết định cậu có thể thuận lợi ký hợp đồng, trở thành một giáo viên dạy học ở đây hay không.

Từ nhỏ đến lớn, cậu đều xác định mục tiêu kiểu này, quyết chí tiến lên, vượt mọi chông gai, điển hình của loại người thì không đạt mục đích thì không cam lòng từ bỏ, hơn nữa ý chí cứng như sắt thép cùng với sức sống mạnh mẽ, làm cho cậu trên cơ bản đều có thể hoàn thành tâm nguyện, mọi việc đều thuận lợi.

“Này! Cậu chờ một chút!” Phía sau truyền đến thanh âm của con gái, Chân Thành dừng bước, xoay người, nhìn thấy hai nữ sinh viên đang chạy về phía cậu, lục lọi một chút trí nhớ, mới nhận ra là hai nữ sinh sư phạm cùng đến thực tập ở tổ hóa học.

“Chào!” Trong đó một người rất được, nụ cười tươi như xuân hoa, chủ động vươn tay với cậu, tự giới thiệu: “Chào cậu, tôi gọi là Đào Hoa, nói không chừng tương lai sẽ trở thành đồng sự nha!”

“Tôi gọi là Thanh Đường.” Một người nhả nhận thanh tú, vừa mới nhấc tay cũng lộ ra một cổ khí chất của con gái rượu, Chân Thành bắt tay với hai người, đáp lại một nụ cười ấm áp, nói: “Tôi tên là Chân Thành.”

Giọng nói của cậu hơi trầm, nhẹ nhàng ấm áp, âm sắc vô cùng êm tai đến độ tựa như có thể từ làm xiêu lòng tất cả mọi người, hơn nữa thân hình cậu cao lớn rắn rỏi, diện mạo tuấn lãng như ánh mặt trời, rất dễ tạo ấn tượng tốt với người mới gặp.

Lúc này cũng không ngoại lệ, ba người trẻ tuổi nhanh chóng thân quen, chuyện trò vui vẻ cùng nhau đi về phía hệ trung học.

Buổi sáng không có tiết, Từ Nhất Vi ngồi ở bàn làm việc chấm bài tập, đột nhiên cảm thấy một cơn choáng váng, mơ hồ bên trong có thanh âm vang lên ở trong đầu: đến đây!

Ba người bạn họ cách phòng giáo vụ càng gần, Từ Nhất Vi liền choáng càng lợi hại, trực giác của anh luôn luôn nhạy bén, khẳng định là cái tên tiểu tử thói bị anh coi là thiên địch đi vào phạm vi lãnh thổ của mình, mới làm cho anh xuất hiện bệnh trạng máu không kịp lên não.

Uống mấy ngụm trà nóng, Từ Nhất Vi dựa vào cửa sổ nhìn xuống xung quanh, chợt thấy một nam hai nữ đang nói nói cười cười đi về phía bên này, khoe miệng anh run rẩy, thấp giọng nói: “Tao bao.”

Nhìn tiểu tử kia toàn thân như muốn thử so với ánh mặt trời xem ai chói sáng hơn, thật sự là càng nhìn càng ghét.

Cho dù Chân Thành căn bản không hề trêu chọc đến anh, Từ Nhất Vi vẫn theo bản năng chán ghét đối phương, đây đại khái chính là cái mà người ta gọi là khí trường tương xích (hiện chưa tìm được câu thành ngữ tương ứng, sẽ cập nhật sau). Hơn nữa tiểu tử này gián tiếp uy hiếp đến không gian phát triển sinh tồn của anh, vì tự bảo vệ mình, anh đương nhiên muốn dùng hết mọi biện pháp bóp chết thằng nhãi này từ trong đợt thực tập.

Chân Thành chú ý tới tầm mắt của anh, ngẩng đầu nở một nụ cười ầm áp tràn đầy chân thành hiền lành xinh đẹp với anh, Từ Nhất Vi thiếu chút nữa bị sặc nước miếng, cắn giận lùi lại khỏi cửa sổ, kéo tấm rèm mảnh xuống.

Cái gì đến thì sẽ đến, không đợi Từ Nhất Vi điều chỉnh tốt tinh thần, tăng mạnh sức chiến đấu lên đỉnh điểm, cái tên đàn ông lộ ra vẻ mặt cười tinh khiết ngu ngốc cũng đã đứng ở trước bàn làm việc của anh.

Xem tôi trừng trị cậu như thế nào!

Từ Nhất Vi trong bụng khó chịu đến sắp nổ tung, trên mặt vẫn bất động thanh sắc, lại tỏ vẻ dịu dàng thân thiết chào ba người bọn họ, bày ra một bộ tiền bối đầy nhiệt tình, đem nội dung và hạng mục công việc cần chú ý giải thích tỉ mỉ lại một lần, hoa đào cùng nước luộc thịt bị cô Dương đưa đi khỏi năm hai trung học, về phần tên sát tinh này, ở dưới chiếu cổ tiểu lí tàng đao(*) của Từ Nhất Vi, bị xếp vào lớp A năm nhất trung học.

(*) tiểu ly tàng đao: nụ cười ẩn chứa đao kiếm ~~> âm hiểm.

Từng nghe đồn cái lớp thái tử đó, cuối tuần trước mới đánh một giáo viên vật lý phải nhập viện, làm cho các giáo viên trẻ tuổi sinh ra sợ hãi, các giáo viên lớn tuổi thì toát mồ hôi lắc đầu thở dài.

“Anh thật là cao tay, tôi sẽ chờ tiểu tử ngốc kia bị chỉnh đến khóc cha gọi mẹ.” Ngô Lương Hâm vuốt hốc mắt đen sì, từ tổ vật lý ở cách vách chạy tới tìm Từ Nhất Vi, khúm núm quy lụy, bộ dáng thật đáng khinh chớp mắt, nói: “Tôi chờ nhìn hần cùng thái tử PK.”

Xem ra người ghét thằng nhóc Chân Thành không chỉ có một mình mình, Từ Nhất Vi nghĩ trong lòng tôi muốn làm khổ cậu ta như thế nào thì liên quan rắm gì đến anh, chẳng qua ở mặt ngoài lại nghiêm trang, đẩy tay anh ta ra, nói: “Nói vớ vẩn, tôi chỉ tạo cơ hội cho người trẻ tuổi rèn luyện mà thôi, anh đừng có lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử.”

“Vâng vâng vâng, anh là quân tử.” Ngô Lương Hâm trợn mắt xem thường, cười hì hì hỏi: “Buổi tối có rảnh không? Mời anh ăn cơm.”

Từ Nhất Vi làm ra vẻ lật lật quyển sổ ghi công việc, hắng giọng nói: “Hôm nào đi, buổi tối tôi có việc.”

Cái bộ dạng dối trá sống chết cố làm ra vẻ này của anh làm cho lưu manh như Ngô Lương Hâm cũng cảm thấy ngứa răng, lăm nhăm vài câu liền vui vẻ chạy về tổ vật lý.

Có thể nói cha mẹ anh ở phương diện đặt tên này rất có tầm nhìn xa, Từ Nhất Vi, Từ Nhất Vi! Đọc liền hai lần, có thể khái quát một cách chính xác tính cách của anh.

Về phần cái tên Chân Thành kia, có phải người cũng như tên hay không, ai cũng không biết, chỉ là cậu ta có khuôn mặt tuần tú làm cho người ta thích, cười lộ ra vừa chân thành lại sáng sủa, cho nên khi cậu được Từ Nhất Vi đưa vào lớp A năm nhất, học sinh không hề keo kiệt cho cậu một tràng vỗ tay nhiệt liệt cùng với tiếng huýt gió liên tiếp.

Đẹp trai thường đi kèm với nổi tiếng, thế giới này thật sự không công bằng, Từ Nhất Vi anh cũng khá đẹp, sao học sinh thấy anh nhiều lắm chỉ khách khách khí khí kêu một tiếng chào thầy Từ, cho tới bây giờ cũng không giống như Chân Thành được mọi người gọi thẳng là đẹp trai?

Duyên học sinh còn chưa tính, ngay cả duyên con gái cũng nát muốn chết, từ đại học đến bây giờ, hẹn hò với mấy bạn nữ, đều chỉ có thể tiến triển đến nắm tay đã bị người ta tung ra một câu làm bạn bè rồi bị knock out, làm hại anh cô đơn đến ba mươi hai tuổi, vẫn như cũ không người hỏi thăm.

Phụ nữ bây giờ nghĩ cái gì vậy? Dựa vào cái gì một người đàn ông dịu dàng sẵn sàng như anh lay đến lay đi, lay đến tuổi này rồi mà vẫn còn cô đơn lẻ bóng?

Từ Nhất Vi vô cùng oán niệm, thân bằng bạn tốt, hết người này đến người khác, toàn bộ những cô gái chưa kết hôn có thể điều động đều điều động, thế nhưng làm cho anh trăm tư không giải được chính là, những cô gái này đều rất vừa lòng với ảnh chụp của anh, nhưng mà đợi đến lúc bản thân ra trận, thường thường hẹn hò vài lần sẽ kết thúc, thời gian hẹn hò dài nhất cũng chỉ là hai tháng mà thôi, thời điểm đối phương nói lời chia tay nghe vẻ còn mệt mỏi hơn người bị đá là anh, lại còn nói nói mấy lời vô nghĩa như “Về bên ngoài sẽ hại chết người”, “tốt mã dễ cùi, không thể phó thác chung thân”, làm cho anh một bụng hỏa không có chỗ phát.

Chạy đến toilet soi gương, Từ Nhất Vi tự tin mười lần, chấn hưng tinh thần, tính toán sau khi tan tầm đi đến buổi xem mắt lần thứ một ngàn lẻ một của anh, vì tìm kiếm thực mệnh thiên nữ mà cố gắng.

“Thầy Từ.” Trước mặt đứng phải Chân Thành, Từ Nhất Vi nhoẻn miệng với cậu ta, trong lòng mặc niệm oán linh mau biến đi, thế nhưng tiểu tử này không chỉ không biến đi, còn nhìn khắp xung quanh một chút, liền vươn tay đẩy anh trở lại toilet.

Cậu ta muốn giết người cướp của? Từ Nhất Vi giống một con mèo bị hoảng sợ, trừng mắt đề phòng nhìn cậu, Chân Thành nhin cười, chìa chìa hạ phúc anh, nói: “Này, cửa trước mở.”

Từ Nhất Vi cúi đầu nhìn, một tiếng ầm vang lên trong đầu, xấu hổ lẫn buồn bực.

Vừa rồi phỏng chừng là quá mức hoảng hốt, sau khi hư hư (đi tiểu =))~) xong liền quên kéo khóa quần, mặc cho nơi đó mở rộng cửa, còn lộ ra một góc nhỏ vật áo ở trong quần.

May mắn bị người cản lại đúng lúc, nếu không cứ để như vậy đi ra ngoài, không cần nửa ngày sẽ truyền khắp cả hệ trung học, làm cho anh mất hết mặt mũi, Từ Nhất Vi tận lực bình tâm tĩnh khí, vội vàng sửa sang lại quần áo, thấp giọng nói cảm ơn.

Làn da anh rất trắng, từ đầu đến chân đều lộ ra một cổ khí chất lịch sự nho nhã, rất đẹp mắt, đặc biệt một mảng ửng đỏ khuếch tán đến bên tai lúc xấu hổ kia, làm cho Chân Thành nhìn yết hầu có hơi khô, cơ hồ không nhìn được muốn vươn tay sờ lên khuôn mặt của anh ta.

May mắn lý trí còn sót lại một chút, biết thời cơ còn chưa chín muồi, đã thảo kinh xà(*), sẽ chỉ mang đến thất bại mà thôi.

(*) đã thảo kinh xà: đánh rần động cổ ~~> nóng nảy tất hồng việc.

Mí mắt Từ Nhất Vi lại bắt đầu nháy, loại cảm giác này giống như có người bỏ con rết con nhện vào cổ áo sau gáy của anh, sau đó loài bò sát này dọc theo lưng trượt xuống, làm cho lông tơ cả người anh dựng hết lên.

Bản năng nói: có nguy hiểm. Vì thế Từ Nhất Vi miễn cưỡng nở nụ cười, bước qua Chân Thành, chạy trốn chết.

Ở trước mặt tiểu tử này, anh lại cảm thấy chột dạ khó hiểu.

Chân Thành giải quyết vấn đề cá nhân, trở lại văn phòng, mấy giáo viên nữ không có tiết đi qua nói chuyện, sự chăm sóc nhiệt tình của họ dành cho cậu dường như trên cả mức bình thường, không chỉ thu dọn gọn gàng bàn làm việc cho cậu, còn hay tặng nước trà và đồ ăn vặt điểm tâm linh tinh, quả thực là không khác gì đãi ngộ quốc bảo.

Chân Thành tính cách hiền hòa, đối nhân xử thế lễ phép mà thành thật, một thanh niên đẹp trai sáng sủa đúng tiêu chuẩn, người gặp người thích hoa gặp hoa nở, thần tượng quốc dân của tổ hóa học nháy mắt từ người cũ đổi thành người mới, một người như được chúng tinh phủng nguyệt(*), một kẻ thê lương than thở đầu bạc.

(*) chúng tinh phủng nguyệt: sao vây quanh trăng, ý chỉ Chân Thành trở thành mối quan tâm chung của mọi người.

Từ Nhất Vi sinh ra lệch lạc tâm lý cực lớn, may mắn anh còn nhớ rõ buổi tối phải đi xem mắt, phải bảo trì hình tượng tâm tính đoan chính, vì thế đại nhân không chấp tiểu nhân, trước tiên coi Chân Thành như không khí, trộm lấy ra ảnh chụp của đối phương, một bên nhìn một bên ảo tưởng cuộc sống tốt đẹp sau khi kết hôn.

Đối phương là quản lý nhân sự của một công ty lớn nào đó, hai mươi chín tuổi, bằng cấp cao thu nhập cao, xinh đẹp mà tự tin, hơn nữa cha mẹ mất sớm, em trai duy nhất cũng đã tốt nghiệp đại học, hoàn toàn không có gánh nặng.

Từ Nhất Vi cảm thấy khá vừa lòng với cô gái này, tuy rằng đối phương có hơi lớn tuổi, nhưng xét tổng thể mà nói thì vô cùng tốt, sánh đôi với một người đàn ông hoàn hảo như anh thì quả là hợp ý trời mà.

Chịu đựng cảnh sống một ngày bằng một năm đến sắp tan tầm, gọi điện thoại trước xác định địa điểm thời gian hẹn gặp, Từ Nhất Vi chạy đến toilet xịt gel vài cái lên tóc, chỉnh chỉnh cà vạt, sau đó lòng như lửa đốt chạy xuống lầu.

“Thầy Từ, chờ tôi một chút!”

Chân Thành như âm hồn không tan, giống một con muỗi dính sát lấy anh không bay, đuổi tới bãi đỗ xe, nở một nụ cười ngu ngốc, nói: “Thầy Từ muốn vào nội thành sao? Có thể cho tôi đi nhờ một đoạn được không?”

Giáo viên thực tập không được phân ký túc xá, Tùng Viên lại xây dựng trong núi cách nội thành gần một giờ đi xe, đi tới đi lui cực kỳ bất tiện, cậu đành phải dày mặt xin đi nhờ xe.

Thầy Từ ôn hòa với cậu như vậy, một yêu cầu nhỏ nhỏ này hẳn sẽ không cự tuyệt chứ?

Đùa à, chung thân đại sự của anh sao có thể làm cho tiểu tử này phá hỏng? Từ Nhất Vi nhú nhú mày, vẻ mặt giả bộ khó xử, nói: “Tiểu Chân, tôi có việc gấp, xin lỗi cậu!”

Chân Thành sững sốt một chút, lập tức lộ ra một nụ cười ta đây biết rồi, nói: “Hẹn hò với bạn gái?”

Từ Nhất Vi bị đoán trúng, liếc ngang cậu một cái, nói: “Đi ra cửa đông của trường, có tuyến xe quay về nội thành.”

“Được.” Chân Thành khoát tay, nhìn theo anh đi xa, sau đó chậm rãi bước về phía cửa đông.

Nắng chiều phủ kín chân trời, như nhuộm thêm sắc thắm cho những khóm hoa, tốp năm tốp ba học sinh đi qua bên cạnh cậu, hết thấy đều an tĩnh bình yên như vậy, Chân Thành vừa đi vừa thưởng thức cảnh sắc, nhìn không được mỉm cười, nghĩ thầm cho dù là thượng đế có hạ phàm, cũng sẽ cảm thấy đây là một sống tươi đẹp xiết bao.

Đáng tiếc nhân sinh tốt đẹp lại không chịu nổi sự mài mòn của thời gian, Chân Thành ở cửa đông trường học bước đi thông thả đến, chờ đến dài cả cổ, cũng không gặp bóng dáng chiếc xe nào.

Chẳng lẽ chuyến xe cuối đã đi rồi?

Cậu không khỏi có chút sốt ruột, lúc này mới chú ý tới tình huống có vẻ không thích hợp.

Cửa phía đông đối diện với sau núi, đi ra ngoài chính là đường núi, cơ hồ không có học sinh nào đi về bên này, cậu ở đây hơn nửa tiếng, cũng không thấy có người nào ra vào từ cửa này.

Đang miên man suy nghĩ, một chiếc xe chậm rãi đi qua, dừng lại ở bên cạnh cậu: “Chân Thành?”

Chân Thành tập trung nhìn vào, nhận ra là hiệu trưởng Hứa Phượng Kinh, cậu nở nụ cười thật thà, nói: “Hiệu trưởng, tôi ở đây chờ xe trường.”

“Xe trường?” Hứa Phượng Kinh nhú nhú mày, nói: “Xe trường ở cửa phía tây, cậu đi sang bên này làm cái gì?”

“A?” Chân Thành tròn tròn mắt, sững sốt vài giây rồi mới then thùng gãi gãi đầu, nói: “Tôi nhớ lầm.”

“Lên xe, tôi chở cậu.” Hứa Phượng Kinh ra lệnh ngắn gọn, Chân Thành vội vàng nói cảm ơn, sau khi lên xe, Hứa Phượng Kinh nhìn cậu một cái, hỏi: “Nội quy trường học xem qua chưa?”

“Chưa, tôi định buổi tối về nhà xem.” Chân Thành thật thà trả lời.

Hiệu trưởng trẻ tuổi này có một loại lực uy hiếp làm cho người ta không dám lơ đãng, bị người ta xưng tụng là một trong hai tòa núi băng của tầng hành chính, tầm mắt đảo qua, đủ để trấn trụ các loại yêu ma quỷ quái.

“Nếu khó khăn gì, có thể nói cho tôi biết.” Hứa Phượng Kinh như là lơ đãng nói ra một câu, Chân Thành vĩnh tại: “Hả? Tôi sẽ cố gắng.”

Hứa Phượng Kinh cười mà như không cười liếc mắt nhìn cậu ta, không nói nữa, chuyên tâm lái xe.

Đưa cậu đến trạm tàu điện ngầm, Chân Thành xuống xe chào tạm biệt, Hứa Phượng Kinh ý vị thâm trường nhìn cậu một cái, nói: “Trở về học thuộc nội quy trường học trước, đừng bị người ta nắm mũi dắt đi nữa.”

“Vâng.” Chân Thành chán nản gật đầu, nhìn theo xe của anh ta, lặng lẽ thở ra một hơi.

(*) George Clone: diễn viên nổi tiếng người Mỹ

2. Chương 2

Từ Nhất Vi đang say mê ở trong buổi hẹn hò tốt đẹp, Trình Duyệt Tâm là đối tượng xem mắt phù hợp với tiêu chuẩn tình nhân trong mộng nhất mà anh từng gặp: hào phóng, dịu dàng, cá tính độc lập, cử chỉ khéo léo, khuôn mặt xinh đẹp, dáng người cao gầy mê người... Dù bao nhiêu tính từ cũng không thể nói hết đủ loại ưu điểm của cô, Từ Nhất Vi từ lúc nhìn thấy cô lần đầu tiên, liền cảm thấy ngực mình dậy sóng, tim đập thình thịch. Chẳng qua, anh nhìn không được cúi đầu nhìn giày của cô, vạch ra chỗ anh cho rằng không được hoàn mỹ: “Người tiến cử nói em cao 170cm, đi giày đế bằng là dường như được rồi?”

Chính anh thân cao 175cm xứng với thể trạng thư sinh điển hình, nếu đứng ở bên cạnh Trình Duyệt Tâm, hoàn toàn thành lá xanh bên cạnh hoa hồng, hình ảnh nhìn từ hiệu quả thị giác một chút cũng không đẹp mắt, không có mấy người đàn ông sẽ thích lấy một người vợ cao hơn mình, anh đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Trình Duyệt Tâm mỉm cười gật đầu, nói: “Là tôi suy nghĩ thiếu chu toàn.”

“Không sao, lần sau chú ý là tốt rồi.” Từ Nhất Vi vừa lòng gật đầu, phụ nữ chính là phải nhu thuận nghe lời, mới đúng quy cách làm vợ của Từ Nhất Vi anh.

Hai người một mặt dùng cơm một mặt nói chuyện phiếm, Từ Nhất Vi giống như tra hỏi khẫu hỏi đông hỏi tây, chỉ thiếu không có hỏi đến mật khẩu cùng tài khoản ngân hàng, đều bị Trình Duyệt Tâm uyển chuyển lái đi, cuối cùng lúc hỏi đến em trai Trình gia, cô mới có chút hưng trí.

“Cậu ấy tốt nghiệp đại học còn muốn tiếp tục học cao học sao?” Từ Nhất Vi thử hỏi thăm dò, Trình Duyệt Tâm nhấp một ngụm nước trái cây, nói: “Còn phải xem lựa chọn của nó nữa, có mỗi một đứa em trai như vậy, chỉ cần nó vui vẻ là tốt rồi.”

Nãi không phải có luyện đệ tình kết chứ? Nhanh chóng tính toán một chút, cậu em Trình tiếp tục học cao sẽ tiêu phí rất nhiều, chẳng lẽ khi kết hôn bọn họ còn phải chịu gánh nặng này sao? Từ Nhất Vi có chút không hài lòng, nói: “Người trẻ tuổi vẫn là sớm độc lập mới tốt, tôi tốt nghiệp đại học xong liền không xin tiền của nhà nữa, tương lai cưới vợ sinh con cũng sẽ không yêu cầu cha mẹ bỏ vốn.”

Trình Duyệt Tâm nghe ra ý trong câu nói của anh ta, chỉ là cười cười, không nói gì nữa, Từ Nhất Vi lại coi im lặng của cô là đồng ý, tiếp tục lái nhai: “Hơn nữa, tôi hy vọng người vợ tương lai có thể chuyên tâm làm một bà chủ nhà đúng nghĩa, giống như mẹ tôi làm hiền thê lương mẫu, chiều chồng cùng con cái, nếu rảnh rỗi không có chuyện gì thì có thể làm tiểu thủ công, luyện tay nghề, tôi hiện tại thu nhập rất khá, có thể nuôi được vợ, không cần cô ấy ra ngoài làm việc.”

Trình Duyệt Tâm gật đầu có lệ, một bàn tay lặng lẽ chạm đến di động, bấm bấm vài cái, trên mặt lộ ra nụ cười không chê vào đâu được, nín nhịn nghe anh ta tuyên dương tôn chỉ lấy vợ của bản thân.

“Một người bầu bạn lý tưởng chỉ gặp mà không thể cầu, không chỉ phải đối tốt với tôi, mà với cha mẹ tôi cũng phải dịu dàng nghe lời, cha mẹ tôi nuôi tôi lớn như vậy không dễ dàng, không thể yêu cầu bọn họ lại đi nhân nhượng con dâu.”

“Suy nghĩ của ngài rất bình thường.” Trình Duyệt Tâm không nóng không lạnh đáp lại, trong lòng bắt đầu đếm ngược thời gian, Từ Nhất Vi có chút lảng lảng, cảm thấy đã gặp được người cùng lý tưởng, lại thu

không được máy hát: “Xem ra quan niệm của chúng ta có rất nhiều điểm giống nhau, tương lai em cũng sẽ không để ý việc phải ở cùng với người già chứ?”

Chưa kịp trả lời, tiếng chuông di động đột ngột vang lên, Trình Duyệt Tâm thấp giọng nói xin lỗi, nhận điện thoại: “A lô? Cái gì? Có việc gấp? Được, tôi không sao, chút nữa gặp.”

Buông điện thoại, cô lộ ra vẻ mặt xin lỗi gọi bồi bàn tới tính tiền, nói: “Xin lỗi, Từ tiên sinh, tôi có việc gấp phải đi trước, lần này tôi mời, coi như bồi tội.”

“Có việc gấp ư? Thật đáng tiếc.” Từ Nhất Vi ỉu xiu, vươn tay đoạt lấy tờ giấy: “Sao có thể để cho phụ nữ mời khách, để tôi trả.” Động tác của anh chậm nửa nhịp, Trình Duyệt Tâm dùng tốc độ như tia chớp trả tiền, giẫm lên giày cao gót đi ra cửa nhà hàng, Từ Nhất Vi nắm chặt thời cơ cuối cùng xum xoe: “Tôi đưa em đi.”

“Không cần, bạn của tôi sẽ đến đón tôi.” Cô cười mỉm cự tuyệt, Từ Nhất Vi tưởng là rụt rè khách sáo của con gái, kiên trì muốn tiến cô, chỉ là anh không kiên trì được ba giây đồng hồ, liền hoàn toàn bại trận.

“Duyệt Tâm, tôi tới đón em.” Một người đàn ông trẻ tuổi cao lớn đẹp trai từ phía trước đi tới, “Hả? Thầy Từ, sao anh lại ở đây?”

Từ Nhất Vi tập trung nhìn, mí mắt nháy giống như muốn rút gân, thiếu chút nữa không thở được.

Đúng là cái tên Chân Thành làm cho anh vừa thấy liền chán ghét.

Trình Duyệt Tâm giống như phi diều vào rừng, bổ nhào vào bên người Chân Thành, thân thiết khoác lên cánh tay cậu, thanh âm mềm nhũn sáng giọng: “A Thành, anh thật là chậm.”

A Thành? Hai người này có quan hệ gì!? Từ Nhất Vi cảm giác được không khí cách ba mét trên đầu mình không ngừng dập dềnh, ngón tay phát run chỉ vào Chân Thành, nói: “Trình tiểu thư, cậu ta là gì của em?”

“Tôi...” Chân Thành há mồm giải thích, lại bị Trình Duyệt Tâm âm thầm thụi một cái vào xương sườn, thức thời im miệng. Trình Duyệt Tâm tặng anh một lúm đồng tiền mê người, nói: “Từ tiên sinh, tôi cảm thấy chúng ta tốt nhất là làm bạn bè, liên lạc sau, bye.” Tao nhã khoát tay, sau đó kéo cánh tay Chân Thành lên xe chạy lấy người, lưu lại người đàn ông Từ Nhất Vi đáng thương chỉ cách hạnh phúc có một bước, xem mất thất bại một lần nữa.

Đứng ở trong gió đêm, anh quả thật muốn chửi đồng.

Con mụ chết tiệt, có bạn trai còn đi xem mắt, bắt cá hai tay thật vẻ vang sao? Càng tức giận là cái thằng kia lại trẻ trung lại cao lớn hơn mình, cho dù Trình Duyệt Tâm đi giày mười phân cũng có thể biểu diễn chim nhỏ nép người.

Thù mới hận cũ chồng chất thành một tòa hỏa diệm sơn, Từ Nhất Vi càng thêm nhận định Chân Thành là khắc mình từ bé. Mỗi lần gặp phải người này y như rằng không có chuyện tốt, hại anh hình thành phản xạ có điều kiện, nhìn thấy khuôn mặt kia liền cảm thấy choáng đầu hoa mắt tay chân mềm nhũn.

Một mặt lăm lăm than thở oán giận một mặt lái xe về nhà, Từ Nhất Vi tự an ủi mình: đêm nay cũng coi như tránh được một kiếp. Bản thân là một người đàn ông tốt xuất thân trong sạch, thế gian hiếm có, may mắn thượng đế đặc biệt chiếu cố, mới không rơi vào ma quỷ của loại phụ nữ câu ba đáp bốn này.

Mỉm cười ngọt ngào Trình Duyệt Tâm bảo trì cả đêm liền biến thành tròng mắt nhướn mày, nhấn mạnh ga để xả giận, Chân Thành ngồi ở hàng ghế sau mở ra tay chân, nhỏ giọng oán giận không gian trong xe nhỏ hẹp hại cậu không gian rộng được tay chân.

“Em cầm miệng cho chị!” Trình Duyệt Tâm đi xem mắt bị nhồi một bụng hỏa, đang cần một nơi chửi bới để trút giận, lập tức ném qua một ánh mắt sắc như dao: “Chê xe của chị nhỏ, lăn xuống đi đón xe bus.”

Chân Thành cười ha ha, nói: “Chị hai, chị đừng qua sông đoạn cầu, nếu không phải em tới cứu trận, chị bây giờ còn chưa thoát thân được đâu.”

Trình Duyệt Tâm túm lấy túi da đập ra phía sau, Chân Thành nghiêng đầu nhào lên, thu hồi vẻ vui đùa, nghiêm túc hỏi: “Chị hai, anh ta sẽ trở thành anh rể của em sao?”

Trình Duyệt Tâm thiếu chút nữa mất tay lái đâm vào lề đường, hung dữ trừng mắt liếc cậu một cái, nói: “Trừ phi đàn ông trên đời này chết hết, kể cả em.”

Thật độc ác, Chân Thành lại bắt đầu buồn cười, lắc lắc đầu nói: “Người đàn ông đáng thương, nếu anh ta biết bản tính chị mạnh mẽ như vậy, phỏng chừng không cần em lên sân khấu, anh ta đã sớm trốn không thấy bóng.”

Trình Duyệt Tâm sầm mặt, từ trong hàm răng phun ra một câu: “Xú tiểu tử, ăn của chị uống của chị, còn dám phê phán chị?”

“Không dám không dám.” Chân Thành bám vào ghế trước, hôn lên má cô “chụt chụt” hai tiếng, nói: “Chị hai em yêu nhất, chị hai lợi hại giống như nữ vương, tình cảm kính yêu của em trai đối với chị giống như nước sông cuộn cuộn, cho đến tận lúc núi lở băng tan, tình yêu với chị cũng không tắt.”

“Xú tiểu tử.” Trình Duyệt Tâm bị đùa nỡ nộ cười, khẽ đảo lệ khí trong mắt, nói: “Em thật sự không định tiếp tục học sao? Làm giáo viên có tiền đồ gì?”

“Không học, em muốn làm giáo viên.” Chân Thành đuổi thất lưng, nói: “Chị, đừng vì em mà chậm trễ chung thân đại sự nữa.”

Hai chị em bọn họ, con gái theo họ mẹ, con trai theo họ cha, cha mẹ ra đi sớm, mấy thân thích coi một đôi chị em này thành quả bóng cao su đá tới đá đi, Trình Duyệt Tâm tính cách cứng cỏi mạnh mẽ, dứt khoát không hề qua lại với nhóm họ hàng kia, một tay nuôi lớn em trai, may mắn đứa em trai thân thiết này cũng không chịu thua kém, việc nhà hay việc học đều tốt, từ nhỏ đến lớn thành tích luôn đứng đầu, thuận lợi thi đỗ đại học nổi tiếng, làm thêm kiếm tiền học phí cũng như tiền sinh hoạt, cơ hồ không cần cô là chị hai này phải quan tâm.

Vốn Trình Duyệt Tâm là cực lực ủng hộ cậu tiếp tục học lên, làm không tốt sau này chắc tổ tiên cũng bóc lột, có thể nổ kho thuốc nổ, nhưng mà nhân các hữu chí, nếu Chân Thành đã quyết tâm muốn đi dạy học, cô cũng vui vẻ ủng hộ triệt để.

“Biến, đừng tự kỷ, chị cũng không phải là vì cậu.” Trình Duyệt Tâm hừ một tiếng, “Nếu có người đàn ông thích hợp, cậu nghĩ rằng chị cậu sẽ không duyên sao?”

Chân Thành nghĩ nghĩ, bất đắc dĩ thở dài: “Em không biết “người đàn ông thích hợp” ở nơi nào, chẳng qua người vừa rồi kia, quả thật không thích hợp.”

“Đừng nói việc này.” Trình Duyệt Tâm phiền lòng khẽ phẩy tay lái, “Em chừng nào thì bắt đầu đi dạy?”

“Ngày mai.” Chân Thành lấy ra thời khóa biểu, “Một ngày một tiết, trong kì thực tập nên cũng có phần thoải mái.”

“À.” Trình Duyệt Tâm lười biếng lên tiếng, lo lắng dặn dò: “Đầu phải tỉnh táo một chút, đừng bị người lừa gạt.”

Chân Thành nhớ tới hiệu trưởng Hứa cũng từng nói qua lời nói cùng loại, không khỏi bật cười, nghĩ thâm trường học cũng không phải đầm rồng hang hổ, có tất yếu trông gà hóa cuốc như vậy sao?

Nhưng mà tới ngày hôm sau, cậu liền hoàn toàn buông tha cho ảo tưởng, chuẩn bị chiến đấu.

Ngày kế, Chân Thành dậy thật sớm, theo thường lệ ra ngoài chạy bộ nửa giờ, sau đó trở về tắm rửa thay quần áo, chuẩn bị bữa sáng cho cậu cùng chị hai, ăn uống no đủ, thần thanh khí sảng ra khỏi cửa ngõ xe trường, chạy theo lý tưởng mà đi.

So với tất cả giáo viên mới đến, Chân Thành tay chân chịu khó quét tước sạch sẽ khắp văn phòng, tưới hoa trên cửa sổ, lại còn pha cho mỗi giáo viên một tách trà nóng. Sau khi thu dọn sẵn sàng tất cả, các giáo viên mới lục tục đến đi làm, khen không dứt miệng rằng người trẻ tuổi này hiểu chuyện. Chỉ có Từ Nhất Vi lộ ra khuôn mặt táp bón, thuận tay rót nước trà cho cây xương rồng ở bàn bên cạnh, than thở nói: “Tôi không uống hồng trà.”

Tám phần là chuyện đêm qua làm cho anh mất mặt, thế cho nên canh cánh trong lòng, Chân Thành bày ra nụ cười thương hiệu của mình, dịu dàng hỏi: “Vậy muốn café? Nước trái cây?”

“Đều...” Từ Nhất Vi đang muốn cự tuyệt, đột nhiên trong đầu lóe sáng, sửa miệng hỏi: “Giáo án cậu chuẩn bị tốt chưa?”

“Tốt rồi, yên tâm đi.” Không đánh khi chưa chuẩn bị gây, lần đầu tiên bước lên bục giảng, qua loa là không được, Chân Thành tối hôm qua soạn bài đến nửa đêm, “Tôi sẽ không làm cho ngài thất vọng.”

Từ Nhất Vi đảo mắt một vòng, ngắm đến chiếc laptop đang mở ra ở trên bàn của cậu ta, ho khan vài tiếng, nói: “Tôi muốn uống bột đậu đỏ ở cantin học sinh.”

Cantin học sinh rất xa nha! Qua lại ít nhất phải hai mươi phút, Chân Thành khó xử nhìn đồng hồ, nói: “Được, ngài chờ tôi.” Dứt lời, tiểu tử này xoay người chạy vội ra ngoài, nhanh như chớp chạy về phía cantin học sinh.

Từ Nhất Vi nhào qua cửa sổ, nhìn theo thân ảnh đi xa của cậu ta, sau đó quan sát bên trong, xác định các giáo viên đều đi dạy, đúng là thời cơ tốt để anh xuống tay, vì thế anh mang theo vẻ mặt của kẻ trộm khê cười, lấy từ trong máy tính của mình ra một cái ổ PPT, đổi tên văn kiện thành giáo án của Chân Thành, sau đó dùng dây nối di động chuyển qua, thần không biết quỷ không hay đổi trắng thay đen.

Hắc hắc, cậu chờ mà lên lớp làm trò cười đi!

Đợi anh gây án xong, Chân Thành bưng một ly bột đậu đỏ chạy về, Từ Nhất Vi giả bộ như từ mẫu, rút khăn tay ra lau mồ hôi cho cậu ta, thân thiết nói: “Ngại quá, làm cậu ra nhiều mồ hôi như vậy.”

“Không có việc gì, cần làm mà.” Làn da màu đồng cổ của Chân Thành có chút phỉm hồng, cười ha hả ngây ngô, Từ Nhất Vi ngửi được mùi mồ hôi nhàn nhạt trên người cậu ta, thế nhưng lại nhẹ nhàng khoan khoái không ngờ, là mùi xà phòng cùng mùi đàn ông tương đương sạch sẽ, Từ Nhất Vi lại bắt đầu choáng váng đầu, vội vàng nhận bột đậu đỏ rồi lui ra phía sau hai bước, tránh đi căn nguyên ô nhiễm làm cho anh tâm tình ác liệt này.

Chân Thành không chú ý tới thất thường của anh, lập tức liền đến thời gian lên lớp, cậu lại khê nở nụ cười với Từ Nhất Vi, sau đó ôm laptop đi về phía dãy phòng học.

Từ Nhất Vi bị nụ cười của cậu ta làm lóa mắt tim đập nhanh nửa nhịp, nhìn theo bóng dáng đang biến mất của Chân Thành, anh hừ lạnh một tiếng: “Cứ ngây ngô cười đi, trong chốc lát cậu ngay cả muốn khóc cũng không khóc được!”

Về lớp A năm nhất hệ trung học, Chân Thành vừa tới ngày đầu tiên chợt nghe thấy rất nhiều đồn đãi, nghe nói đây là lớp khó quản lý nhất toàn trường, lý do duy nhất, các thiếu gia thiên kim của các ủy viên quản trị trường, bao gồm cả một đôi song sinh nam nữ của chủ tịch đương nhiệm, đều học ở lớp này, được xưng là lớp thái tử không phải không có đạo lý, dùng lời nói của chủ nhiệm lớp mà nói: lỏng không được mà chặt cũng không xong. Lỏng sẽ chậm trễ bài vở của bọn họ, chặt lại sợ khiến cho phản tác dụng, cân bằng trong đó rất là vi diệu, tựa như đi xiếc dây ở trên vách núi đen, chỉ sơ xuất một chút liền ngã chổng vó.

Càng làm cho người ta đau đầu chính là, không ai biết “thái tử” hứa lăng thành có thể ảnh hưởng đến chính sách của trường học hay không, cũng không ai biết thái tử có thể trở thành người kế nhiệm tương lai hay không. Nói trắng ra, chính là không có một giáo viên nào có thể xác định: nếu chọc vào hứa lăng thành có thể bị đóng gói về nhà ăn chính mình hay không; cũng không có một vị chủ quản có thể xác định: nếu chọc hứa lăng thành, mười năm hà đông mười năm hà tây những lời này có thể ứng lên người bản thân hay không.

Cho nên các giáo viên dạy lớp bọn họ, nhiều ít đều có chút nơm nớp lo sợ, áp lực tâm lý thật lớn.

Tuy rằng hứa lăng thành miễn cưỡng coi như một học sinh tốt tuân thủ nội quy trường học, trừ bỏ tuần trước đánh thầy giáo vật lý Ngô Lương Hâm đến bầm dập mặt mũi phải vào bệnh viện, bản thân cũng bị xử phạt hơn nữa phải công khai kiểm điểm trước toàn bộ hệ trung học.

Tóm lại không có một người là lưu manh, cô Dương đồng tổ còn nữa đùa kêu cậu cầm đèn chạy trước ô tô, thu phục hứa lăng thành, cam đoan cả lớp đều quy phục, không những chủ tịch long tâm đại duyệt, còn làm cho cậu đường làm quan rộng mở.

Đương nhiên những điều này đều là vô nghĩa, đứng trên bục giảng không thể có tư tâm tạp niệm gì, tận tâm hết sức giảng bài thật tốt mới là đứng đắn. Về phần quan hệ với học sinh, điều đó còn xa mới quan trọng bằng giảng bài — cậu là đến dạy học, không phải làm vú em.

Cho nên cậu soạn bài đầy đủ, gắng đạt tới mục tiêu hoàn mỹ không tỳ vết. Đồng thời với tiếng chuông vào học vang lên, Chân Thành tự tin tràn đầy đi vào phòng học, lấy tâm tính bình thản mà nghiêm túc, nghênh đón khảo nghiệm trọng đại trong cuộc đời con người.

Chuyện phát sinh sau đó quả thật là một hồi tai nạn, một hồi tai nạn không tưởng được.

Vào lúc cậu bật máy chiếu, mở ra giáo án, xuất hiện ở trên màn hình lớn không phải giáo án dạy học mà cậu đã tỉ mỉ chuẩn bị, mà là các loại tư thế khác nhau của diễn viên AV tràn đầy màn hình, hơn nữa màn ảnh còn tự động phát hình, hoàn phi yển gầy, ba điểm lộ toàn bộ, các loại kiểu mẫu cái gì cần có đều có.

Giống như một bao thuốc nổ quăng vào hỏa lò, cả phòng học giống như bị nổ tung, bên dưới tràn ngập tiếng xuyết xoa, tiếng cười đùa không dứt, thậm chí còn có học sinh hô thẳng: “Thầy ơi, đây là tiết hóa học hay là tiết giáo dục giới tính?”

Chân Thành ngay từ đầu ngây ngẩn cả người, may mắn phản xạ hình cung của cậu còn không tính quá dài, nhanh chóng có phản ứng, ý đồ tắt cửa sổ file bài giảng, kết quả ốc lộn thiên phùng liên dạ vũ[1]: treo máy.

([1] tương tự câu đã nghèo còn mắc cái eo ở Việt Nam)

Chân Thành dứt khoát rút ổ điện, các học sinh đang sôi trào nháy mắt lặng ngắt như tờ, mỗi người đều liếc mạng nhện cười, chờ xem vị giáo viên thực tập xui xẻo này định giải quyết hậu quả như thế nào.

Điều này phải cảm ơn chị hai dạy dỗ nhiều năm như vậy đã tôi luyện ra thần kinh vững mạnh mau lẹ, làm cho cậu gặp nguy không loạn, trấn định tự nhiên nhưn mây, nói: “Hiệu quả nâng cao tinh thần không tồi, còn có người nào đang học sẽ ngủ gà ngủ gật không?”

Cười vang, không khí giăng co nháy mắt dịu đi, Chân Thành nắm bắt thời cơ, cao giọng nói: “Bên dưới bắt đầu học thôi, mời các em học sinh mở sách giáo khoa trang 126...”

Sau đó, cậu lấy cách giảng giải cẩn thận sinh động, cách phân tích ngắn gọn dễ hiểu cùng với thường thường xen kẽ vào đó những ví dụ nhỏ thú vị, toàn diện văn hồi không khí lớp học, các học sinh ngửi được mùi ngon, đã quên chuyện xấu lúc đầu của cậu. Bốn mươi lăm phút trôi qua rất nhanh, vào lúc tiếng chuông tan học vang lên, Chân Thành vừa vặn xong một công thức cuối cùng, cậu âm thầm thở nhẹ, gấp sách lại, dăn dò một ít bài tập, sau đó tuyên bố tan học.

Lần này cũng coi như trời chưa tuyệt đường người, tuy rằng ở mặt ngoài bình tĩnh như nước, kỳ thật suốt cả một tiết đó, trong lòng bàn tay tất cả đều là mồ hôi.

“Thầy ơi ~” có mấy người nam sinh chạy tới, cười hì hì hỏi: “Về sau còn có liệu pháp nâng cao tinh thần nữa không?”

Tuy rằng là trêu chọc, nhưng cũng không hề có địch ý, Chân Thành cười thần bí, trả lời kiểu nước đôi: “Phải xem biểu hiện của các em nữa!”

Hữu kinh vô hiểm[2], Chân Thành một thân thoải mái đi ra khỏi dãy phòng học, lúc này mới nghĩ đến một vấn đề: giáo án của cậu đã chạy đi đâu?

([2] đại nạn không chết)

3. Chương 3

Tình thế so với tưởng tượng của cậu có phần nghiêm trọng hơn.

Bát quái truyền đi rất nhanh, Chân Thành trở lại văn phòng, ghé dựa còn chưa ngồi ấm, chuyện xấu ở lớp học đã oanh động toàn bộ trường, đại danh của cậu cũng vang vọng cả giáo khu, từ sở nghiên cứu cho tới nhà trẻ, ngay cả bạn nhỏ ngâm nếm vú cao su cũng đều biết hệ trung học có một chú giáo viên thực tập quái đản.

Trên BBS trường lại càng ồn ào, tụ tập một chút cũng không có dấu hiệu giảm bớt, vô số những bài post lấy chủ đề tương quan “Một tiết học hóa học sinh động” xuất hiện, trong nháy mắt tràn ngập một nửa BBS, thậm chí có người dẫn đầu thành lập hội “chân kim không sợ hỏa luyện”, trong đó thiếu nam thời kỳ trường thành chiếm đa số, hô to: “Mời thầy Chân đến lớp chúng em dạy học đi!”, “Làm cho kích thích càng mãnh liệt chút đi!”

Cái gọi là chuyện tốt không ra cửa, chuyện xấu truyền xa ngàn dặm, Chân Thành nằm nhòai ở trên bàn làm việc vô cùng uể oải, không ngừng vò đầu, đau khổ suy nghĩ, chết sống không rõ: giáo án của cậu sao lại biến thành ảnh AV?

Thực tập ngày đầu tiên, liền mất mặt ném đến tận nhà bà ngoại, cái danh xưng “thầy giáo háo sắc” này xem ra cậu không thể gỡ xuống được, ngay cả học sinh trường khác đều thông qua internet post bài bình luận, ở BBS thảo luận khí thế ngất trời.

Nên nói bọn họ rất nhàm chán, hay là tin lá cái này rất có sức bùng nổ?

Nếu Chân Thành thần kinh tinh tế một ít, da mặt mỏng một ít, phỏng chừng đã chịu không được áp lực mà chạy trốn chết, chính là cậu có một loại tính tình búng bình ăn mềm không ăn cứng, đường xá càng gian nan, cậu lại càng muốn cắn chặt răng đi tiếp.

Mà quan trọng hơn là, ở trong cảnh đầy tiếng trào phúng cùng trêu tức, Từ Nhất Vi cho cậu ngọn lửa ấm áp trong ngày tuyết rơi.

Dọc theo đường cậu quay về văn phòng, các giáo viên nữ thấy cậu đều đỏ mặt, giáo viên nam còn lại là chớp mắt bốn cột, giáo viên lớn tuổi lại lắc lắc đầu tỏ vẻ chỉ trích không tiếng động, chỉ có Từ Nhất Vi, bước đến vỗ bờ vai cậu, dịu dàng an ủi cậu: “Đừng khổ sở, có lẽ là bị dính virus, cậu cũng biết hiện tại trên internet virus rất biến thái.”

Thật sự là một cây rơm cứu mạng giữa cơn cuồng phong bão táp, Chân Thành cảm động nắm lấy tay Từ Nhất Vi, chỉ thiếu không nhào xuống dưới chân anh ta kêu lên hai tiếng “gâu gâu”, liên tục gật đầu: “Đúng, nhất định là dính virus, thầy Từ, anh phải tin tưởng tôi, tôi thật sự không phải *** cuồng.”

“Được được, tôi tin tưởng cậu, đừng nóng vội.” Từ Nhất Vi dịu dàng giống một chiếc bánh mì mới ra lò, ở trong đầu lại cơ hồ tỏa ra ánh sáng rực rỡ, anh vỗ nhẹ mu bàn tay của Chân Thành, nói: “Kỳ thật cũng không có gì. Đàn ông mà, có loại ham mê này là bình thường, nhất là người trẻ tuổi khỏe mạnh như cậu...”

“Tôi không có!” Chân Thành nắm tay anh thật chặt, đỏ mặt tía tai, gằm lên giải thích: “Tôi thề với trời, người làm cái thứ kia cả đời không có duyên với phụ nữ! Anh nhất định phải tin tưởng tôi!”

Thái dương Từ Nhất Vi nổi lên gân xanh, nhịn xuống xúc động muốn chửi ầm lên, nghẹn lại lửa giận giả bộ vô tội: “Tôi tin tưởng, tôi tin tưởng cậu, không cần thề!”

Con bà nó, tiểu tử này làm gì sống chết làm sáng tỏ chuyện này với anh? Cậu có loại ham mê này hay không thì liên quan gì đến tôi!

Chân Thành sau khi nhận được cam đoan của anh, như là buông xuống một nỗi lo, cười giống như ánh mặt trời sáng lạn, nói: “Thầy Từ, anh thật tốt.”

Từ Nhất Vi nháy mắt tim như ngừng đập, trước mắt hiện lên hàng loạt vì sao nhỏ, chờ anh có thể thở lại được, vươn tay gõ lên đầu Chân Thành, nói: “Đã là người lớn như vậy, sao lại còn giống như đứa nhỏ vậy. À, có muốn lấy phần mềm diệt virus không?”

“Muốn! Muốn! Đương nhiên muốn!”

Dùng một cái đĩa CD đuổi Chân Thành đi, Từ Nhất Vi trở lại vị trí của mình, mở máy tính ra xem cuộc thảo luận sôi nổi trên BBS, một mặt xem một mặt ngấm thích không thôi.

Thời gian nghỉ trưa, Chân Thành da mặt có dày đến đâu, cũng không có cách nào vào lúc sự kiện đang nổi dậy, lại bình thần ung dung đi đến nhà ăn ăn cơm, hơn nữa cậu sự kiện AV đã kích làm tinh thần không phấn chấn, mất hứng ăn uống, dứt khoát chui ở trong văn phòng giả chết.

Vì thế Từ Nhất Vi lần thứ hai nêu cao tinh thần (nguy) thánh mẫu, đầu tiên là dịu dàng nhỏ nhẹ khuyên cậu đi ăn cơm, sau khi nhận được một cái lắc đầu buồn bã ỉu xiu, tình cảm giúp người làm vui của Từ Nhất Vi trở nên bành trướng vô hạn, đi như gió vào cantin giáo viên, đầu tiên giải quyết vấn đề dân sinh của bản thân, sau đó tâm tình khoái trá mang theo một phần cơm trưa trở về, tận lực khuyên Chân Thành không cần bởi vì chút việc nhỏ này mà làm bị thương thân thể.

Chân Thành bị anh ta làm cho cực kỳ cảm động, dù sao cũng là một con cừu non không có kinh nghiệm xã hội, bị Từ Nhất Vi dỗ hai ba câu đã tìm không ra động tây nam bắc, biến thành một tòa thành không bố trí phòng vệ.

Điều này, cho dù cậu đoán đến chết cũng không thể nghĩ đến là tôi đang hãm hại cậu.

Trong cảnh bốn bề thọ địch, loại quan tâm cùng săn sóc này làm cho ngực cậu tràn đầy hơi ấm, Chân Thành nở một nụ cười ngây ngô đầy hạnh phúc, nhất thời có tâm tình ăn uống, lang thôn hồ yết ăn sạch đồ ăn, nháy mắt sống lại, lại khôi phục tinh thần sinh long hoạt hổ.

Người này dây thần kinh thật đúng là to nha! Từ Nhất Vi xem ở trong mắt, khó chịu ở trong lòng, buổi chiều anh phải lên lớp, không thêm trường trị tiểu tử này, tạm thời cho chút thời gian giảm xóc, giã giũa trước khi chết.

Ngày hôm sau, Chân Thành kiên trì đi vào lớp A năm nhất, vốn nghĩ đến sẽ bị học sinh phỉ nhổ đến chết, không nghĩ tới đám tiểu quỷ kia đều mở to hai mắt, lộ ra vẻ mặt tò mò lại chờ mong, Chân Thành dõ khóc dõ cười, mở giáo án ra, trên màn hình xuất hiện một loạt chữ viết cùng công thức, toàn lớp trăm miệng một lời phát ra tiếng thở dài thất vọng.

“Thầy ơi, em đi học buồn ngủ.” Một nam sinh ngồi ở đầu nhỏ giọng kháng nghị, Chân Thành cứng mặt, nói: “Có, đàn ông khỏe mạnh cơ bắp có muốn không?”

Các nữ sinh đỏ mặt, nam sinh lắc đầu như trống bỏi, Chân Thành vừa lòng cười, bắt đầu dạy học.

Suốt một tuần, cậu cũng chưa từng gây ra một sai lầm nào, nhiệt tình của người ham mê bất quá cũng nhanh chóng tán đi, phong ba cứ như vậy dần dần bình ổn, trái tim luôn lừng lợ của Chân Thành rốt cuộc cũng rơi xuống, càng thêm cảm kích Từ Nhất Vi đã vươn tay cứu giúp trong cơn nghịch cảnh.

Nhưng điều cậu không biết chính là, trong mọi người, người cảm thấy khó chịu nhất chính là Từ Nhất Vi.

Một mặt chấm bài thi một mặt oán niệm, vì sao tiểu tử kia bị tiếng xấu lớn như vậy, lại còn có thể ở rất vui vẻ, càng ngày càng nhiều người thích hắn?

Hơn nữa cậu cực kỳ muốn biết tầng hành chính sẽ có phản ứng gì, hoặc là nói, thời điểm vừa mới bắt đầu, Từ Nhất Vi là ôm tư tưởng xem kịch vui, chờ đợi phản ứng của tầng hành chính.

Đáng tiếc làm cho anh thất vọng chính là hiệu trưởng cùng các chủ nhiệm tựa hồ không rảnh để ý tới gọn sóng nhỏ này, hoàn toàn không nói một từ, mà Từ Nhất Vi ở sau màn hạ độc thủ này cũng không có cần đảm chạy tới mặt đối mặt hỏi.

“Thầy Từ, sao sắc mặt lại khó coi như vậy?” Cái tên tiểu tử làm người ghét kia lại dính đến, hoàn toàn không nhìn thấy vẻ mặt “cách tôi xa một chút” của anh, còn cực kỳ ngu ngốc hỏi: “Bởi vì thành tích của học sinh trượt dốc sao?”

Cậu mới trượt! Cả nhà cậu đều trượt! Từ Nhất Vi nắm chặt cán bút, liều mạng ức chế suy nghĩ kích động muốn đâm cậu ta một phát, tận lực ôn hòa nhã nhặn nói: “Không, tôi có chút đau đầu.”

“À.” Chân Thành vòng ra phía sau anh, mười ngón xuyên vào trong tóc Từ Nhất Vi, nhẹ nhàng xoa bóp da đầu của anh.

Từ Nhất Vi không được tự nhiên xoay xoay đầu, vốn muốn cự tuyệt, sau lại phát hiện bị cậu ta mát xa như vậy lại rất thoải mái, vậy nên cũng biết thời biết thế, nhắm mắt lại tựa lưng vào ghế mặc cậu ta xoa đến xoa đi.

“Thầy Từ...” Giọng nam trầm thấp nồng ấm vang lên ở bên tai, hơi thở ấm áp thổi trúng mặt anh ngứa ngứa, Từ Nhất Vi khẽ run run, ngẩng đầu nhìn thấy bộ dáng Chân Thành muốn nói lại thôi.

Có chuyện mau nói, có rắm mau phóng!

“Có việc gì sao?” Từ Nhất Vi thở dài, ai, cảm giác không thể thống thống khoái khoái mắng chửi người thật đáng buồn.

“Thế này, hôm nay là ngày cuối tuần.” Chân Thành giống như có chuyện gì tương đương khó mở miệng, Từ Nhất Vi cơ hồ muốn thốt ra: ngày cuối tuần thì làm sao, mẹ cả của cậu đến à?

Đáng tiếc anh phải duy trì hình tượng người khiêm tốn, vì thế đành phải tiếp tục ghen chết giả bộ điệu dàng: “Làm sao vậy?”

“Buổi tối... Anh có thời gian không?” Khuôn mặt màu đồng cổ của Chân Thành lại hiện lên vài phần xấu hổ lúng túng, “Nếu có thể, tôi muốn mời anh ăn cơm.”

Chờn cho gà chúc tết, không có ý tốt! Từ Nhất Vi bởi vì có tật giật mình, hết sức cảnh giác, không chút suy nghĩ liền cự tuyệt: “Ngại quá, tôi có cuộc hẹn khác rồi.”

Chân Thành lộ ra vẻ mặt mất mát, thấp giọng hỏi: “Xem mắt?”

Từ Nhất Vi bị giẫm lên chân đau, trừng mắt liếc nhìn Chân Thành một cái, không được tự nhiên quay đầu đi.

Không biết có phải lỗi giác của anh hay không, mà tiếng hít thở phía sau tựa hồ có chút nặng nề hỗn loạn, mà ngón tay đang quanh quẩn ở trên đầu anh, cũng càng ngày càng điệu dàng.

Giống như đang tiến hành một nghi thức nào đó, mỗi một động tác đều có vẻ điệu dàng thẩm thiết, trán, hai bên thái dương, tóc mai, chậm rãi về phía sau, chuyển qua đỉnh đầu, ngón tay hơi dừng lại, rồi dần dần ra đến sau tai cùng cần cổ.

“Ừm...” Từ Nhất Vi thoải mái đến sắp ngủ, nhện không được thở hắt ra một tiếng thở dài như rên rỉ.

Tóc đột nhiên bị nhéo một cái, cảm giác da đầu bị kéo đau làm cho anh đột nhiên tỉnh táo, ngẩng đầu, đối diện với một đôi mắt thâm thúy, con ngươi tối đen ánh ra bóng dáng của anh, trong sâu thẳm nhảy nhót những đốm lửa rực rỡ như muốn đốt cháy người.

Từ Nhất Vi cảm thấy được những tia lửa này đều rơi xuống, nóng đến mức làm hai má anh nóng lên, tim đập khó có thể khống chế, ngay cả hơi thở cũng hỗn loạn, chỉ còn lại có một bản năng: chạy mau!

Anh nhảy dựng lên, lại va thật mạnh vào bàn làm việc, luồn cuống tay chân làm rơi mấy chồng vở bài tập, đáng chết là ghé dựa lại bị Chân Thành chặn lại, làm thế nào cũng đẩy không ra, hai anh đành phải vịn phần chạt vật ngồi ở trên bàn làm việc, dưới cái nhìn chăm chú rõ ràng của đối phương ra sức lùi về phía sau.

Không phải cậu ta đã phát hiện ra chân tướng chứ!?

Từ Nhất Vi khiếp đảm nhìn khắp bốn phía, phát hiện văn phòng to như vậy lại chỉ còn lại hai người bọn họ, tất cả giáo viên đều tan tằm đi hưởng thụ thời gian cuối tuần, hiện tại cho dù Chân Thành có ra tay với anh, đánh cho mặt anh biến thành mặt trắng, cũng sẽ không có ai đến cứu anh.

Sợ hãi bao phủ lấy anh, Từ Nhất Vi vô tình lộ ra bộ dáng cực kỳ đáng thương, vừa kinh vừa sợ nhìn Chân Thành, rồi sau đó tầm mắt lại càng gấp gáp nhìn chăm chú vào người, thân thể nghiêng về trước, hai tay chống ở hai bên người anh ——

“Thầy Từ...”

Từ Nhất Vi sợ tới mức hồn bay lên mây, thực không nghĩa khí nhắm mắt lại, nghĩ thầm đánh thì đánh đi, nhưng ngàn vạn lần đừng đánh vào mặt.

Trong hỗn độn, tựa hồ có cái gì đó ầm ập chạm nhẹ lên bờ môi của anh, như là lơ đãng lướt qua, còn chưa kịp sinh ra cảm giác chân thật thì đã bỗng nhiên rời đi, sau đó, tiếng bước chân vang lên, từ gần mà xa, biến mất ở ngoài cửa.

Hả?

Từ Nhất Vi mở mắt ra, Chân Thành đã đi không còn thấy bóng, văn phòng chỉ còn lại một mình anh.

Anh không bị đánh, sợ bóng sợ gió một hồi, nhưng mà, vừa rồi đó là cái gì?

Giống như gió xuân xuyên qua cửa sổ mà vào, so với gió càng mềm nhẹ, giống như một chiếc lá rụng yên lặng lướt qua, nhưng chiếc lá cây này lại đặc biệt ấm áp.

Da mặt vẫn không khỏi nóng lên, Từ Nhất Vi ngẩn ngơ một lát, vẫn không nghĩ ra nguyên do, nhìn đồng hồ, thời gian đã không còn sớm, anh thu dọn đồ đạc rồi tan tầm, đi đến dự bữa tiệc xem mặt lớn tối nay, không hề đem tể bào nào lãng phí ở trên người tên xú tiểu tử kia.

Đêm mùa xuân ấm áp, gió nam thoang thoảng quất vào mặt, mùi hoa thơm nồng mê người. Những em bé chạy tới chạy lui, truy đuổi cười đùa. Từ Nhất Vi nhích lại gần về phía thành cầu, nhường đường cho bọn chúng, đồng thời kín đáo giữ giữ vật áo, giữ sạch bóng xà phòng mấy đĩa trẻ chết tiệt này thổi qua.

Nếu nói buổi chiều anh giả bộ đau đầu, thì hiện tại chính là thật sự đau đầu.

Đối tượng xem mặt của anh, tay trái kéo que tay phải bồng, cánh tay ôm một con thú bông làm thủ công vụng về, nghiêng đầu đưa cho anh, sau đó vui vẻ ngâm nga một đoạn bài hát, sôi nổi chạy tới máy đập chuột.

Đúng vậy, đúng vậy, nơi này chính là khu trò chơi.

Nếu nói đối tượng xem mặt lúc trước đi giày cao gót làm cho anh tự biết xấu hổ, thì nhìn thấy cô gái này dưới chân đeo một đôi giày búp bê vải như vậy, Từ Nhất Vi chỉ có cảm giác khóc không ra nước mắt.

Ban đầu, lúc nghe người giới thiệu nói Hà Lạc Lạc chỉ mới hai mươi tuổi, anh còn cảm thấy mừng thầm một chút, thần nhiên sinh ra tư tưởng hư vinh trâu già gặm cỏ non, hiện tại, cho dù cô ta có là một cây tiên thảo, anh cũng tuyệt đối có thể trốn rất xa trốn rất xa.

Hai năm đã cách một thế hệ, tính lại tính, tuổi bọn họ cách nhau một giáp, ban đầu Từ Nhất Vi còn không tin, cảm thấy mình cả ngày giao tiếp với học sinh trung học, người già nhưng tâm chưa già, mà hiện tại, sự thật thậm chí nói cho anh, so sánh với lũ tiểu quỷ vui vẻ trong phạm vi năm dặm, so sánh với Hà Lạc Lạc thanh xuân bức người, anh đã già không khác gì mặt trời khuất núi.

“Thầy Từ, anh không chơi sao?” Hà Lạc Lạc cầm búa da, đánh đến bất diệc nhạc hồ, Từ Nhất Vi ôm con thú bông buồn cười này, hai mắt vô thần lắc đầu.

Trời ơi! Đất ơi! Tùy tiện đến bất cứ người nào, giải thoát anh khỏi cơn ác mộng này đi!

“Thầy Từ?”

Thanh âm quen thuộc đột nhiên vang lên làm cho anh giật mình, con thú bông rớt xuống đất, Từ Nhất Vi cố không hơn mặt, thân thể cứng ngắc xoay lại, trong lòng đang kêu rên: trời ơi! Đất ơi! Tôi muốn thu lại lời lúc trước, biết không?

Chân Thành thoát nhìn rất vui vẻ, xoay người nhặt con thú bông bị rơi xuống lên, kinh hỉ hỏi: “Thật là anh, tôi vừa rồi còn không dám xác nhận, đi theo một đường nữa!”

Xong rồi xong rồi, chẳng lẽ trực giác của anh đã trì hoãn đến nỗi bị thằng nhãi này theo dõi cũng không có cảm giác? Từ Nhất Vi cố nặn ra nụ cười, nói: “Đúng vậy, thật sự là rất tình cờ.”

Chân Thành có thâm ý khác liếc nhìn anh một cái, chủ động vươn tay ra với bạn gái của anh, nói: “Chào em, anh gọi là Chân Thành, đang thực tập ở trong tổ của thầy Từ.”

“Chào anh, Hà Lạc Lạc.” Nói cũng kỳ quái, ở trước mặt Chân Thành, con nhóc này ngược lại trở nên tự nhiên hào phóng, cùng với vẻ rực rỡ khờ dại vừa rồi không thể so sánh nổi.

Chẳng lẽ họ Chân này lại muốn giật đi đối tượng xem mặt của anh? Chỉ là Từ Nhất Vi đã không còn hơi sức đi so đo loại lông gà vỏ tỏi này, làm ra vẻ rộng lượng khoát tay, nói: “Vẫn là người trẻ tuổi có tiếng nói chung, không nhận giá không được a.”

“Anh tuyệt không già.” Chân Thành phản bác, không khỏi phân trần mà kéo anh đến trước máy đập chuột, đưa cho anh một cái búa da, nói: “Chuột đồng vừa nhô đầu lên, anh hãy dùng lực đánh lên nó, tốc độ phải nhanh, xuống tay phải chuẩn, thử xem đi, chơi vui lắm.”

“Này...” Từ Nhất Vi yếu ớt phản đối, kết quả không chịu nổi hai người cùng kêu lên giựt giây, không tình nguyện đứng ở trước cái máy.

Trò chơi bắt đầu, chuột đồng một con nối tiếp một con nhô lên, Từ Nhất Vi đập không xuể, đánh con này lại lọt con kia, tư thế cực kỳ ngốc nghếch, làm cho Chân Thành không nhìn được, từ phía sau vòng lại, vươn tay đỡ lấy tay anh, nói: “Tay phải ổn, lực cổ tay của anh không đủ.”

Thanh âm cơ hồ dán vào lỗ tai làm cho ngực anh thất lại, đầu trở nên mê muội, cán búa tuột khỏi bay ra, đụng vào thành máy, lại bắn ngược lên, đập thật mạnh lên cái trán của anh.

“Thầy Từ!” Chân Thành cùng Hà Lạc Lạc cùng kêu lên sợ hãi, dìu anh ngồi xuống, bàn tay ôm chặt cái trán của Từ Nhất Vi bị Chân Thành dứt khoát kéo ra, người đàn ông cẩn thận quan sát đầu của anh, xác định không có ngoại thương xong mới nhẹ nhàng thở ra, thấp giọng nói: “Xin lỗi...”

Từ Nhất Vi không hé răng, rất muốn đào một cái洞 trên mặt đất để dúi đầu vào.

“Chân Thành, anh đưa thầy Từ về nhà, nhớ rõ phải bôi thuốc tiêu sưng.” Hà Lạc Lạc phá vỡ không khí xấu hổ.

Chân Thành có chút xin lỗi nhìn cô, nói: “Anh nên đưa em về nhà trước.”

“Không cần, bên ngoài chính là trạm xe bus, em cũng không phải trẻ con.” Hà Lạc Lạc thoải mái vẫy vẫy tay, không đợi cậu trả lời đã xoay người bước đi.

Chân Thành nhìn thấy cô đi xa, thở dài, vươn tay muốn đỡ Từ Nhất Vi đứng dậy, lại bị một cái tát đánh văng ra, người sau vẫn cúi đầu, bộ dáng âm ức trầm lặng.

“Thầy Từ.” Chân Thành ngồi xuống bên cạnh anh, ôm lấy bờ vai của anh, dịu dàng hỏi: “Anh làm sao vậy?”

Nếu cậu không cút, tôi sẽ mắng Tam tự kinh! Từ Nhất Vi hất mặt đi, hít sâu, sau đó run giọng nói: “Cậu đừng để ý đến tôi, để cho tôi yên lặng một mình một lát.”

Cảm giác thất bại khó có thể hình dung bao phủ lấy anh, Từ Nhất Vi chưa từng cảm thấy bản thân lại vô dụng giống như bây giờ, thái độ trước sau như hai người của Hà Lạc Lạc đã chứng minh tất cả. Anh là một người đàn ông đáng thương trước sau không có duyên với phụ nữ, vô luận là em gái trẻ tuổi hay là chị gái thành thực, đều sẽ dễ dàng bị họ nhấc chân đá bay.

Ông trời ngài thật không công bằng, đã sinh ra Từ, sao còn sinh Chân?

Chân Thành trầm mặc một lát, ngón tay nhẹ nhàng mơn trớn cái trán của anh, hỏi: “Anh thích cô ấy sao?”

Từ Nhất Vi nhìn cậu ta một cái, ngoài ý muốn phát hiện trong mắt cậu ta lại có vẻ sầu bi khó hiểu, gặp quỷ à, xem mắt thất bại chính là mình nha, cậu ta thương xuân thu buồn cái quỷ gì!?

“Anh thích cô ấy sao?” Chân Thành vẫn kiên trì không ngừng hỏi, Từ Nhất Vi vô lực thở hắt một cái, nói: “Cậu làm cái gì vậy? Rải diêm lên miệng vết thương của người khác rất thú vị sao?”

Biết cậu tình trường đặc ý rồi, làm ơn thông cảm một chút cho người thất ý là tôi này đi, đừng có khoe ra nữa!

Chân Thành cúi đầu, khước miệng nhếch lên một nụ cười khổ, nói: “Anh cùng cô ấy mới gặp nhau lần đầu sao? Ngài đối với tôi... Thật không công bằng.”

Từ Nhất Vi há hốc miệng, sau khi xác định mình không có nghe nhầm, anh thiếu chút nữa nhảy dựng lên, nghĩ thầm có lầm hay không, nên oán giận chính là tôi nha!?

Tức giận lại bắt đầu choáng váng đầu, Từ Nhất Vi xoa xoa thái dương, buồn rầu nói: “Tôi thật không rõ những người trẻ tuổi các cậu suy nghĩ cái gì. Chân Thành, cậu là người thắng, cô ấy thích cậu, ok?”

Dù sao thua thì cũng đã thua, cho dù thua đầu rơi máu chảy, phong độ vẫn không thể mất.

Chân Thành ngây ngẩn cả người, tròng mắt nhìn anh sau một lúc lâu, đột nhiên cười ha ha, sợ tới mức một đám tiểu quỷ đang châu đầu vào màn hình lớn cũng tán tác bỏ chạy bốn phía, thét chói tai trở về tìm mẹ.

Từ Nhất Vi cũng bị cậu làm cho hoảng sợ, thầm nghĩ thằng nhãi này sẽ không phải vui đến phát điên rồi chứ?

Chân Thành cười đủ rồi, vẻ ảm đạm cũng biến sạch, cánh tay tự nhiên khoác lên trên vai anh, nói: “Thầy Từ, anh... Ha ha... Anh từ chỗ nào nhìn ra, nhìn ra cô ta thích tôi?”

Từ Nhất Vi liếc ngang cậu một cái, ập a ập ứng nói: “Cô ấy ở trước mặt tôi tựa như một đứa trẻ, ở trước mặt cậu lại biểu hiện giống như một thực nữ chân chính.”

Chân Thành lại bắt đầu cười, cười đến mức anh cũng không hiểu ra sao, đành phải dùng hết kiên nhẫn chờ cậu ta cười đủ, Từ Nhất Vi cau mày, hỏi: “Cậu cười cái gì?”

“Thầy Từ, thầy Từ.” Chân Thành dựa sát khuôn mặt đẹp trai vào, gần đến hơi thở cũng chạm nhau, cười nói: “Anh rất không hiểu lòng phụ nữ.”

Cậu nói gì? Từ Nhất Vi không phục, mấy năm nay anh đi xem mắt số phụ nữ gặp qua không có một ngàn thì cũng phải tám trăm, không hiểu lòng phụ nữ?

Chân Thành ôm chặt cánh tay, cơ hồ nhốt cả người anh vào trong ngực, thấp giọng nói: “Những cô gái trẻ tuổi ở trước mặt những người đàn ông lớn tuổi, nếu cô ta thích anh ta, sẽ không tự chủ được mà biểu hiện ra vẻ ngây thơ con gái, bởi vì các cô ấy khát vọng đối phương giống như phụ huynh mà che chở mình, mà đối với tôi là người qua đường này, người ta đương nhiên không có hứng thú làm nũng.”

Từ Nhất Vi bán tín bán nghi, nói: “Những lời này của cậu... Giống như cũng có một chút đạo lý.”

“Cho nên tôi nói anh không hiểu lòng phụ nữ mà!” Chân Thành có chút đắc ý, kéo anh đứng dậy, nói: “Không còn sớm, về nhà đi.”

“A...” Từ Nhất Vi còn đang tiêu hóa một đồng lời nói vừa rồi kia, đột nhiên nhớ tới một vấn đề: “Này, sao cậu lại xuất hiện ở đây?”

“Cái này... Tôi đến tìm linh cảm.” Chân Thành vẻ mặt có chút không được tự nhiên, nhìn trái nhìn phải mà nói với anh: “Không khí không tồi, hoa nở cũng rất xinh đẹp.”

Kỳ thật cậu theo dõi Từ Nhất Vi một đường, tuy rằng âm thầm theo dõi rất vô sỉ, nhưng cậu lại không nhận được thôi thúc muốn đi theo anh ta.

Từ Nhất Vi nhìn thái độ hàm hồ không rõ của cậu ta, bưng tỉnh đại ngộ: thằng khốn này nhất định là cố ý đến quấy rối, vừa rồi đập chuột, nhất định cũng là cậu ta thiết kế làm cho mình xấu mặt, mục đích là muốn đuổi đi cô gái có hảo cảm với mình!

Tiểu nhân đề tiện!

Từ Nhất Vi chỉ cảm thấy lỗ mũi phun hỏa, hất tay Chân Thành ra, nói: “Không cần cậu đưa, tôi sẽ tự mình đi, tạm biệt!”

Nói xong, cũng không quay đầu lại đi thẳng về phía cửa chính,

Chân Thành nhìn bóng dáng anh ta, vô tội lại bất đắc dĩ vò vò đầu, lẩm bầm lầu bầu: “Làm sao chọc tới anh ấy rồi?”

4. Chương 4

Thứ hai đầu tuần đi làm, Chân Thành theo thường lệ chạy đến canteen học sinh mua bột đậu đỏ cho anh, trời biết Từ Nhất Vi sắp uống đến ói ra rồi.

Hôm cuối tuần, anh gọi điện thoại cho Hà Lạc Lạc, ý đồ muốn xoay chuyển tình thế, cô ấy khờ dại cũng được mà làm nũng cũng thế, khế cắn môi cũng sẽ nhin, so với một mình cô đơn vẫn tốt hơn nhiều.

Không biết có phải do độc thân lâu lắm hay không, hiện tại trong lòng anh giống như có thứ gì đó đang lên men, nói không rõ là cô đơn hay là khát vọng, làm cho anh thường thường sinh ra khủng hoảng khó hiểu.

Rất giống một tên tiểu tử vất mũi chưa sạch mới biết yêu, không có tiền đồ đến nơi đến chốn.

Không nghĩ tới, Hà Lạc Lạc dứt khoát nhanh chóng cự tuyệt yêu cầu hẹn hò, lý do rất đơn giản: anh không có cảm tình với em, đừng miễn cưỡng.

Nhìn đi nhìn đi, đều là do cái tên vương bát đản từ trên trời rơi xuống kia, ngang nhiên hủy đi một đoạn nhân duyên mỹ mãn cực có hy vọng.

Điều này làm cho anh nhìn mặt Chân Thành là tức.

Phá hỏng chuyện tốt của tôi, cũng đừng trách tôi lòng dạ độc ác với cậu.

“Thầy Từ, để cho tôi xem xem.” Chân Thành không để ý để phản đối của anh, một bộ móng vuốt vươn đến, sờ sờ chọc chọc lên trên trán anh, còn thổi thổi hai cái, khiến cho tất cả người trong văn phòng đều nhìn chăm chú vào hai người bọn họ.

“Không có việc gì, đã sớm tiêu sưng rồi.” Từ Nhất Vi cứng đờ cổ đẩy cậu ta ra, theo bản năng lấy bàn tay cọ cọ lên gáy, muốn lau đi loại cảm giác nóng rực kỳ quái này.

Trên tay người này dính cái gì vậy, sao những nơi bị cậu ta chạm qua lại giống như phát sốt, nóng đến khó chịu?

Ma chướng, nhất định là ma chướng! Từ Nhất Vi lắc lắc đầu, dứt bỏ tạp niệm làm nhiều loạn suy nghĩ này, đưa một kẹp tài liệu vào tay Chân Thành, nói: “Tổng kết công việc của tháng trước, cậu giúp tôi đưa đến văn phòng hiệu trưởng, đưa cho trợ lý của ông ấy là được.”

“Được.” Chân Thành lắc lắc cái đuôi, cười ngây ngô về mặt hạnh phúc, coi việc phục tùng mệnh lệnh của anh như là một quang vinh vĩ đại, nhanh như chớp chạy về phía tầng hành chính.

Nhìn thấy cậu ta chạy mất dạng, Từ Nhất Vi quan sát một chút hoàn cảnh gây án, lặng lẽ lấy ra một lọ bột ớt đỏ chói, bôi đều một lớp lên ghế của Chân Thành, sau đó lau sạch số bột dư thừa lên thành ghế, phun chút nước hoa che đi mùi cay gay mũi, tạo cảnh thái bình giả tạo.

Sau khi bố trí tất cả xong, anh chạy đến toilet, rửa sạch bột ớt dính ở trên tay — chỉ mới tiếp xúc vài phút làn da đã nóng như bị hỏa thiêu, chờ tiểu tử kia chạy bộ về, toàn thân lỗ chân lông mở ra, hấp thu sẽ càng đầy đủ, ha! Ha!

Anh đã rất khẩn cấp muốn nhìn bộ dáng Chân Thành bị bỏng mông, ngồi không yên ổn.

Mà người diễn viên còn hồn nhiên không biết mình đã lâm vào một âm mưu nhỏ không trong sáng gì này, đang tắm rửa năng suất hạnh phúc, mang theo một thân trần đầy tinh thần phấn chấn, vọt vào tòa nhà hành chính.

Đi thang máy lên lầu, cửa thang máy vừa mở ra, Chân Thành liền rút gọn ba bước chỉ còn hai bước đi về phía trước, kết quả ở góc hành lang đụng rầm vào một người.

May mắn tốc độ của cậu không nhanh, không đến mức giống như đầu tàu đánh bay người, chỉ là kẹp tài liệu trên tay bị quăng ra ngoài, đập lên một chậu tiên nhân cầu toàn thân đầy gai.

Mà bi thảm của Chân Thành chính là, người bị cậu đụng vào không phải ai khác, lại đúng là hiệu trưởng đại nhân.

Nếu có thể, cậu tình nguyện đụng vào cây tiên nhân cầu cũng không muốn đụng vào tòa núi băng này.

Chân Thành cố bình tĩnh sắp xếp lại tài liệu rơi rụng trên đất, hai chân quy củ khép lại, nghiêm, liên tục giải thích: “Xin lỗi, xin lỗi, tôi rất không cẩn thận.”

Hứa Phượng Kinh nghiêm mặt, nói: “Trừ phi cháy hay gặp tình huống khẩn cấp, còn không cầm chạy trong ký túc xá.”

Chân Thành cúi đầu, liên tục đồng ý, hoàn toàn bị khí thế của đối phương ép tới đâu cũng không nâng lên được, vội vàng thu dọn xong hồ sơ, giao cho Hứa Phượng Kinh, thấp giọng nói: “Báo cáo công việc của tháng trước, xin hiệu trưởng kiểm tra và nhận.”

Hứa Phượng Kinh tùy tay lật lật, rút ra một tờ giấy trả lại cho cậu, thản nhiên nói: “Trong báo cáo công việc không cần bí mật mang theo đồ cá nhân.”

Bỏ lại một câu này, anh ta xoay người quay về văn phòng, Chân Thành ngơ ngác ở tại chỗ, nhìn tờ giấy kia, thoáng chốc máu toàn thân đều bắn thẳng lên đầu.

Đường dây nóng tư vấn tình yêu —— để sự dịu dàng của cô ấy làm cho ngài vượt qua ban đêm khó ngủ.

Thứ này là cái gì?

Chân Thành cầm nín ăn hoảng liên, có khổ nói không nên lời, ủ rũ trở về.

Hứa Phượng Kinh thuận tay ném báo cáo công việc lên trên bàn làm việc, gọi trợ lý vào, giao cho nhiệm vụ: “Cuối tuần sắp xếp một tiết học công khai cho lớp A năm nhất, do giáo viên thực tập Chân Thành chủ giảng.”

“A? Vâng, tôi hiểu.” Trợ lý sững sốt một chút, nhanh chóng có phản ứng.

Hứa Phượng Kinh nhướn mày: “Có dị nghị gì sao?”

“Không... Nhưng mà, hiệu trưởng, có chuyện tôi vẫn muốn hỏi.” Trợ lý rút cuộc không kiềm chế được lòng hiếu kỳ, “Ngài có cách nhìn gì với Chân Thành?”

Hứa Phượng Kinh suy nghĩ một chút, đáp: “Có bộ phận lỗ mãng phù hợp với tuổi của cậu ta, cũng có ổn trọng cùng kiên định vượt quá tuổi này, có tiềm lực phát triển.”

“Chỉ là, trải qua sự kiện tuần trước, ngài vẫn cho rằng như vậy sao?” Trợ lý hồi tưởng lại sự kiện tiết học AV oanh động toàn trường kia, “Đã có chuyên gia giáo dục viết luận văn phê bình về vấn đề suy đồi đạo đức giáo viên rồi.”

Hứa Phượng Kinh hừ nhẹ một tiếng, nói: “Thứ chuyên gia nhìn đến là sự kiện AV, còn tôi càng coi trọng năng lực hoàn toàn xoay chuyển tình thế vào lúc bị tất cả học sinh nghi ngờ của cậu ta, điểm này, không có tố chất tâm lý kiên cường cùng sự năng lực chuyên môn vững chắc là không thể làm được.”

Trợ lý gật gật đầu, lại hỏi: “Nhưng mà chuyện này dù sao cũng là một scandal, ngài tính xử lý như thế nào?”

“Tạm không xử lý.” Hứa Phượng Kinh căn bản sẽ không coi việc đó là quan trọng, càng không có hứng thú giống nhà bình luận nào đó cường điệu lên một cách quá đáng như vậy, “Dựa vào nội quy trường học của Tùng Viên, một người giáo viên trừ phi xuất hiện hành vi không làm tròn trách nhiệm hoặc trái pháp luật nghiêm trọng, nếu không sẽ không lập tức đuổi việc, ít nhất cũng phải chờ hết hạn hợp đồng, kì thực tập của cậu ta còn chưa chấm dứt, tôi muốn tiếp tục quan sát, sau khi tổng hợp đánh giá, sẽ quyết định việc đi hay ở của cậu ta.”

Một câu đã định giang sơn, khiến cho vị trí giáo viên thực tập bấp bênh của Chân Thành được tiếp tục củng cố —— ở trong kì thực tập.

Từ Nhất Vi vừa chấm bài vừa thường thường nhìn xung quanh ngoài cửa sổ, rốt cuộc ngóng sao ngóng trăng mà ngóng Chân Thành trở về, anh đang vui mừng hí hỏ đứng lên tiếp đón, còn chưa kịp mở miệng, Chân Thành đã lộ ra sắc mặt ngưng trọng túm lấy anh, ấn anh ngồi xuống ghế của chính mình, nghiêm túc nói: “Tôi có việc phải nói với anh.”

Từ Nhất Vi tròn mắt, trong óc chỉ có một ý niệm: dưới móng anh là một chiếc ghế quét đầy bột ớt đỏ nóng như lửa!

Cái gì gọi hại người không được lại thành hại mình? Cái gì gọi nhắc tảng đá lên đập vào chân mình?

Thừa dịp ghế dựa còn chưa bị nóng, Từ Nhất Vi dùng sức giãy giữa, nói: “Cậu chờ một chút, để cho tôi đứng lên trước đã!”

“Không được, anh phải nghe tôi nói.” Chân Thành lúc trở nên kiên trì thì chín con trâu cũng không thể kéo được, cái tên tiểu tử đáng hận thích cạy mạnh này, hai tay ấn lên bờ vai anh, giống như bị ngọn núi đè lên, làm cho Từ Nhất Vi căn bản không thể động đậy.

“Để cho tôi đứng lên trước!” Từ Nhất Vi gấp đến độ mồ hôi lạnh cũng đã chảy ra, Chân Thành coi bối rối của anh lý giải thành xấu hổ lúng túng, đau xót nói: “Tôi hiểu được, thầy Từ... Anh...”

Tôi làm sao? Tôi không muốn biến thành mông khỉ! Từ Nhất Vi cơ hồ muốn bật khóc, ủy ủy khuất khuất ngẩng đầu, dùng một đôi mắt ướt sũng, vừa tức lại vừa sợ trừng mắt nhìn Chân Thành.

Điều này thật sự rất kích thích. Trái tim Chân Thành đập thình thịch, thiếu chút nữa sẽ hóa thân thành sói chồm qua, vì kiềm chế xúc động, cậu liền hít sâu mấy cái, hai tay giống như kim sắt túm lấy bả vai Từ Nhất Vi, cân nhắc từng câu từng chữ, gian nan mở miệng: “Đầu tiên, tôi cực kỳ cực kỳ hiểu nỗi cô đơn của một thanh niên lớn tuổi độc thân như anh, mỗi một người trưởng thành đều sẽ khát vọng tình yêu cùng bạn đời, điểm này, tôi thật sự cực kỳ hiểu.”

Cậu hiểu cái quỷ, mông của tôi sắp bị thiêu cháy rồi! Lỗ tai Từ Nhất Vi ơng ơng vang lên, đối với lời nói của cậu ta thì từ tai phải lọt qua tai trái, cảm giác toàn thân đều tập trung lên mông, hoảng sợ vạn phần, giống một con thỏ nhỏ lọt vào lưới mở to hai mắt tràn đầy cầu xin, tuyệt vọng cảm giác được độ ấm trên làn da ở mông dần dần cao lên.

Chân Thành tạm dừng một chút, tiếp tục nói: “Nhưng mà, tôi phản đối anh lãng phí tình cảm vào việc làm quen bạn qua điện thoại không hề có tiền đồ thực tế gì! Đó là thuốc phiện tinh thần, nó sẽ chỉ làm tê liệt cùng độc hại tâm linh của anh thôi.”

Cho nên cậu cứ như vậy độc hại thân thể của tôi! Từ Nhất Vi chớp chớp đôi mắt đang ngập đầy nước mắt, gửi gắm hy vọng vào lượng tri của Chân Thành, giãi giụa hấp hối: “Xin cậu...”

“Tôi hiểu được, tôi hiểu được!” Chân Thành không chỉ không buông anh ra, lại còn giống một người anh trai thân thiết, ôm đồm nhiều việc vỗ vỗ bờ vai anh, nói: “Tôi nguyện ý gánh vác nhiệm vụ nói chuyện phiếm với anh, muộn thế nào cũng không sao, thầy Từ, về sau nếu buổi tối mất ngủ, xin trực tiếp gọi điện thoại cho tôi, vì anh, tôi vĩnh viễn không tắt máy.”

Anh cảm thấy mình giống như đang ngồi trên miệng núi lửa, bộ vị khó có thể mở miệng đau rát, Từ Nhất Vi hoàn toàn bại vong, chảy xuống nước mắt khuất nhục, run giọng nói: “Tôi cầu cậu...”

Chân Thành coi thống khổ của anh trở thành cảm động, cũng bị lây nhiễm, dịu dàng lau đi nước mắt của anh, do dự một lát, thấp giọng nói: “Kỳ thật... Anh cũng không phải không người hỏi han, chỉ cần chịu đựng tâm quan sát, anh sẽ phát hiện... Ở bên cạnh anh... Ở bên cạnh anh còn có một người đang lặng lẽ ái mộ anh...”

Ma âm xuyên não kéo dài không dứt, hơn nữa bị ốt rang mông cực kỳ thống khổ, Từ Nhất Vi rút cuộc sụp đổ từ thể xác đến linh hồn, thút thít khóc thành tiếng, Chân Thành lộ vẻ mặt đau lòng ôm lấy vai anh, liên tục cam đoan: “Đừng khóc đừng khóc, tôi cam đoan đây là bí mật giữa chúng ta.”

“Đưa tôi đi... Toilet...” Từ Nhất Vi mang theo khóc nức nở, tiếng như muỗi kêu. Chân thành không nghe thấy tiếng, hỏi: “Cái gì?”

“Đi toilet!” Từ Nhất Vi khóc hô lên, cũng bất chấp nhục nhã, túm lấy cổ áo Chân Thành không thả, “Nhanh lên... Tôi không chịu được!”

Chân Thành nghi hoặc chấp hành mệnh lệnh, liền vội vàng đỡ lấy anh chạy vào toilet, Từ Nhất Vi ngay cả đứng cũng không vững, một chút tự tôn còn sót lại làm cho anh sống chết vúi vào bồn rửa tay, quay đầu ra lệnh cho Chân Thành: “Cậu, cậu đi ra ngoài!”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Lúc này Chân Thành mới muộn màng phát hiện dị trạng của Từ Nhất Vi, vội hỏi: “Muốn đi bệnh viện không?”

Từ Nhất Vi lắc đầu, hắt rơi một giọt nước mắt, nức nở nói: “Tôi... Tôi không cần thận làm đổ bột ốt lên trên ghế, còn chưa kịp nói cho cậu, kết quả cậu... Cậu...”

Thật khen cho Từ Nhất Vi! Ở vào tình thế khó khăn mong như bị hỏa thiêu này cũng vẫn có thể bịa ra lời nói dối để lừa người!

“A?” Chân Thành hoảng sợ, vươn tay thò vào lưng quần của anh ta, nói: Tôi thật đáng chết, có nghiêm trọng không? Để cho tôi xem xem!”

“Không ——” Từ Nhất Vi chảy nước mắt nước mũi tùm lum, sống chết giữ lấy quần, giống như một cô gái phản kháng cường bạo để giữ gìn trinh tiết, kêu to: “Cút đi! Bằng không tôi chết cho cậu xem!”

Chân Thành không dám ép anh ta quá mức, thành thành thật thật cút đi, Từ Nhất Vi nhỏ giọng nức nở, thân thể run như cây sậy, run run rẩy rẩy cởi quần, không dám nhìn thăm trạng ở mông, lấy tay liều mạng hất nước lên.

Hất nửa ngày, cảm giác bỏng rát không những không giảm bớt, ngược lại còn tồi tệ hơn, càng thêm hung dữ đốt cháy thần kinh yếu ớt của anh.

Chờ tới lúc anh nhớ tới khi mua người bán hàng có dặn anh “Cảm thấy rát thì không được dội nước lạnh lên, sẽ càng rất thêm”, cả người đã nóng đến hồ đồ.

“Thầy Từ!” Chân Thành đi rồi quay lại, phá cửa mà vào, ngay lập tức thấy Từ Nhất Vi trong tình thế khó xử nửa người dưới không hề mặc gì, mặt cậu đỏ bừng lên, đưa cho Từ Nhất Vi một lọ cồn dùng trong bệnh viện, nói: “Dùng cái này bôi lên sẽ hạ nhiệt.”

Từ Nhất Vi thầm nghĩ đâm đầu vào tường, đoạt lấy cồn, xiêu xiêu vẹo vẹo chui vào phòng nhỏ trong WC, rầm một tiếng khóa chặt cửa, sống chết không chịu đi ra.

Chuyện này đối với tự tôn nam tính của anh khẳng định tạo thành đả kích trầm trọng, Chân Thành thở dài, kéo ghế dựa tới gian ngoài cọ, một mặt cọ, một mặt dụ dằng mà kiên nhẫn an ủi Từ Nhất Vi.

Chờ cậu cọ sạch sẽ bột ốt ở trên ghế, Từ Nhất Vi cũng khập khiễng đi ra, mặt đã lau khô, nhưng cái mũi đôi mắt vẫn hồng hồng, thoát nhìn thê thảm cực kỳ, đặc biệt làm người thương xót.

Chân Thành không kiềm chế được xúc động, một tay kéo anh vào trong lòng, khẽ hôn an ủi lên thái dương của anh, dịu dàng hỏi: “Khá hơn chút nào không?”

Từ Nhất Vi hít hít mũi, vẻ mặt vẫn có chút hoảng hốt, đau đớn như lửa đốt thoáng dịu đi đôi phần, làm cho anh bắt đầu có sức suy nghĩ đến vấn đề kia: mặt mũi.

Chân Thành nhìn thấu tâm tư của anh ta, ôm anh ta lại càng chặt, môi dán vào lỗ tai anh, nói: “Tôi sẽ thay anh giữ bí mật.”

Cậu khẳng định là muốn mượn cơ hội uy hiếp! Từ Nhất Vi để phòng nhìn cậu ta một cái, đưa tay đẩy ngực Chân Thành ra, đáng tiếc anh vừa mới trải qua một hồi tra tấn, cả người vô lực, tay đặt ở trước ngực người đàn ông không giống đang đẩy, thật sự giống vuốt ve hơn.

Hô hấp trên đỉnh đầu đột nhiên dồn dập, cánh tay vòng quanh eo của anh cũng đột nhiên chặt lại, làm cho hai thân thể dán sát vào nhau không một kẽ hở, anh thậm chí có thể cảm giác được tiếng tim đập vững vàng đầy sức sống của đối phương.

Cậu làm cái gì? Tôi cũng không phải người bệnh liệt nửa người! Từ Nhất Vi thấp giọng lẩm bẩm kháng nghị. Ngắc đầu, bỗng dưng đối diện với tầm mắt khác thường của Chân Thành, giống như buổi chiều ngày hôm đó, nóng bỏng mà rõ ràng, làm cho da mặt Từ Nhất Vi nóng lên, đầu vầng mắt hoa, mềm nhũn tựa vào ngực Chân Thành.

Trong mê muội, anh sinh ra một loại ảo giác, giống như thân thể mình đang trần trụi bị đối phương ôm vào trong ngực, đôi tay rắn chắc mạnh mẽ kia, đang làm càn vuốt ve toàn thân anh.

Loại lỗi giác kỳ diệu mà xấu hổ này làm cho anh hoảng sợ, hơn nữa đáng sợ nhất chính là, Từ Nhất Vi phát hiện hai chân mình bắt đầu nhũn ra, cả người giống như một miếng bánh nếp dính chặt lên người Chân Thành.

Trời ơi! Đất ơi! Anh sao lại trở nên ‘đàn bà’ như vậy? Chẳng lẽ thật sự là độc thân lâu quá, cơ khát quá cho nên nam nữ đều không để ý? Từ Nhất Vi bị loại ý tưởng này làm cho sợ tới mức run bắn cả người,

trong đầu trống rỗng, ngay cả đau đớn thân thể cũng tạm thời bị quăng lên chín tầng mây, nét mặt dờ dẩn, cả khuôn mặt trở nên ngu si.

Chân Thành đỡ lấy thất lưng của anh, đưa anh trở về văn phòng, Từ Nhất Vi ngồi cũng không thể ngồi, đứng cũng đứng không thẳng, chỉ có thể khom lưng xuống giống như ông già gần đất xa trời, bước một bước thì run ba cái, một chữ thăm cũng không thể hình dung được.

Chân Thành đi đến chỗ chủ nhiệm khoa xin nghỉ, chủ động đưa Từ Nhất Vi về nhà, đã tới tình trạng này rồi, Từ Nhất Vi lòng dạ rối bời, phản ứng trì độn, toàn bộ do Chân Thành làm chủ.

Ký túc xá của công nhân viên chức trong trường cách tổ toán học của hệ trung học phải đi bộ hơn mười phút, thời điểm Chân Thành đưa Từ Nhất Vi ra khỏi văn phòng vừa đúng vào giờ ra chơi, dọc theo đường đi, vô số giáo viên lẫn học sinh đều nhìn chăm chăm vào bọn họ, ngoái đầu lại nhìn còn vượt qua cả Lưu Đức Hoa.

Cảnh tượng này tương đương quỷ dị, Chân Thành thật cẩn thận, giống như một người chồng che chở vợ yêu, Từ Nhất Vi sắc mặt tái nhợt, khom lưng tựa vào bên người Chân Thành, mỗi bước đi đều có vẻ cực kỳ thống khổ.

Nếu anh là một người phụ nữ, tám phần người khác sẽ đoán anh vừa mới sinh con.

Nhưng Từ Nhất Vi lại là đàn ông, một người đàn ông độc thân sống đến ba mươi hai tuổi vẫn không có duyên với phụ nữ.

Vì thế một loại phỏng đoán khác lại bắt đầu mọc lên như nấm sau mưa, Đào Hoa tan học trở về nhìn thấy dạng này của bọn họ, kinh ngạc mở to hai mắt, nói: “Làm sao vậy? Thầy Từ không thoải mái sao?”

Từ Nhất Vi lúng túng nghiêng mặt đi, cắn môi dưới, diêm dăm đáng yêu, muốn nói lại thôi.

Chân Thành vẻ mặt áy náy, dịu dàng tha thiết liếc nhìn Từ Nhất Vi một cái, nói: “Đều là do lỗi của tôi, tôi sẽ chịu trách nhiệm.” Nói xong, ở trước mắt bao người, cậu dứt khoát bế giữa Từ Nhất Vi lên, chạy thẳng một đường về phía ký túc xá, trong đầu chỉ toàn suy nghĩ sớm giảm bớt thống khổ cho anh ta.

Ánh nắng mùa xuân tươi đẹp biết bao, đóa hoa dưới ánh mặt trời xinh đẹp yêu kiều biết bao, gió xuân thổi qua bên tai dịu dàng giống như lời tỏ tình của người yêu... Tất cả tựa như bức tranh cảnh xuân, trong nháy mắt biến thành khung cảnh xinh đẹp, dưới ánh nhìn im lặng của mọi người, bóng dáng Chân Thành ôm Từ Nhất Vi đi xa vĩnh viễn dừng hình, dừng hình ở trong trí nhớ của mọi người.

Lại một tòa Brokeback Mountain[3] cao ngất được dựng lên.

([3] tên một bộ phim về đề tài đồng tính)

5. Chương 5

Từ Nhất Vi bị tiếng chuông cửa đánh thức, ý thức còn có chút mơ hồ, anh lảo bảo vài giây trên giường, xoay người ngồi dậy, sau đó kêu thảm thiết một tiếng, lăn từ trên giường xuống đất.

Tình huống sau đó tốt hơn lúc mới đầu rất nhiều, chỉ là làn da ở chỗ đó vẫn đang rất đau, đỏ ửng toàn bộ, yếu ớt đến ngay cả chạm cũng không thể chạm.

Từ Nhất Vi cắn răng, nhịn đau thở hổn hển bò người lên, lơ mơ nhớ lại chi tiết nào đó.

Hình như là Chân Thành đưa anh về, thay áo ngủ cho anh rồi đặt anh lên giường, sau đó anh bởi vì nhức nhũ cùng đau đớn, trong đầu trở nên hỗn loạn, lại bắt đầu khóc sụt sùi, còn sống chết cầm lấy tay Chân Thành không cho cậu ta bỏ đi.

“Mẹ nó...” Từ Nhất Vi ôm đầu, uể oải rên rỉ, rất muốn chặt phăng cái tay đó của mình.

Mắt mặt chưa tỉnh, lại còn là mắt mặt ở trước mặt thiên địch của anh, thật sự là chết một trăm lần cũng không có cách nào rửa sạch nỗi nhục này!

Chuông cửa vẫn vang lên bất khuất không ngừng, Từ Nhất Vi rất muốn không để ý tới, tưởng tượng đến người đến thăm là ai, anh liền đau đầu.

Nhưng mà chính bởi vì đoán được người tới chơi là ai, cho nên anh mới không thể không kéo tấm thân nặng trĩu đi ra trả lời, nếu không chuông cửa nhà anh khẳng định sẽ bị bấm đến cháy dây điện.

“Có việc?” Giữ cửa chỉ mở hé ra một cái khe, Từ Nhất Vi không kiên nhẫn hỏi.

“Thầy Từ, tôi đến đây thăm anh.” Biểu tình trên mặt Chân Thành cực giống Romeo được gặp Juliet ở dạ hội, buồn nôn đến làm anh nổi cả da gà, Từ Nhất Vi thầm mắng một câu bệnh thần kinh, cúi đầu, nói: “Tôi không sao, không phiền toái cậu, mau về nhà đi, bỏ qua xe trường cũng không tốt đâu.”

“Không sao không sao, đừng lo lắng cho tôi.” Tên tiểu tử ngốc kia lại coi khách khí là phúc khí, vỗ ngực ra vẻ làm việc nghĩa không cần trả ơn, ngụ ý là “Tôi sẽ phụ trách toàn bộ với anh.”

Từ Nhất Vi không biết nói gì chỉ ngược lên hỏi trời, đĩa bay của người ngoài hành tinh ở nơi nào? Mau tới đây bắt cóc tiểu tử này đi!

“Thầy Từ, anh chưa ăn cơm phải không?” Ngay lúc Từ Nhất Vi tính toán làm thế nào đá cậu ta đi để đóng cửa, Chân Thành đã xách một túi đồ ăn thật to, nói: “Muốn ném thử tay nghề của tôi không?”

Trong bụng trống rỗng, ***g ngực dán vào sau lưng, Từ Nhất Vi tiếp tục không có tiền đồ bại trận lần thứ hai, vì thế Chân Thành rất thuận lợi tiến dần từng bước, bước thẳng đến phòng bếp.

Phòng bếp của đàn ông độc thân có bài trí rất bình thường, phe có tác dụng nhất chính là tủ lạnh cùng lò vi ba. Từ Nhất Vi bình thường không bật bếp, hơn nữa phân nửa thời gian là giải quyết ở canteen trường, nếu lười ra ngoài liền nhét vào dạ dày mì hộp cùng thực phẩm vi ba.

Mỗi lần nhìn thấy phòng bếp vẻ lạnh lẽo, tràn ngập khuynh hướng cảm xúc vô cơ ở nhà mình, khát vọng có thể cưới được một người vợ hiền mẹ tốt của anh lại càng thêm bức thiết.

“Cậu biết nấu cơm?” Nhìn thấy người đàn ông cao lớn thô kệch này đeo tạp dề đâu ra đấy, hơn nữa động tác thành thực rửa thái băm gọt chặt, cùng với bề ngoài dương cương tuần lãng của cậu ta hình thành nên sự tương phản cực quỷ dị, Từ Nhất Vi nghiêng người tựa vào cạnh cửa, vô cùng kinh ngạc.

“Từ nhỏ đã thường xuyên tự mình làm cơm ăn, luyện ra.” Chân Thành một mặt thái rau một mặt cùng nói chuyện phiếm với anh, đao pháp có thể sánh với đầu bếp chuyên nghiệp, động tác xào rau đảo muối lưu loát sinh động, phóng khoáng nói không nên lời.

“Vậy cha mẹ cậu đâu?” Từ Nhất Vi đột nhiên sinh ra hứng thú với tiểu tử này, tuy rằng vẫn rất chán ghét cậu ta —— hiện tại cũng không ngoại lệ —— nhưng ở nơi ẩm áp như phòng bếp này, làm cho người ta rất khó tiếp tục duy trì ý chí sắt đá.

“Vào lúc tôi lên tiểu học bọn họ đã không còn, tai nạn xe cộ.” Về mặt Chân Thành có chút ảm đạm, động tác ngừng lại một lát rồi lập tức khôi phục bình thường, Từ Nhất Vi đột nhiên cảm thấy đôi mắt hơi cay, ngực nẩy lên một loại thương cảm khó hiểu, trong cay cay mang theo mềm yếu, làm cho anh thất thố trong nháy mắt, giấu đầu hở đuôi khê ho khan vài tiếng.

“Làm sao vậy?” Chân Thành bỏ nồi xềng xuống, vội chạy tới nâng cằm anh lên, ngoài ý muốn phát hiện đôi mắt Từ Nhất Vi phấp phồng, vẻ mặt nhu hòa mà trước nay chưa từng có, cậu nhin không được mỉm cười, nhẹ giọng trêu chọc: “Bị tay nghề của tôi làm cảm động đến rơi lệ sao?”

“Rơi cái đầu cậu!” Từ Nhất Vi đẩy tay cậu ta ra, phô trương thanh thế nói: “Là bị, bị khói làm sặc.”

“Hử?” Chân Thành quay đầu lại nhìn, máy thông khói dầu vẫn vận chuyển rất tốt, hoàn toàn phù hợp với quy định vệ sinh mới ban hành, cậu cũng không muốn lật tẩy lời nói dối của Từ Nhất Vi, nói: “Vậy anh đi xem TV đi, có thể ăn cơm ngay thôi.”

Từ Nhất Vi hừ nhẹ một tiếng, ra bên ngoài cọ lại cọ, hiển nhiên mị lực của TV không lớn bằng Chân Thành, làm cho anh chân chân chừ chừ ở lại cửa phòng bếp không muốn động.

Có người vì mình rửa tay nấu canh thật sự là một chuyện thật hạnh phúc, tuy rằng người này làm cho anh chán ghét từ đầu đến chân.

Rất nhanh, bốn món ăn một món canh được mang lên bàn ăn, mùi thơm quyến rũ làm anh chảy nước miếng đầy đất, Từ Nhất Vi nuốt cái bụng, trên khuôn mặt nhả nhận trắng nõn lộ vẻ tham ăn, Chân Thành quan tâm tự đặt thêm một cái đệm mềm lên trên ghế của anh, cầm chén dưa đặt ở trước mặt anh, cười nói: “Bắt đầu ăn đi.”

Từ Nhất Vi tận lực không thèm nghĩ đến cái mông bị thương nữa, toàn tâm toàn ý hưởng thụ mỹ thực, Chân Thành ngồi ở bên cạnh, không ngừng vì anh gấp đồ ăn, bóc thịt bò, trực tiếp đút đến bên miệng anh.

Từ lúc rời khỏi ba mẹ sống cuộc sống độc lập, Từ Nhất Vi chưa bao giờ được người đi theo làm tùy tùng hầu hạ như vậy, anh chỉ để ý đến việc há mồm ăn cơm là được rồi, thoải mái có thể sánh với thần tiên.

Nếu tiểu tử này có thể làm nô lệ của anh thì tốt rồi...

Bị ý niệm thành linh xảy ra trong đầu này làm cho hoảng sợ, tự nhất vi bị ghen một miếng nằm bò, ôm ngực bắt đầu ho khan, Chân Thành vội vàng vỗ nhẹ lên sau lưng anh, một tay bưng lên bát canh đưa đến bên môi anh.

Vội vàng uống mấy ngụm canh, mới có thể thở được, Từ Nhất Vi tức giận trừng mắt nhìn Chân Thành, nghĩ thầm đều là cậu hại tôi bị ghen. (=))~)

Chân Thành bị trừng thì ngơ ngác không hiểu, nhưng tính tình của cậu luôn rất tốt, giây tiếp theo đã quên ngay, tiếp tục ân cần hầu hạ Từ Nhất Vi.

Cơm no rượu say, Từ Nhất Vi thỏa mãn ợ một cái, nghiêng người nằm ở trên sofa, ngẫu nhiên uống một ngụm trà hoa quả, nhìn thấy Chân Thành động tác nhanh nhẹn lau bàn rửa chén, anh có chút băn khoăn, nửa thật nửa giả nói: “Hôm nay cảm ơn cậu, tay nghề của cậu không tồi.”

“Anh thích là tốt rồi.” Chân Thành tay đầy bột xà phòng, nở nụ cười với anh, nụ cười làm cho tim Từ Nhất Vi đập nhanh hơn, nhìn thấy bộ dáng hiền lương thực đức của đối phương, ý niệm bị đè xuống lúc trước lại bắt đầu hiện lên trong não.

Nếu có thể tóm được nhược điểm nào đó của thằng nhãi này, có phải là có thể đúng lý hợp tình nô dịch cậu ta hay không?

Thật là một cuộc sống tốt đẹp cơ nào a, anh có thể giống một ông lớn hét đến quát đi với nô tài, cả ngày quần áo đưa đến tận tay cơm dâng đến tận mồm, ngay cả chén nước cũng không cần tự mình rót.

Từ Nhất Vi lâm vào vọng tưởng không thể tự kiềm chế, Chân Thành thu dọn xong phòng bếp, cúi tạp dề đi tới, cúi người xuống trước mặt anh, nói: “Tôi phải đi về, ngày mai gặp.”

“Hả?” Từ Nhất Vi hơi sững sốt, nhìn thời gian, nói: “Không phải tuyến xe cuối đã hết rồi sao?”

Nếu tiểu tử này đau khổ cầu xin, mình thật ra cũng có thể miễn cưỡng để cho hắn ngủ lại.

“Không sao, có người tới đón tôi.” Chân Thành không chú ý tới tâm tư của anh, lấy từ trong túi áo khoác ra một túp lô hội đưa cho anh, nói: “Trước khi ngủ bôi lên... À... Mông một lớp, làn da sẽ khôi phục nhanh hơn.”

Từ Nhất Vi trừng mắt nhìn thứ kia, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Rất, cảm, ơn, cậu!”

“Không cần khách khí.” Chân Thành lưu luyến không rời sờ lên hai má anh, nói: “Vào lúc tôi bắt lực anh đã giúp đỡ tôi, hiện tại đến phiên tôi hồi báo.”

“Hả?” Từ Nhất Vi lộ ra biểu tình như vịt nghe sấm, cậu ta đang nói đến sự kiện giáo án AV kia sao? Chỉ là hư tình giả ý an ủi vài câu mà thôi, sao bị cậu ta nói giống như lãnh binh tiếp viện, giúp cậu ta phá vòng vây thế chứ?

Chân Thành nói ngủ ngon rồi đi, trong lòng Từ Nhất Vi có một chút mất mát, vì thế chạy đến trước cửa sổ nhìn xuống dưới lầu, nhìn thấy Chân Thành đứng ở trước nhà vài phút, một chiếc xe chậm rãi đi đến, đón cậu ta rồi đi.

Gương mặt trắng trẻo lập tức trở nên xanh mét, Từ Nhất Vi giống như bị người đối diện đánh cho một đấm, ngực khó chịu đến không thở nổi.

Đó là xe của Trình Duyệt Tâm, anh cơ hồ đã quên đi cuộc xem mắt thất bại lần đó, chính là hiện tại anh lại nghĩ tới.

Cô ấy đón cậu ta về nhà, đón cậu ta đi từ trong nhà mình.

Bọn họ ở cùng một chỗ, một nam một nữ, bọn họ, là người yêu.

Trong tay còn nắm tuýp lô hội Chân Thành để lại, Từ Nhất Vi chết lặng nhìn thoáng qua, dùng sức ném vào thùng rác.

Dịu dàng khó được chợt lóe trong nháy mắt rồi biến mất.

Ngày hôm sau, thái độ Từ Nhất Vi đột ngột thay đổi, khách khách khí khí, nhưng lại vô cùng lạnh nhạt, thậm chí có chút cố ý coi thường, thường thường coi Chân Thành trở thành người trong suốt.

Kỳ quái, vì sao quan hệ của bọn họ không những không tiến mà lại còn lùi? Trước kia Từ Nhất Vi tuy rằng không tỏ ra vô cùng thân thiết với cậu, nhưng dù gì cũng tương đối chiếu cố bảo vệ, như thế nào mà chỉ trong một đêm, xuân về hoa nở lại biến thành xuân hàn se lạnh chứ?

“Thầy Từ...” Thời điểm gặp thoáng qua ở hành lang, Chân Thành lên tiếng gọi anh, Từ Nhất Vi khoát tay giống như muốn tống cổ đứa ăn xin, nói: “Tôi bận đi dạy học, hẹn gặp lại.”

“Thầy Từ?” Ở nhà ăn, cậu vừa mới đặt khay đồ ăn lên trên bàn, Từ Nhất Vi liền lộ ra biểu tình như ăn phải ruồi bọ, bỏ lại cơm trưa chỉ mới động mấy thìa liền đứng dậy chạy lấy người, nói: “Tôi no rồi, gặp lại sau.”

“Thầy Từ.” Chuông tan học vang lên, Chân Thành chạy đến cửa lớp bọn họ đứng chờ, Từ Nhất Vi cố ý dạy quá giờ, không để ý đến cảnh các học sinh khóc thét, lạnh lùng nói: “Cậu đi về trước đi, tôi nói tiếp hai ví dụ mẫu.”

Anh ấy làm gì mà tránh mình như nước lửa và thú dữ vậy!?

Chân Thành nghĩ đến phá đầu cũng không rõ, sau khi lại làm người trong suốt thêm một buổi trưa, cậu rất cuộc không thể nhịn được nữa, chặn Từ Nhất Vi ở trong WC, lên tiếng chất vấn: “Anh vì sao luôn trốn tránh tôi?”

Từ Nhất Vi quay đầu đi không nhìn cậu, nói: “Tôi nào có... Cậu có cái gì mà phải trốn...”

Sự qua loa trong giọng nói cho dù bức tường cũng có thể nghe ra, Chân Thành nắm cằm của anh, ra lệnh: “Anh nhìn tôi rồi nói chuyện.”

Từ Nhất Vi hất tay cậu, tức giận nói: “Có việc gì thì nói chuyện, đừng động tay động chân!”

Chân Thành thở dài, hỏi: “Anh không phải là... Nơi đó còn khó chịu, cho nên tâm tình không tốt?”

Từ Nhất Vi tức đến choáng váng đầu, chỉ là nhất thời lại không nghĩ ra được lý do nào khác, đành phải ậm ừ cho qua, lấy im lặng thay cho câu trả lời.

Chân Thành nhẹ nhàng thở ra, thái độ dịu dàng không ít, vỗ nhẹ vai của anh, nói: “Đừng nóng vội đừng nóng vội, chậm rãi sẽ tốt lên thôi, buổi tối còn muốn ăn đồ ăn tôi làm hay không?”

“Không muốn.” Khẩu khí của Từ Nhất Vi cứng ngắc, “Tôi về nhà thăm cha mẹ.”

“À...” Chân Thành lộ vẻ mặt thất vọng, còn muốn nói gì đó, Từ Nhất Vi không đợi cậu mở miệng, liền xoay người giầy khỏi kiểm chế của cậu, giống một con cá trạch chuồn mất.

Tuy rằng nghi hoặc không bớt đi, nhưng Chân Thành vô cùng thông cảm không hề nhất quyết đuổi theo — trước khi Từ Nhất Vi hoàn toàn bình phục.

Buổi tối, Từ Nhất Vi đương nhiên không có ra khỏi nhà, mà là một mình rúc ở trong nhà trọ, lấy mì nhét đầy bụng, xem phim bộ tình cảm kiểu sinh lý tử biệt lúc tám giờ để giết thời gian nhàm chán ban đêm.

Càng xem phim truyền hình, anh lại càng cảm thấy bản thân đáng thương.

Trong TV tốt xấu còn có vài người diễn vai đối thủ, trong phòng này chỉ có một mình anh làm người tham mưu.

Thời điểm sống một mình lại càng cảm thấy căn phòng này trống trải, ngay cả không khí đều tràn ngập vẻ cô quạnh làm cho người ta khó mà chịu được, anh co mình ở trên sofa, nghĩ đến một đôi người yêu nào đó sáng chiều ở chung, liền càng cảm thấy ngực khó chịu.

Vì sao những cái nỗi khác đều có thể sánh đôi với cái của chính mình, chỉ có cái nỗi trong ngoài đều tốt là anh này lại vẫn trống rỗng không ai đến nhảy vào?

Hối hận nửa ngày, Từ Nhất Vi tắt TV, tắm rửa đi ngủ.

Tâm tình ác liệt như vậy, nhất định là do cái tên tiểu tử ngu ngốc kia làm hại, tuy rằng nếu thật sự truy cứu, thì Chân Thành cũng không phạm sai lầm lớn gì, chẳng qua Từ Nhất Vi nhìn thấy cậu ta sẽ không thích, khó chịu đến mức muốn ra tay đánh cậu ta.

Khác với phiền chán vài ngày trước đó, mà đây là một loại cảm giác buồn bực khó chịu giống như bột mì bị lên men, nhìn thấy cậu ta liền tức giận, rồi lại luôn không tự chủ được mà nhớ tới cậu ta.

Bản thân mình nhất định là trúng tà, Từ Nhất Vi chán nản bò lên giường, nằm úp sấp chui vào trong ổ chăn mềm mại, nhắm tịt hai mắt lại, trong óc lại vẫn loạn cả lên, giống như đang mở một trường đấu tê giác, ong ong kêu gào khắp nơi.

Đếm cừu nửa ngày, thật vất vả bồi dưỡng ra vài phần buồn ngủ, đang lúc nửa mơ nửa tỉnh, đột nhiên chuông điện thoại vang lên.

Từ Nhất Vi bị dọa run bắn lên, mấy con sâu ngủ kia thoáng chốc bay không còn thấy bóng dáng tăm hơi, anh nổi giận đùng đùng, nhắc điện thoại lên, hung ác hỏi: “Ai!?”

“... Thầy Từ?” Thanh âm bên kia trầm thấp mà nồng ấm, có chút chần chừ, nói: “Anh ngủ chưa?”

Nếu ngủ hiện tại người nghe điện thoại là ai, quỷ sao!? Từ Nhất Vi nghiêng răng, đáp: “Mới vừa lên giường, còn chưa ngủ.” Hơn nữa đều là nhờ cậu bạn tặng!

Thanh âm của Chân Thành mang theo ý cười ấm áp, làm cho người ta cảm giác như gió mùa xuân: “Mất ngủ sao? Tôi nói chuyện phiếm với anh là được.”

Cậu bán xuân à!? Từ Nhất Vi mặt nhăn mày nhú, khóe miệng cũng không theo suy nghĩ khẽ nhếch lên, hình thành một biểu tình quái dị không hài hòa, hỏi: “Cậu sao lại nghĩ đến việc gọi điện thoại tìm tôi nói chuyện phiếm? Không ai ở bên giường kể chuyện xưa cho cậu sao?”

Chân Thành cười ra tiếng, nói: “Vì làm cho thầy Từ không bị đường dây nóng làm quen đêm khuya lừa tiền lừa sắc, tôi liền hy sinh một chút bản thân mình thôi!”

Từ Nhất Vi đứng hình vài giây, mới phản ứng được chuyện gì đang xảy ra, lập tức tức đến không có chỗ đánh ra.

Hy cai đầu cậu sinh cái đầu cậu ấy! Thì ra cậu ôm nhuyển ngọc ôn hương đầy lòng, cho nên đặc biệt gọi đến để cười nhạo người cô đơn là tôi đây hả! Đồ vô liêm sỉ!

“Tôi ngủ, cậu cũng ngủ đi, ngủ ngon.” Từ Nhất Vi tức giận cúp điện thoại, nằm sấp thật mạnh xuống giường, chỉ cảm thấy hai bên thái dương đau lâm lâm, suy nghĩ cuộn cuộn, khẩu khí này làm thế nào cũng nuốt không trôi.

Tôi cũng không tin mình không trị được cậu! Từ Nhất Vi oán hận nghĩ, lăn qua lộn lại. Anh đem chủ ý đánh lên đầu “thái tử”.

Tuy rằng nhắc tới thái tử, tất cả mọi người đều biết là con trai của chủ tịch – Hứa Lăng Thành, cũng chính là cháu của hiệu trưởng đương nhiệm, nhưng cũng không có ai dám giáp mặt gọi cậu ta như vậy.

Mẹ là tiểu thư con nhà giàu có, cha là người có tiếng tăm trong ngành giáo dục, gia thế hiển hách, dung mạo anh tuấn đẹp trai, cơ thể rắn chắc, đầu óc thông minh, tất cả đều tập trung vào Hứa Lăng Thành, là một thiên chi kiêu tử từ nhỏ đến lớn đều được mọi người ao ước chiều chuộng. Điều kiện ưu việt dường thành

cho cậu ta tính cách kiêu ngạo độc tài, vô luận ở bất cứ tập thể nào, cậu ta đều đương nhiên là trung tâm, cậu ta thông minh, anh tuấn, tỏa sáng chói mắt, cậu ta có đủ tài năng lãnh đạo trời sinh cùng với lực ảnh hưởng to lớn, nhưng không bao giờ lạm dụng quyền lực này, ở phần lớn thời điểm, cậu ta đều ở chung rất thoải mái mà dễ dàng, hoàn toàn không có tính công kích, nhưng những người quen cậu ta đều biết, thời điểm một con dã thú nằm sấp không động đậy, cũng không có nghĩa nó đã mất đi răng nanh móng vuốt, người có thể đi thân cận nó, đi theo nó, những đừng có ý định chọc giận nó.

Mùa thu năm trước, cậu ta cùng em gái sinh đôi nhập học trung học, vừa vào học đã thu phục được toàn bộ nhóm côn đồ hoành hành ngang ngược trong đám học sinh, cũng đồng thời để lộ ra thân phận “thái tử”, tuy rằng lúc ấy có rất nhiều người cảm thấy cậu ta chỉ là y vào địa vị của ba mình mà tác oai tác quái, nhưng trải qua một học kỳ, những người đó đã ngoan ngoãn ngậm miệng.

Từ Nhất Vi ở trong trường nhiều năm, đối với bản chất của học sinh có thể đưa ra phán đoán chuẩn xác, đối với tính tình cùng nguyên tắc của Hứa Lăng Thành, anh đã hiểu biết tường tận, nhưng mà Chân Thành mới đến, cũng không biết chuyện đó, chỉ là nghe qua đại danh của “thái tử” cùng với sự tích kinh khủng đánh thầy giáo vật lý phải vào viện.

Cũng không chỉ có một giáo viên nói qua với cậu ta, muốn trấn áp được lớp A năm nhất, phải hàng phục “thái tử” trước.

Chân Thành đối với điều này không cho là đúng, chỉ cười nhẹ.

Nói cho cùng giống như muốn hàng yêu trừ ma, nghe qua rất không thoải mái.

Cậu không muốn để bản thân cùng học sinh trở nên đối chọi nhau, thậm chí không nghĩ tới việc đi trừ chọc thái tử — chỉ cần cậu ta chịu khó đi học, không gây chuyện sinh sự, bọn họ hoàn toàn có thể ở chung vui vẻ.

Cậu dạy thay hơn một tuần, Hứa Lăng Thành không đi tìm anh phiền toái, cũng không có quấy rối giờ học, tuy rằng uy danh bên ngoài, nhưng theo anh quan sát, đó là một học sinh vĩ đại mà không lỗ mãng, cũng không phải loại thiếu niên bất lương chỉ có cơ bắp không có não, chỉ biết quát tháo đùa giỡn ngang ngược.

Không nghĩ tới, bọn họ vẫn tránh không được phải giao phong chính diện.

Nguyên nhân gây ra thật quỷ dị, cũng rất đột ngột, sau khi cậu lên lớp xong, theo thường lệ thu toàn bộ bài tập của lớp, đến lúc trở lại văn phòng, phát hiện bên trong bí mật nhét một lá thư tình.

Một lá thư tình nhiệt tình dào dạt, văn từ cũng rất đẹp, làm cậu đọc cũng phải gõ nhịp tán thưởng, sau đó lúc ý thức được thứ này là cho mình, Chân Thành phun ra trà ở trong miệng.

Tiểu quỷ hiện tại không biết suy nghĩ cái gì!?

Chân Thành khiếp sợ đến cầm nín, vội vàng phê vài chữ lên đó: sau khi suy nghĩ liền bác bỏ.

Sau đó kẹp lại vào trong vở bài tập của bạn học sinh kia, lau mồ hôi lạnh trên thái dương.

Tuy hồi học đại học, trong khoa của bọn họ cũng từng xuất hiện một đôi thầy trò yêu nhau, cũng hạnh phúc viên mãn bước vào cung điện hôn nhân, chỉ là loại cơ hội này một khi rơi xuống trên đầu mình, Chân Thành liền cảm thấy trên người nổi da gà như điên, từng mảng từng mảng rơi xuống đất.

Cho dù hiện tại cậu không có ý trung nhân, cũng không thể xuống tay với học sinh của mình (lại còn là học sinh trung học).

Huống chi trong nội quy trường học đã quy định rõ ràng, dưới đại học, nếu có giáo viên muốn cùng học sinh yêu nhau thì lập tức đuổi việc, trường học xử lý không hề nương tay.

“Nhận được thư tình?” Từ Nhất Vi không biết đã đứng ở sau lưng cậu từ lúc nào, nhẹ nhàng bật ra một câu, nghe vào trong lỗ tai Chân Thành lại như có sấm sét bổ qua, nổ tung làm tóc cậu đều dựng thẳng lên, luống cuống tay chân thu dọn sạch vở bài tập, quay lại tặng cho Từ Nhất Vi một nụ cười rục rịch: “Trẻ con không hiểu chuyện, không có chuyện gì lớn đâu.”

Từ Nhất Vi dùng ánh mắt như tia X quang theo dõi cậu, trừng đến nỗi cậu sắp bay cả hồn vía, lại không biết đối phương đang hờn dỗi cái gì, đành phải ngậm miệng không nói, chờ Từ Nhất Vi chủ động nói ra.

Tiểu tử giỏi, còn muốn ngoan cố chống lại!? Bọt mì lên men ở trong lòng Từ Nhất Vi bành trướng đến cực hạn, ngay cả chính anh cũng chưa cảm thấy ngữ khí của mình chưa đến thế nào: “Tốt thôi, điều đó chứng minh cậu đẹp trai có mị lực, mới có thể nở hàng đóa hoa đào.”

Chân Thành chỉ cảm thấy một cổ hàn khí dọc theo lưng chạy tán loạn khắp nơi, dưới tình thế cấp bách, chỉ biết túm lấy tay Từ Nhất Vi, nghiêm túc nói: “Đừng hiểu lầm tôi, tôi không phải loại người như vậy.”

Môi Từ Nhất Vi run rẩy, trên mu bàn tay đều nổi đầy gân xanh, đầy mình ô ngôn uế ngữ đã vọt tới cửa miệng, kết quả tạo thành giao thông tắc nghẽn, một câu cũng không phun được.

Chân Thành bị phản ứng của anh làm cho hoảng sợ, một tay để ở trước mặt anh lắc lắc, thật cẩn thận hỏi: “Thầy Từ? Anh có khỏe không?”

Được lắm! Anh sắp khí tặc rồi.

Có người hàng đêm cô đơn khó ngủ, có người đã ôm mỹ nữ rồi còn ở bên câu ba đáp bốn[4]! Thật sự là đại hạn của hạn, đại lụt của lụt, thượng đế, đã có lúc nào ngài công bình chưa!

Người khác liếc mắt đưa tình anh mặc kệ, Chân Thành nếu dám ở dưới mí mắt anh tán gái, Từ Nhất Vi không cầm dao phay chỉnh hình cậu ta thành Đông Phương Bất Bại là không được!

Loại xúc động mãnh liệt này đã đến trình độ khủng bố, nguyên nhân cụ thể chính anh cũng không rõ ràng, lại càng không muốn đi nghĩ, bởi vì mỗi một lần nghĩ đều là một lần tra tấn bản thân nghiêm trọng, cùng với oán niệm cầu mà không được, cứ thế mãi, anh thế nào cũng có ngày bị nước chua dìm chết đuối.

“Thầy Từ?” Chân Thành đứng dậy, vỗ vỗ hai má của anh, lo lắng sợ hãi, sợ anh đột nhiên trúng gió: “Anh không phải bị tụt huyết áp đó chứ? Sắc mặt của anh rất khó coi.”

Từ Nhất Vi phục hồi tinh thần, ý nghĩ hỗn loạn trong nháy mắt trở nên vô cùng rõ ràng, tất cả ý tưởng đều quy kết thành một câu: anh không thể để cho tên tiểu tử này cứ tiếp tục một đường thuận lợi kiêm phong lưu như thế được, thế nào cũng phải dán cho cậu ta cái nhãn ‘xin chớ tới gần’.

Nhưng mà duyên thầy trò của Chân Thành không tồi, như thế nào biến một thần tượng quần chúng người gặp người yêu trở thành sao chổi người gặp người né đây? Từ Nhất Vi đảo tròn tròn mắt, quyết định đem nhiệm vụ quang vinh mà gian khổ này giao cho “thái tử”.

6. Chương 6

Âm mưu quỷ kế yên lặng thành hình, Từ Nhất Vi lập tức điều chỉnh ra vẻ mặt ôn hòa, kéo một chiếc ghế qua ngồi xuống bên cạnh Chân Thành, lời nói thâm thía nói: “Tiểu Chân, cậu còn trẻ, ngàn vạn lần đừng bởi vì nhất thời hồ đồ mà làm mất tiền đồ, trẻ con bây giờ, ài...”

Anh đau xót thở dài, nói: “Cậu căn bản không biết bọn chúng suy nghĩ cái gì, tuy tuổi còn nhỏ, nhưng lúc tính kế thì ngay cả người trưởng thành cũng không chống đỡ được, nếu coi bọn chúng trở thành trẻ con, cậu chỉ sợ ngay cả mình chết như thế nào cũng không biết.”

“Có nghiêm trọng như vậy sao?” Chân Thành nghi hoặc nhìn anh, có bướng bỉnh đến thế nào, cũng chỉ là lũ tiểu quỷ mười lăm, mười sáu tuổi, tuy có phản nghịch, kiêu căng, cá tính thô lỗ, nhưng bản chất cũng sẽ không có chỗ nào xấu xa.

Vả lại, người không ngông cuồng sẽ uống thiếu niên, nếu các học sinh trở thành một đám ông cụ non, cậu đi dạy học sẽ cảm thấy không lạc thú.

“Cậu nha, sao có thể ngây thơ như vậy?” Từ Nhất Vi dùng ánh mắt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn cậu, nói: “Cậu ngừng lại đi, học sinh ở trường này, tùy tiện nhặt ra mười đứa thì có chín đứa là thiếu gia tiểu thư gia đình có tiền, lớp A năm nhất lại là nơi tụ tập của nhị thế tổ, đều là được sủng từ nhỏ đến lớn, đứa nào có thể quản lý? Đứa nào không phải tinh ranh giống như quỷ sứ? Cậu cho rằng mình là Chân Thành vạn người mê sao? Nói không chừng người ta đã sớm giăng xon lưới chờ cậu giẫm vào!”

Buổi nói chuyện đầy tính giạt gân, có ý dè thấp âm thanh để gia tăng độ tin cậy, biểu tình của Từ Nhất Vi giống như trình thám gặp được vụ án giết người, ngưng trọng đến sắp nhỏ cả nước, Chân Thành buồn cười,

nói: “Bọn họ lại không vi phạm nội quy, đi học cũng không tìm tôi phiền toái, làm gì mà phòng người ta giống như phòng cướp vậy, như thế rất mệt a!”

“Cậu cái tên tiểu tử ngốc này!” Từ Nhất Vi nghiêng răng nghiêng lợi, vươn tay gõ thật mạnh lên trán cậu ta, “Đây không phải là đã tìm tới sao? Lá thư tình kia không phải phiền toái?”

“Nhưng mà tôi đã từ chối rồi nha!” Chân Thành có chút ủy khuất nhìn anh, chỉ thiếu không đăng báo thanh minh trong lòng chỉ có mình anh.

“Cậu!” Từ Nhất Vi thật muốn cạy bụng đầu của cậu ta ra, đo thử cái bộ óc kia, “Thư tình chính là một hiện tượng, cậu phải xuyên thấu qua hiện tượng phát hiện bản chất, tìm ra động lực thôi thúc chân chính sau lưng để gia tăng đề phòng hơn nữa, Tiểu Chân, đừng để bị đánh đòn rồi mới hiểu ra.”

Một câu cuối cùng được nói như từng chữ là máu từng tiếng là lệ, ngay cả anh cũng bội phục hành động cao siêu của bản thân, Chân Thành quả nhiên mắc câu, thân thể nghiêng về trước, sắp chạm đến chóp mũi của anh, trầm giọng hỏi: “Anh... Đã đánh đòn của bọn họ?”

“Tôi...” Suy nghĩ của Từ Nhất Vi nhanh chóng hoạt động, nhìn thấy đôi mắt sâu thẳm mà tràn ngập thân thiết của Chân Thành, trong lúc nhất thời anh lại thấy chột dạ, mồm mép cũng không còn nhanh nhẹn như vậy, cúi đầu bắt đầu nói quanh co.

Chân Thành nghĩ rằng anh có nỗi khổ không thể nói, trong lòng co rút đau đớn, lo lắng vạn phần, vì thế khẽ nâng cằm Từ Nhất Vi, truy hỏi: “Nói cho tôi biết, bọn họ đã làm cái gì với anh?”

“Không... Đừng hỏi...” Từ Nhất Vi không dám nhìn thẳng vào đôi mắt của cậu, ậm ờ nói: “Dù sao cậu gặp chuyện phức tạp phải biết để ý, còn nữa, đừng trêu chọc thái tử.”

“Hứa Lăng Thành?” Chân Thành bị loại thái độ muốn nói lại thôi, tranh tối tranh sáng này của anh khiêu khích làm lòng nóng như lửa đốt, hỏi: “Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Cậu ta xúi giục học sinh bắt nạt anh?”

Tuy rằng không có, nhưng nếu cậu có thể sinh ra loại hiểu lầm này, thì thật sự là không thể tốt hơn. Từ Nhất Vi nuốt nước miếng một cái, dùng sức áp chế cảm giác tội lỗi khó hiểu đang trào lên, dùng phương pháp hồi tưởng lại cảnh ngộ bị thảm mấy ngày nay để chế tạo một loại bầu không khí bi tình, tưởng tượng đến Chân Thành hai lần hại anh xem mắt thất bại, lại bị bột ớt nướng cháy mũi, một chút lương tâm nhỏ như hạt bụi này lập tức biến nhanh như vận tốc ánh sáng, chỉ còn lại ý niệm phải hại Chân Thành, làm cho thẳng nhai này nhân duyên tán loạn ở trong đầu.

Bồi dưỡng hoàn hảo cảm xúc, Từ Nhất Vi đôi mắt phiếm hồng, đôi môi mỏng khẽ mím lại, khổ sở lắc đầu, rất giống một con dê con chịu nỗi khổ bị sói ác chà đạp — ở trong mắt Chân Thành — không muốn nghĩ lại chuyện cũ không chịu nổi này nữa: “Không... Thật sự không có gì...”

Anh không nói được nữa, đứng dậy trở lại chỗ ngồi của mình, một tay chống trán tạo thành trạng thái người trầm tư, cả người toát ra một loại ưu thương không lời nào có thể diễn tả được.

Thành công làm cho nghi hoặc trong lòng Chân Thành đạt tới điểm sôi trào, làm nổ tung tinh thần hiệp nghĩa gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ cùng với bản năng đàn ông liều lĩnh giữ gìn người trong lòng của cậu, Chân Thành đập bàn đứng dậy, quyết định đơn độc đi gặp, qua đó lý luận lý luận với thái tử.

Buổi chiều sau năm giờ là thời gian hoạt động ngoại khóa của hệ trung học, Chân Thành tìm được Hứa Lăng Thành ở trên sân bóng rổ.

Cậu ta không tham gia hoạt động tập thể nào, một mình chơi bóng ở đây, chạy nhảy ném đồ, động tác thành thạo lại lộ ra vẻ nhàn nhả tùy ý.

Chân Thành đứng ở ngoài sân quan sát một lát, nhìn thấy một thân ảnh nhỏ gầy chạy vào sân bóng, đuổi theo Hứa Lăng Thành hô to: “Lăng Thành! Đừng chơi nữa, bài tập vật lý của cậu còn chưa nộp đâu!”

“Cậu viết thay cho tôi.” Hứa Lăng Thành lắc mình một cái liền vượt qua cậu ta, đập bóng, nhảy lên, ném rổ, được điểm!

“Thế không được!” Nam sinh đứng chất ngoan ngoãn vóc dáng thấp hơn Hứa Lăng Thành nửa cái đầu không nghe lời không buông tha chạy đuổi theo ở phía sau cậu ta, vẫn kêu: “Tớ có thể viết thay cho cậu, nhưng đáp án bài tập cậu phải tự mình tính toán!”

Chân Thành nhận ra nam sinh kia tên là Vu Tư, là học sinh tính tình tốt nhất trong lớp, cũng là dân chúng bình dân duy nhất được trường học giúp đỡ vào học trong trường ở lớp thái tử, điều làm cho cậu nghĩ không ra chính là, trường học vì sao muốn sắp xếp cho cậu ta vào lớp A, tựa như ném một con ma tước vào trong ổ phượng hoàng, không hợp nhau.

“Cậu thật phiền toái, giống y như mẹ già ở nhà tôi.” Hứa Lăng Thành đứng yên ở trước người cậu ta, không hài lòng trừng mắt cậu ta, ra lệnh: “Lau mồ hôi cho tôi.” (tiềm năng nữ vương công trung khuyến thụ =))~)

Vu Tư thật sự giống như mẹ già, lấy khăn tay ra lau mồ hôi cho thiếu gia nhà cậu, sau khi lau xong, Hứa Lăng Thành nhe răng cười với cậu, xoay người một cái, liền đập cầu chạy về phía cái giỏ.

“Hứa Lăng Thành!” Vu Tư gấp đến độ giơ chân, chạy tới túm lấy cánh tay của cậu ta, “Cậu trở về làm việc nhanh lên đi!”

“Chắc chắc!” Hứa Lăng Thành cố ý đùa giỡn, một tay giương lên, ném quả bóng thành một đường vòng cung qua đỉnh đầu Vu Tư, bộp một tiếng chui vào giỏ, cậu ta dặc ý nhìn Vu Tư, nở một nụ cười “cậu có thể làm gì được tôi”.

Cầu rơi xuống dưới chân Chân Thành, tinh thần phần chấn bông bột của thiếu niên thu hút cậu, khiến cho cậu nhất thời ngửa ngửa, đập bóng nhảy vào trong sân.

Đôi mắt Hứa Lăng Thành sáng lên, tiến lên chặn lại, hai người liền như vậy bắt đầu đấu one on one, bạn học Vu Tư đáng thương khuyên can không có hiệu quả, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận đến đỏ bừng.

Đánh hơn mười phút, Hứa Lăng Thành đột nhiên lật cổ tay, giữ bóng ở trên đầu ngón tay, một mặt quay tròn, một mặt nheo mắt đánh giá cậu, hỏi: “Thầy có chuyện muốn nói với tôi?”

“Có sao?” Chân Thành hỏi lại, Hứa Lăng Thành “à” một tiếng, cười mà như không cười nhìn cậu, nói: “Vây vì sao thầy lại nhường?”

“Tiểu quỷ thông minh.” Chân Thành khoanh tay lại, trong đôi mắt ôn hòa lộ ra nghiêm khắc, lời ít mà ý nhiều nói: “Những đứa nhỏ còn trẻ hết sức lông bông, luôn lấy việc khiêu chiến người trưởng thành làm thú vui, thời điểm chúng vì có thể đánh thắng người khác mà dặc chí, có lẽ còn không biết rằng người trưởng thành chỉ là khinh thường so đo với bọn họ mà thôi.”

Ám chỉ đã đủ rõ ràng, Hứa Lăng Thành sầm mặt lại, trên mặt lộ vẻ không vui nhìn cậu, hỏi: “Thầy là dạy hóa học, hay là dạy đạo đức giả?”

Quả nhiên là một tên tính tình không tốt, đôi mắt Chân Thành nhìn cậu ta, gần từng tiếng nói: “Hứa Lăng Thành, tôi muốn em nhớ kỹ, không phải mỗi người đều có thể chịu được tính tình thiếu gia của em, cũng không phải mỗi người đều kiêng kỵ địa vị của ba em mà không dám động đến em.”

“Tôi ***!” Hứa Lăng Thành phun ra một câu chữ bậy, ném bóng xuống đất, hai mắt bốc hỏa trừng mắt nhìn cậu: “Vị thầy giáo này, thầy có chứng vọng tưởng bị hại sao? Xin hỏi kẻ hèn này đã làm chuyện người người oán trách gì mà để cho thầy phải phát ra âm thanh chính nghĩa như thế?”

Chân Thành khề nhếch khóe môi, tiếng nói mang trào phúng: “Lại muốn dùng nắm đấm của em để giải quyết vấn đề sao? Nhóc con chính là nhóc con!”

“Thầy Chân!” Vu Tư đã chạy tới hòa giải, vội vàng nói: “Về sự kiện kia, em thấy phải giải thích một chút...”

“Cậu câm miệng!” Hứa Lăng Thành trừng mắt liếc nhìn cậu ta một cái, lại chuyển hướng Chân Thành, lửa giận mới vừa bị khơi mào tựa hồ đã bị hành động chắn ngang đường này của Vu Tư dập tắt đi không ít.

Cậu ta vượt cằm nhìn trái nhìn phải Chân Thành, trong ánh mắt mang theo vài phần hiểu biết, cùng với chế giễu vui sướng khi người gặp họa, nói: “Người không biết không có tội, thầy giáo, lần sau xin giữ gìn suy nghĩ độc lập.”

Nói xong, cậu ta không đợi Chân Thành có phản ứng, liền tự nhiên huyết sát đi ra sân bóng, tâm tình tựa hồ không tồi, thật sự làm cho Chân Thành ngây ngẩn cả người.

“Lăng Thành!” Vu Tư cầm lấy quả bóng, giống như một người hầu nhỏ chạy đuổi theo, bỏ lại Chân Thành, nhìn theo bóng dáng bọn họ, một loại cảm giác kỳ quái dâng lên giống như thủy triều.

Phản ứng của thái tử vượt khỏi dự kiến của cậu, cậu vốn nghĩ rằng thiếu niên kiêu ngạo này sẽ nổi trận lôi đình, không nghĩ tới Hứa Lăng Thành ngược lại lại giống như bị cái gì đó chọc cười, căn bản không để rạn dạn của mình ở trong lòng.

Là thần kinh của cậu ta rất thô, hay là bản thân mình đánh giá sai cái gì?

Chân Thành đứng ở tại chỗ, lâm vào trận giao chiến ảo tưởng giữa hoài nghi cùng tự mình hoài nghi.

Buổi tối cậu đã quên gọi điện thoại cho Từ Nhất Vi, cả đầu óc đều suy nghĩ đến chuyện buổi chiều.

Tiết hóa học ngày hôm sau tiến hành ở phòng thí nghiệm, cần hoàn thành thí nghiệm hút khô than đá, đầu tiên Chân Thành phân biệt đồ dùng thí nghiệm cùng biểu thị hiện vật một lần, luôn luôn căn dặn những điều cần lưu ý, sau đó để cho học sinh bắt đầu thí nghiệm.

Hứa Lăng Thành cùng Vu Tư một tổ, các thao tác chủ yếu đều là do cậu ta làm, Vu Tư chỉ phụ trách ghi chép lại phản ứng hóa học cùng đưa đồ dùng thí nghiệm, đồng thời áp dụng yêu cầu được tự tay thực hiện, nhưng mà đều bị Hứa Lăng Thành bá đạo bác bỏ.

Cậu nhìn ra được, Hứa Lăng Thành đang cố ý che chở nam sinh kia, thao tác có nguy hiểm gì cũng không để cho cậu ta nhúng tay vào.

Hai thiếu niên rất thú vị, một dương cương một nhu hòa, tính tình hoàn toàn khác nhau, lúc ở cạnh nhau lại trở nên hòa hợp dị thường.

Chân Thành quan sát càng lâu, ấn tượng vốn có ban đầu lại càng lung lay sắp đổ, nếu Hứa Lăng Thành thật sự là người hung ác dã man giống như người ta đồn đãi, vậy thì vì sao cậu ta lại kết bạn với một học sinh như Vu Tư?

Thời điểm đi qua trước bàn bọn họ, Chân Thành dừng bước, tận lực để âm thanh tự nhiên dịu dàng một ít, hỏi: “Cần giúp đỡ không?”

“Không cần.” Hứa Lăng Thành chỉ liếc nhìn cậu một cái cũng lười, cực kỳ thuần thực lắp ráp xong thiết bị thí nghiệm, đem ống nghiệm chứa bột than cố định ở trên giá ống nghiệm, Vu Tư nhìn cái này lại nhìn cái kia, có ý làm dịu không khí, cầm lấy diêm hỏi: “Thầy ơi, em có thể châm đèn cồn không?”

“Chờ một chút.” Chân Thành nghiêng người qua vặn chặt ốc xoắn giúp cậu ta, Hứa Lăng Thành có chút khó chịu, hung dữ trừng mắt liếc Vu Tư một cái, người sau trở nên căng thẳng, làm diêm rất xuống.

Sự cố ngoài ý muốn phát sinh chỉ ngay trong nháy mắt đó, bởi vì nhiệt độ không đầy đủ, một đám tia lửa văng ra, trước sau đều là bàn thí nghiệm, trốn cũng không có chỗ trốn, Hứa Lăng Thành một tay túm lấy Vu Tư đẩy ra phía sau, Chân Thành theo bản năng đứng chắn ở trước bọn họ, để cho diện tích bị nạn của hai người giảm đến nhỏ nhất.

Các học sinh hoảng sợ, đều hét rầm lên, Chân Thành bất chấp đau đớn từ vết bỏng trên cánh tay, nhanh chóng tắt đèn cồn, dùng khăn ướt dập tắt ngọn lửa ở trên bàn thí nghiệm, sau đó lớn tiếng tuyên bố tiết thí nghiệm tạm dừng, để cho các học sinh trở về lớp tự học, cậu kéo Hứa Lăng Thành cùng Vu Tư khẩn cấp chạy tới phòng y tế trong trường.

Bởi vì có hai bức tường thịt che chở, Vu Tư lông tóc vô thương, Hứa Lăng Thành cũng chỉ bị phồng ra hai bọng nước ở trên cổ tay, Chân Thành đứng ở tuyến đầu có phần thảm hơn, từ bả vai đến bắp tay, toàn bộ phần ngoài cánh tay phải đều che kín vết bỏng lấm tẩm.

Giáo viên y tế kiểm tra cho vết thương nhỏ của Hứa Lăng Thành trước, sau đó cho bọn họ ngồi trên giường bệnh nửa giờ, để lại hộp thuốc bôi.

Vì thế, cậu cùng Hứa Lăng Thành mặt đối mặt ngồi ở trong phòng bệnh, mắt to trừng mắt nhỏ, Vu Tư rút cổ, áy náy đến mức muốn đâm vào tường.

Hứa Lăng Thành mở miệng phá vỡ yên lặng trước: “Tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng tôi giống như thiếu thầy một nhân tình.”

Chân Thành sững sốt một chút, thức thời tiếp nhận cảnh ô liu (tượng trưng cho hòa bình) mà thái tử đưa ra, nói: “May mắn không nổ mạnh, nếu không hậu quả khó mà lường được.”

“Xin lỗi...” Về mặt Vu Tư giống như sắp bật khóc rồi, Hứa Lăng Thành sốt ruột xoa xoa đầu của cậu ta, nói: “Không phải chuyện do cậu, qua một bên hóng mát đi.”

Giống như một con cừu ở dưới móng vuốt của con báo hung dữ, chẳng qua thái độ của cậu ta mặc dù hung ác, nhưng động tác lại tương đối dịu dàng, Chân Thành không khỏi mỉm cười, nói: “Tôi cũng rất không muốn thừa nhận, có một số việc, có lẽ là thầy hiểu lầm em.”

“Chuyện gì?” Hứa Lăng Thành còn chưa kịp trả lời, cừu nhỏ đã giành việc nói trước, Chân Thành tổ chức lại ngôn ngữ ở trong lòng, tận lực sử dụng phương thức biểu đạt không quá rõ ràng: “Ngày hôm qua tôi nhận được lá thư cá nhân của một bạn học sinh nữ trong lớp các em, tôi từng nghĩ là do em xúi giục.”

“Chuyện đâu có liên quan gì đến tôi?” Hứa Lăng Thành nhú mày, rất không vui nhìn cậu, Chân Thành thở dài, nói: “Tôi đại khái là nhất thời hồ đồ, cảm thấy đây là một trò đùa khảo nghiệm phẩm hạnh của giáo viên.”

“Thầy xem quá nhiều phim truyền hình rồi.” Hứa Lăng Thành không hề khách khí kính tặng một ánh mắt xem thường, nói: “Tôi nào có nhầm chán như vậy? Thầy quả thực đang vũ nhục chỉ số thông minh của tôi.”

“Xin lỗi.” Chân Thành thành thật cúi đầu giải thích, “Quả nhiên là hiểu lầm của tôi, đã nghĩ sự tình lên quá mức.”

Hứa Lăng Thành dựa vào đồng gối ở đầu giường, đột nhiên nở nụ cười, nói: “Tôi nghĩ, nhất định không chỉ một người gợi ý cho thầy suy nghĩ “muốn trấn áp lớp A phải hàng phục tôi trước” nhỉ?”

Chân Thành từ chối cho ý kiến, hỏi lại cậu ta: “Em cảm thấy chủ ý này thế nào?”

“Ôi không thể nghĩ được.” Hứa Lăng Thành cười nhạt, “Nếu thầy muốn tiếp tục dạy học ở đây, đề nghị thầy, nên học “bơi” trước mà không phải học “leo”.”

Đừng có ý đồ chinh phục bất luận một người, bất luận một lớp nào, mà phải thử tiếp cận bọn họ, dung nạp bọn họ, hai bên cùng đồng điệu tâm hồn một phần nào đó.

Chân Thành trầm tư một lúc lâu sau, hỏi: “Đây là lời khuyên cho tôi sao?”

“Đúng vậy!” Hứa Lăng Thành thoải mái vắt chéo chân, chỉ chỉ Vu Tư, nói: “Thầy xem người kia, quá yếu ớt, đánh nhau chỉ có thể bị đánh, tôi mới vừa vào học có lòng tốt thu cậu ta làm đàn em, đáng tiếc thằng nhãi này liều chết không theo, kết quả đến lúc tôi không còn để ý đến cậu ta nữa, cậu ta lại giống như một vú em, cả ngày đi theo sau móng tôi lải nhải không ngừng.”

“Này!” Vu Tư đỏ mặt, bất mãn kháng nghị, Hứa Lăng Thành nhắc cảm, nói: “Rót nước.”

Một câu khẩu lệnh một động tác, Vu Tư quả nhiên ngoan ngoãn đi rót hai chén nước cho bọn cậu, Chân Thành nhin cười, nói: “Thụ giáo.”

“Thầy Chân.” Vu Tư rốt cuộc có thể chen vào nói, tò mò hỏi: “Vì sao thầy lại đến đây làm giáo viên vậy?”

Chân Thành nở nụ cười, ánh mắt nhìn về phía ngoài cửa sổ, yên lặng mà xa xăm, như là đang đắm chìm ở trong hồi ức tốt đẹp, nhẹ giọng nói: “Tôi cực kỳ ngưỡng mộ một người, một người cho tôi dũng khí cùng hy vọng khi tôi đang trong hoàn cảnh khó khăn, bắt đầu từ lúc gặp được người ấy cho tới bây giờ, nguyện vọng lớn nhất đời này của tôi chính là có thể đến bên cạnh người ấy, đi theo người ấy, làm bạn với người ấy.”

Nghe qua thật giống như công chúa ốc phiến bản nam, Hứa Lăng Thành nghe được khoe miệng dựng thẳng lên, thử hỏi: “Người kia... Có phải họ Từ hay không?”

Chân Thành hơi thẹn thùng gật đầu — ở trước mặt học sinh lại để lộ ra tâm sự quá nửa như vậy, cậu vẫn sẽ cảm thấy có chút ngượng ngùng.

Hứa Lăng Thành cúi đầu, nhìn không ra biểu tình, chỉ nhìn thấy bả vai cậu ta lên xuống liên tục, như là đang liều mạng chịu đựng cái gì, Chân Thành kinh ngạc nhìn cậu ta, nửa đùa nói: “Em làm sao vậy? Rất cảm động sao?”

“Cảm động, tôi quá cảm động...” Hứa Lăng Thành nghẹn cười thiếu chút nữa đứt ruột, “Tưởng tượng đến việc không phải trải qua thống khổ khi giấc mộng tiêu tan, tôi liền cảm thấy bản thân mình may mắn đến thế nào!”

“Lăng Thành, cậu đừng như vậy.” Vu Tư nhẹ nhàng giáo dục cậu ta, Hứa Lăng Thành rốt cuộc cũng áp chế được xúc động muốn ôm bụng cười to, thở ra một hơi, nói: “Không tởm, không tởm, tôi muốn nói chính là, tuy học sinh giáo huấn thầy giáo, làm cho tôi có chút băn khoăn, nhưng mà, tôi phải cho thầy một lời khuyên nữa.”

Biểu tình trên mặt cậu ta cũng không có nửa điểm của cái gọi là băn khoăn, một tay ấn lên bả vai Chân Thành, trịnh trọng như kể chuyện lạ: “Làm trung khuyến là không có tiền đồ.”

Thời điểm bôi thuốc mỡ lần thứ hai, hiệu trưởng đại nhân đến thăm, ở hành lang giáo huấn Chân Thành một chút.

Vu Tư ở cửa phòng bệnh nhìn quanh, có chút khản trương, nhỏ giọng hỏi: “Thầy ấy có thể vì cậu bị thương mà khai trừ thầy Chân hay không?”

“Sẽ không, ông ấy luôn luôn người thân không nhận.” Hứa Lăng Thành cho cậu ta uống một viên thuốc an thần, “Chịu mắng thầy ấy, tức là vẫn có phần coi trọng thầy, bằng không mới lười nói thêm một câu.”

Quả nhiên, Hứa Phượng Kinh tương đối lãnh đạm với đứa cháu này, sau khi xác định nó sẽ không chết, liền quay về tầng hành chính tiếp tục công tác bận rộn.

Hiệu trưởng đi rồi, Chân Thành bị giáo huấn đến mặt xám mày tro mới dám lau đi mồ hôi lạnh trên trán, giống như một con gà trống bại trận ủ rũ trở lại phòng bệnh.

Dùng băng gạc quấn chặt vết thương, tất cả xử lý xong, Từ Nhất Vi mới chạy tới thăm bệnh, hơn nữa lại co đầu rụt cổ ở ngoài phòng bệnh không chịu đi vào, vẫn là Hứa Lăng Thành mất sắc phát hiện ra anh, sau đó lại lo thiên hạ không loạn mà hô to gọi nhỏ, bại lộ mục tiêu của anh.

Kỳ thật anh thật sự bị dọa, cơn phong ba nho nhỏ ở tiết thí nghiệm bị một truyền mười, mười truyền trăm, càng truyền càng đáng sợ, phiên bản cuối cùng chảy vào trong tai Từ Nhất Vi là: phòng thí nghiệm phát sinh nổ mạnh, có rò rỉ khí độc, thái tử cùng bản thân Chân Thành bị thương nặng, tính mạng đang nguy kịch.

Dọc đường chạy đi cực kỳ lo sợ, không nghĩ tới lại gặp được cảnh họ Chân cùng thái tử không hề có khúc mắc, chuyện trò vui vẻ.

Trong lòng Từ Nhất Vi thật sự là ngũ vị tạp trần, một mặt vui sướng vết thương của Chân Thành không nghiêm trọng như trong đồn đãi, một mặt lại cảm tức sự thật nhân duyên của tên kia càng ngày càng tốt.

Vì sao cậu ta luôn có thể gặp dữ hóa lành, gặp nạn hóa may, nguy hiểm không chết mà vượt qua những âm mưu mình lập ra cho cậu ta?

Hơn nữa trong vòng mười ngày ngắn ngủi kia, thẳng nhai này lại giống như độc dược mẫn tính, từng chút thẩm thấu vào da thịt anh, làm tê liệt sự đề phòng của anh, độc hại linh hồn tinh khiết lương thiện của người thanh niên tốt lớn tuổi là anh đây.

Anh cảm thấy mình giống như một gốc cây bạch quả đoạn chính thẳng tắp, bất hạnh bị cây mây sinh lực tràn đầy, xúc thế nào cũng không sạch bỏ lên, không chỉ cuốn lấy làm đầu óc anh choáng váng, còn trong lơ đãng, khiêu khích làm anh sớm nắng chiều mưa, nhiều lần làm ra hành vi bị lý trí phỉ nhổ.

Tỷ như hiện tại chạy tới thăm, làm cho Từ Nhất Vi cực kỳ thống hận bản thân nhất thời mềm lòng, mà cây mây này còn vô tri vô giác, chỉ biết cười lấy lòng với anh, nói: “Anh tới thăm tôi, tôi rất vui vẻ.”

Từ Nhất Vi nghiêm mặt, có nề nếp nói: “Không cần khách khí, tôi thân là tiền bối, nhiều ít phải chiếu cố cậu một chút.”

Thật sự là hờ hững lãnh đạm đến đóng băng ba thước nha, Hứa Lăng Thành lại muốn cười, dùng ánh mắt tràn ngập đồng tình liếc nhìn Chân Thành một cái, im lặng chúc anh ta chinh phục đường quá khó khăn, sau đó lôi kéo Vu Tư, nhanh chóng chạy mất dạng.

7. Chương 7

Từ Nhất Vi phát hiện mình thật bị thảm bị kẹt ở tình thế tiến thoái lưỡng nan, còn hơn loại quyết đoán liều lĩnh muốn đuổi ra khỏi nhà thời điểm Chân Thành mới xuất hiện, hiện tại, anh cảm thấy suy nghĩ ban đầu đang không ngừng dao động, đến ngay cả cảm giác với tiểu tử kia cũng rung giống như nhà ở gặp phải động đất.

Chân Thành giống như đĩa, dần dần bấu chặt vào bên trong cơ thể anh, làm thế nào cũng rửa không sạch, ngược lại càng chui càng sâu, chui thẳng đến trái tim đàn ông già cỗi vừa cô đơn lại trống rỗng kia của anh.

Vậy phải làm sao bây giờ mới tốt?

Trái tim Từ Nhất Vi đập không thể khống chế được, lại bắt đầu khủng hoảng, không biết làm sao.

Anh lớn đến từng này tuổi, số lần thân cận có thể ngạo tiểu giang hồ, chỉ là kinh nghiệm yêu đương ít đến đáng thương, nhiều nhất cũng chỉ phát triển đến nắm tay. Ngẫu nhiên có làm mộng xuân, cũng là mặt trời đi ra không có dấu vết, nhưng còn chưa từng có giống như bây giờ, đối với một người tâm hoảng ý loạn, mê mang không thôi.

Không đứng, anh không nên so sánh Chân Thành với những đối tượng xem mắt trong quá khứ, nghiêm khắc mà nói phải là tình địch của anh mới đúng, cướp đi người phụ nữ mà anh nhìn trúng, chen lấy cơ hội thăng chức của anh, còn khắc anh làm cho anh gặp tai họa liên tục.

Chỉ là vì sao, bản thân lại để ý đến cậu ta như vậy?

Tay Từ Nhất Vi run lên, nước trong chén sánh ra ngoài, anh phục hồi tinh thần lại khỏi cơn đờ đẫn, đối diện với đôi mắt mỉm cười của Chân Thành, thoáng chốc xấu hổ đỏ bừng cả mặt.

Muốn chết, anh vậy mà ở trước mắt địch nhân suy nghĩ kỳ quái! Đây chẳng phải cho đối phương cơ hội công kích sao?

Tuy rằng trong óc đang căng như dây cung, liều mạng cảnh báo, nhưng thân thể anh lại thoát khỏi chỉ huy của đại não, ngoan ngoãn bị Chân Thành ôm ở trong vòng tay, ái muội rúc vào nhau, biếng nhác không muốn động một đầu ngón tay.

“Suy nghĩ cái gì?” Chân Thành lấy đi cái chén trong tay anh, ánh mắt lộ vẻ sủng nịch, Từ Nhất Vi đỏ mặt mím chặt môi, ..., chết cũng không chịu thẳng thắn nói ra nội tâm mình đã bắt đầu gợn sóng.

“Thật không thẳng thắn.” Chân Thành lấy ngón cái khẽ vuốt bờ môi của anh, xúc cảm lướt qua làn da làm dấy lên một dòng điện ấm áp, thanh âm của cậu trầm thấp lại hơi khàn khàn, làm người nghe run rẩy cả người, “Anh rõ ràng đang lo lắng cho tôi, đúng không?”

Từ Nhất Vi thở không nổi, một chút sức lực cũng không có, sống chết mạnh miệng: “Tôi, tôi, cậu... Cậu dạy học có sự cố, tôi phải gánh vác trách nhiệm liên quan, phiền mới lo lắng cho cậu.”

Về mặt của anh đã bán đứng anh, thiếu tự tin đến một chút sức thuyết phục cũng không có, Chân Thành cười hì hì dán sát vào, nói: “Vậy thân là tiền bối, có phải nên cho tôi một chút an ủi nho nhỏ hay không?”

“Cái gì an ủi?” Từ Nhất Vi ngơ ngẩn hỏi, liếc nhìn cánh tay quần đầy băng gạc của cậu ta một cái, “Rất đau sao?”

Chân Thành không trả lời, khuôn mặt càng dựa vào càng gần, đến lúc đối diện với chóp mũi của anh, cậu ta thở dài, sau đó dịu dàng mà kiên định phủ lên đôi môi của anh.

Từ Nhất Vi choáng váng.

Sự thật chứng minh, đối mặt với sự kiện phát sinh ngoài ý muốn, năng lực ứng biến của anh không hề mạnh như anh suy nghĩ, vào thời điểm phải quả quyết đáp lại, anh đại não chập mạch, tiểu não mất tác dụng, phần trên cổ chết đứng, phần dưới cổ đã nhũn thành một vũng bùn.

Nụ hôn này tới bất ngờ, nhưng ở sâu trong nội tâm tựa hồ lại có một thanh âm mỏng manh nhắc nhở anh, thật giống như tình trạng còn đang phân vân, trực giác đã loáng thoáng đoán trước được tất cả những điều này.

Sau khi Từ Nhất Vi khôi phục năng lực suy nghĩ, đột nhiên bắt đầu rối rắm bản thân rốt cuộc có từng sinh ra linh cảm sẽ bị Chân Thành hôn môi hay không, hay là cho dù từng có, anh không chỉ không có phòng bị ngược lại có chút chờ mong?

Đau khổ suy nghĩ loại việc nhỏ lông gà vỏ tỏi này, khiến cho anh ngần ngại giết mình không dùng hành động gì, vì thế cho đối phương thời cơ lần tới, nụ hôn mềm nhẹ giống như gió xuân lúc đầu dần dần trở nên sâu thêm, hơi thở của Chân Thành cũng trở nên cuồng dã, ngón tay giữ ở cằm anh hơi dùng lực, bắt Từ Nhất Vi hé miệng, đầu lưỡi của người đàn ông tùy ý xâm nhập, khiêu khích anh, trêu chọc anh, cắn nuốt anh, anh chỉ cảm thấy đầu óc hỗn loạn, vô ý thức than nhẹ, mấp máy đôi môi nghênh đón xâm chiếm của đối phương.

Nụ hôn phóng đảng giày vò làm môi lưỡi anh phát đau, thân thể lại bắt đầu khô nóng trước nay chưa từng có, mỗi một tế bào đều đắm mình trong sự sung sướng khó có thể nói nên lời, Từ Nhất Vi không tự chủ được vươn tay vòng quanh cổ Chân Thành, trong nụ hôn đầy kích thích bị thuận thế áp đảo ở trên giường bệnh, thân thể rắn chắc phủ ở trên người anh, kích thích từng cơn run rẩy ngượng ngùng, Từ Nhất Vi run bắn một cái, thân thể nóng giống như sắp bị đốt cháy.

Không biết qua bao lâu, nụ hôn này mới thoáng tận hứng, Chân Thành ngẩng đầu, nhìn thấy bộ dáng ý loạn tình mê ở phía dưới, khẽ nở nụ cười: “Phòng bệnh thật sự là nơi dễ dàng động dục.”

Ánh mắt tan rã của Từ Nhất Vi dần dần trấn tĩnh, thở dốc cũng ổn định, nhất thời xấu hổ buồn bực lẫn lộn, dùng sức xô đẩy ***g ngực của Chân Thành, cả giận nói: “Cút ngay! Cậu cái thằng khốn không đứng mực này!”

Cơ thể ăn bậy, trò đùa không thể chơi bậy, nụ hôn thành linh xảy ra, làm cho Từ Nhất Vi vốn dĩ suy nghĩ mơ hồ lại càng thêm tâm tư rối loạn, trong phần nộ xen lẫn ủy khuất khó hiểu.

Thằng khốn này vì sao luôn ác liệt bắt nạt người đáng thương tình trường không thuận lợi là anh đây?

Chân Thành giống một tảng đá đặt ở trên người anh, mặc anh đẩy thế nào cũng không hề sụt mẻ —— Từ Nhất Vi vốn cũng không có sức lực gì cả —— đôi mắt tối đen ẩn tình đưa tình nhìn anh, hỏi: “Anh không thích? Bộ dáng vừa rồi của anh rõ ràng cũng rất hưởng thụ.”

Nói xong, cậu ta lại muốn cúi đầu hôn anh, không hề nghi ngờ là lửa cháy đổ thêm dầu vào Từ Nhất Vi vốn cũng đã rất tức giận, hung hăng đập một cái lên cánh tay đang bị thương của cậu ta, mắng: “Cút cho tôi!”

Chân Thành đau kêu lên một tiếng, không tình nguyện xoay người ngồi dậy, giống một con chó to bị chủ nhân ghét bỏ, tội nghiệp nhìn anh. Từ Nhất Vi sượng mặt, nhanh chóng đứng dậy xuống giường, tay chân còn có chút mềm nhũn, thất lực cũng yếu ớt đến phát run, anh vì phản ứng của bản thân mà xấu hổ, thất tha thất thểu lao tới cửa, vốn muốn quăng lại vài câu hung dữ rồi mới đi, không nghĩ tới vừa nhìn thấy đôi mắt sâu thẳm vô tội lại mang theo khiêu khích của đối phương, anh liền cảm thấy cả người nóng lên, đầu óc cũng choáng váng không thanh tỉnh.

Nơi đây không nên ở lâu, Từ Nhất Vi nuốt xuống ngụm ác khí này, chặt vật đào tẩu.

“Ai...” Chân Thành nghĩ lại dư vị ngọt ngào vừa rồi, hạnh phúc thở dài, lẩm bẩm: “Mình thật sự quá nhanh sao? Lần sau cần phải kiên nhẫn nhiều hơn mới được.”

Gió xuân mềm mại khẽ thổi tung tấm rèm lụa lướt qua bên tai, giống như đang phụ họa với cậu, ngoài cửa sổ chim hót hoa nở, cảnh xuân như bức tranh.

“Thằng khốn thằng khốn thằng khốn...” Từ Nhất Vi trốn trong gian phòng nhỏ ở WC nam, ôm đầu có hơi mà không có lực mắng, sâu sắc cảm thấy một loại cảm giác thất bại hại người cuối cùng phản hại mình.

Là anh xem nhẹ lực sát thương của Chân Thành hay là đánh giá cao sức chiến đấu của bản thân? Vì sao cái tên kia có thể đùa giỡn khắp nơi, bản thân mình lại giống như con chuột dưới vuốt con mèo, tùy tiện bị đẩy vài cái liền cảm thấy trời đất quay cuồng?

Trái tim đập rất nhanh, thỉnh thoảng liên tục gần như muốn nhảy ra khỏi ***g ngực, hai má cũng nóng đến phồng tay, không cần nhìn cũng biết khẳng định là đỏ bừng, Từ Nhất Vi thật muốn tự đánh mình thành đầu heo.

Anh hít sâu mấy hơi, chạy đến trước bồn rửa tay, không dám soi gương, liều mạng hắt nước lạnh lên mặt.

Từ Nhất Vi! Mày phải bình tĩnh! Mày phải bảo trì đầu óc thanh tỉnh! Nhiệm vụ giai đoạn của mày là xem mắt kết hôn, không nên hơi một tí liền phát xuân với một người đàn ông!

Nếu bị bón chút nước miếng khiến cho đầu óc cũng theo đó mà nát bét, vị trí chủ nhiệm mày cũng đừng nghĩ nữa, trực tiếp tìm cửa sổ gần nhất nhảy xuống còn có thể nhận được một cái kết thúc phấn khích.

Từ Nhất Vi lau khô nước trên mặt, soi gương tiến hành tự phê bình vô cùng mạnh mẽ, phê đến cầu huyết lâm đầu, rốt cuộc điều chỉnh tốt trạng thái tinh thần, bày ra một bộ đạo mạo trở lại văn phòng.

Đầu tiên, giữ khoảng cách với Chân Thành, đừng để độc tố của cậu ta làm ô nhiễm nữa, tiếp theo, tích cực hoàn thành kiến thiết gia đình của bản thân, khôi phục việc kết giao nam nữ bình thường.

Nói ngắn gọn chính là tiếp tục tập trung vào sự nghiệp xem mắt.

Chân Thành vẫn một bộ muốn lấy lòng với anh, cơ hồ muốn vờn đầu lưỡi liếm mặt của anh, thái độ của Từ Nhất Vi với cậu lại càng thêm lạnh như băng cùng cứng ngắt, có thể không để ý sẽ không để ý. Nếu nhất định phải sử dụng ngôn ngữ trao đổi, vậy mười câu có tám câu rưỡi đều tràn ngập vẻ không kiên nhẫn rõ ràng.

May mà Chân Thành có thể chịu được, vẫn như cũ ôn tồn quần quít lấy anh, Từ Nhất Vi lại không tiện phát tác, sợ bị người ngoài chê trách, ghen ghét thật sự rất thống khổ.

Con người vào lúc không may uống nước cũng bị mắc răng.

Thật vất vả chịu được đến cuối tuần, Từ Nhất Vi ăn mặc phong lưu phóng khoáng, tính toán sau khi tan tầm đi gặp tối tượng lần thứ n, kết quả chuyện không thuận lợi, đến thời điểm cuối cùng, người tiến cử gọi điện thoại tối, rất xin lỗi nói cho anh: đối tượng tăng ca đột xuất, buổi hẹn hủy bỏ.

Từ Nhất Vi vẫn duy trì phong độ cúp điện thoại, rất muốn ôm lấy cây xương rồng trên cửa sổ quăng xuống đất.

Dừng dừng dừng, bỏ qua một người đàn ông tốt như vậy, là tổn thất của cô ta, vì tăng ca mà hủy bỏ buổi xem mắt, tương lai tám phần cũng không đảm đương nổi hiền thê lương mẫu.

Từ Nhất Vi lằm bằm lầu bầu trong chốc lát, thời gian tan tầm sắp đến, trong văn phòng tràn ngập không khí hoạt bát, chỉ có anh chán đến chết ngồi ở tại chỗ, không ngừng phiền lòng với cái cuối tuần tịch mịch sắp đến.

Sống một mình là một chuyện cực kỳ bi thảm, hiện tại anh sâu sắc cảm nhận được, cô đơn còn chưa được tính là đáng sợ nhất, khủng bố nhất chính là, thời điểm anh ở một mình, trong đầu càng không ngừng bung ra khuôn mặt của Chân Thành.

Nhắc Tào Tháo Tào Tháo liền đến, anh mới vừa nghĩ như vậy, đã thấy Chân Thành với vẻ mặt chờ mong đi về phía anh.

Thân thể Từ Nhất Vi căng lên, thua mất một cái chiến hào, giống như vớt một cọng rơm cứu mạng xoay người hỏi Đào Hoa ở phía sau: “Tiểu Đào, buổi tối có rảnh không, mời em bữa tối.”

Tuy nói tỏ không ăn cỏ gần hang, nhưng mà trước sau chó dữ cùng bức, con chó không hay ho là anh này đành phải níu lấy cọng cỏ gần hang để ứng phó khẩn cấp.

“Hử?” Đào Hoa tròn tròn đôi mắt to, tò mò nhìn nhìn Chân Thành lại nhìn nhìn anh, hỏi: “Chỉ là em cùng Thanh Đường hẹn nhau đi lượn chợ đêm rồi.”

“Vậy gọi cả Tiểu Thanh nữa, mời hai em đi ăn cơm.” Nụ cười của Từ Nhất Vi cứng lại, không dám nhìn biểu tình của Chân Thành, dù sao cùng ăn bữa tối với ai cũng được, chỉ cần đừng làm cho anh rơi vào tay tên họ Chân.

“Chỉ là...” Đào Hoa cười xán lạn như hoa xuân, ném cho anh một quả bom: “Chúng em còn định gọi Chân Thành cùng đi xem pháo hoa.”

“Mấy người?” Từ Nhất Vi ngạc nhiên, đột nhiên sinh ra một loại cảm giác mới trào ra khỏi chảo dầu, lại bị một cước đá vào hang hổ.

Không năm không lẽ, pháo hoa có cái rắc gì đẹp! Quan trọng là, các người cô nam quả nữ, luôn dính lấy một chỗ làm cái gì?

Từ Nhất Vi lại bắt đầu nhả giấm chua, ánh mắt sáng quắc nhìn bọn họ vài lần, giãy giụa nhiều lần, đột nhiên lớn tiếng tuyên bố: “Buổi tối hôm nay, tôi mời toàn bộ giáo viên trong tổ đi ăn lẩu!”

Luyện tiệc đứa nhỏ đuổi không đi sói, nếu nhất định gặp mặt trên một bàn cơm, vậy thì dứt khoát làm lớn một chút, người càng nhiều, anh lại càng an toàn.

Vì thế sau khi tan tầm, mười mấy giáo viên tổ hóa học hi hi ha ha vây quanh Từ Nhất Vi bước vào quán lẩu. Chân Thành không tiếp tục dính chặt vào nữa, mà là không xa không gần theo sát cách đó vài bước. Từ Nhất Vi âm thầm thở dài nhẹ nhõm, bắt đầu ai ai kêu khổ cho ví tiền của mình.

Đoàn người ngồi vào hai bàn, hai giáo viên nam duy nhất trong tổ được phân mỗi bàn một người sau đó lại ăn lại uống high đến ngất trời.

Từ Nhất Vi bưng cốc bia một ngụm lại tiếp một ngụm rót vào trong bụng, thiếu thiếu hứng thú với thức ăn, ở trong không khí náo nhiệt thế này, anh càng cảm thấy bản thân cô đơn đến đáng thương.

Chính là cái gọi là quan lại mẫn kinh hoa, tư nhân độc tiểu tụy a...

Người khác đều vui vẻ phấn chấn thưởng thức mỹ thực cùng nói chuyện phiếm, Từ Nhất Vi lại cúi đầu, uống rượu buồn của anh, cảm thấy bản thân hoàn toàn bị đá ra ngoài bức tranh, thành một cái bài trí có cũng được mà không có cũng xong.

Thật rất đáng buồn.

Từ Nhất Vi lâm vào tình tự tự oán hồi tiếc không thể tự kiềm chế, dưới sự thúc giục của cò, đôi mắt dần dần đỏ bừng, anh lung tung dụi lại dụi mắt, chưa từ bỏ ý định nhìn về phía bàn của Chân Thành.

Đẹp thay một bức yển khách đồ vui vẻ hòa thuận, nói cười ồn ã, hoạt sắc sinh hương.

Không tự giác nhìn đến ngây dại, bỗng dưng đối diện với đôi mắt sâu thẳm của Chân Thành, Từ Nhất Vi giống như bị điện giật, bia đổ khắp người, chật vật không chịu nổi cúi đầu.

Đây rốt cuộc là xa lánh hay là tiếp cận? Vì sao chỉ liếc mắt một cái thì sẽ cảm thấy tim đập nhanh không ngừng?

Một người là mọi người vây quanh, một người là thiếu người thăm hỏi, càng là đối lập, lại càng cảm thấy khổ sở, vì thế càng thêm liều mạng nốc rượu.

Sau một châu cơm no rượu say, anh đã say đến không mở được mắt, hai tay sờ soạng ở trên người nửa ngày, lấy ví tiền ném qua, Chân Thành lại dứt về cho anh, tự lấy tiền túi trả, nâng Từ Nhất Vi đang say thành một đồng bần dậy, nói: “Em đưa anh ấy về nhà, thật sự ngại quá, anh ấy lại say thành cái dạng này.”

Nghiêm nhiên tự cho mình là bạn bè, một đám giáo viên nữ cũng theo đó ồn ào, Từ Nhất Vi dựa ở trong lòng ngực cậu, mắt say lơ đãng mộng lung, không ngừng than thở: “Ai nói... Ai nói tôi say... Tôi không có say... Tôi còn có thể uống...”

Nói xong, đầu anh ngoẹo sang một bên, tựa vào người Chân Thành thở phà phà.

Đưa các giáo viên lên xe xong, Chân Thành cởi áo khoác bao lấy Từ Nhất Vi, dứt khoát ôm lấy anh đi thẳng một đường đến bãi đỗ xe, người đàn ông bình thường không được tự nhiên này giờ phút này lại ngoan như

một đứa trẻ, hai má đỏ hây hây, hai mắt nhắm nghiền, thường thường thấp giọng phun ra mấy câu nói mê không ai nghe hiểu được.

Thật sự là rất mê người, Chân Thành không nhìn được vượn người qua hôn anh một cái, sau đó một đường nhanh như điện chớp, đưa anh về nhà.

Vào cửa bật đèn, thật cẩn thận ôm Từ Nhất Vi đến giường, cởi áo khoác cùng giày cho anh, Từ Nhất Vi tỉnh lại, ánh mắt mê ly nhìn cậu, thử gọi: “Chân Thành?”

“Có.” Tay Chân Thành chống ở bên người anh, cúi đầu nhìn anh, ý cười trong suốt hỏi: “Có gì phân phó?”

Từ Nhất Vi lung tung gãi lại gãi lên ngực, cau mày nói: “Ngực khó chịu.”

Chân Thành cởi cúc áo sơ mi cho anh, đầu ngón tay lơ đãng đụng tới ***g ngực nóng bỏng dưới lớp vải dệt, không khỏi ngẩn ngơ một lát, nhất thời luyến tiếc rời đi.

Từ Nhất Vi thở hổn hển hỗn loạn, ***g ngực phập phồng, loại oi bức không chỗ giải quyết này đầy kín ở trong ***g ngực, giống một thùng thuốc nổ, cơ hồ muốn làm anh nổ đến tan xương nát thịt, anh nhắm mắt rồi lại mở, đáng thương hề hề trừng mắt nhìn Chân Thành một cái, bất an vặn vẹo thân thể.

Như là nhận được một tín hiệu, tay Chân Thành đặt lên ***g ngực của anh, cúi người muốn hôn anh, Từ Nhất Vi quay đầu tránh đi, nói: “Cút ngay!”

Chân Thành dừng lại, đôi mắt tối đen mang theo độ ẩm cực nóng, giống như muốn nội ứng ngoại hợp với nhiệt lượng trong ***g ngực anh, đánh tan toàn bộ từ lý trí đến thân thể anh.

Từ Nhất Vi thở phì phò, cố gắng đấu tranh với cảm giác nóng bỏng bùng lên, khàn khàn nói: “Tôi chán ghét cậu.”

Chân Thành im lặng một lát, trong mắt có vài phần ưu thương, dịu dàng nói: “Em biết.”

“Cậu biết cái rắm ấy!” Từ Nhất Vi mắng ra, một cái tát dừng ở trên mặt cậu, cảm giác say chuyển choáng tỉnh lại một nửa, nương theo hơi rượu, mắng: “Cậu ngoại trừ làm tôi tức còn biết làm gì!? Cậu cái đồ cặn bã này! Súc sinh! Đồ con rùa bắt cá hai tay!”

“Này!” Chân Thành nghe ra chỗ không thích hợp, bắt lấy cổ tay anh, hỏi: “Giải nghĩa chút, cái gì gọi ‘bắt cá hai tay’?”

Dám làm không dám nhận? Thằng cha vô dụng! Từ Nhất Vi mở đôi mắt che kín tơ máu trừng cậu, nói: “Trình Duyệt Tâm là bạn gái cậu nhỉ? Cậu đoạt đi cô gái tôi xem trúng còn chưa tính, vì sao còn muốn đến phiền tôi!? Vì sao lại làm với tôi... làm với tôi loại chuyện này?”

Ý cười trong mắt Chân Thành dần hiện ra, cổ ý ngả ngón nắm lấy cằm anh, hỏi: “Loại chuyện nào?”

Từ Nhất Vi then quá hóa giận, lại một cái tát vung qua, nhưng bị Chân Thành tránh thoát, ý cười của người đàn ông càng sâu, cúi đầu đến bên tai anh, nhẹ giọng nói: “Anh lầm rồi, cô ấy là chị em.”

“A?” Từ Nhất Vi khó có thể tin, bắt lấy vạt áo cậu, cả giận nói: “Thúi lắm! Cô ta họ Trình cậu họ Chân, cậu nói dối có thể tập trước một lần được không!?”

“Muốn em lấy sổ hộ khẩu cho anh xem không?” Chân Thành xoa hai má của anh, nghiêm trang nhìn anh, nói: “Ba em họ Chân, mẹ em họ Trình, có vấn đề gì?”

Từ Nhất Vi nhất thời nghẹn lời, ngây ngốc nhìn cậu, trong lòng giống như bỏ đi được một tảng đá, thoải mái rất nhiều, thậm chí hơi có chút vui sướng nho nhỏ.

“Em nói...” Chân Thành không có hảo ý xoa bóp mặt anh, hỏi: “Anh thế này sẽ không phải là đang ghen chứ?”

“Ghen cái đầu cậu!” Từ Nhất Vi mặt đỏ như sắp bốc hơi, lập tức đẩy cậu ra, nói: “Tôi chán ghét cậu! Cút!”

“Em nói rồi em đã biết.” Sắc mặt Chân Thành sầm xuống, Từ Nhất Vi lùì vào trong chăn, trong mắt nhanh chóng nổi lên một tầng chất lỏng ấm áp, vẻ mặt anh tràn đầy thống khổ, lắc lắc đầu, vụn vụn nói đầu đầu:

“Cậu không biết... Cậu căn bản không biết... Tôi chán ghét cậu nhiều thế nào... Tôi chán ghét cậu... Chán ghét cậu...”

Lỗi tai trở nên ong ong, anh không nghe được trả lời của Chân Thành, chỉ là càng không ngừng lặp lại mấy chữ đơn giản kia, không biết là nói cho người đàn ông nghe, hay là nói cho chính bản thân mình nghe.

Trong hỗn độn, cảm giác được Chân Thành buông bàn tay đang cầm chặt anh, thở dài, đi ra phòng ngủ.

Từ Nhất Vi phát ra một tiếng nức nở không kiềm chế được, cả người co thành một đống, nước mắt chảy xuống hai má, cảm thấy bản thân thật sự là bị thảm đến không thể bị thảm hơn được nữa.

Cửa phòng ngủ lại mở, anh mở to đôi mắt mơ hồ đầy nước mắt, nhìn thấy Chân Thành cầm khăn lông ướt trở về, Từ Nhất Vi lộ ra biểu tình kinh hãi như đứa trẻ lạc đường nhìn thấy mẹ, môi run run, một chữ cũng không nói nên lời.

Chân Thành mặt không chút thay đổi lau mặt cho anh, sau khi lau sạch khuôn mặt trắng nõn tèm lem nước mắt, cậu mới ném khăn mặt đi, đứng ở trước giường, trong ánh mắt kinh ngạc của Từ Nhất Vi, bắt đầu cởi áo tháo thắt lưng.

8. Chương 8

Từ Nhất Vi trợn mắt há hốc mồm, nói năng lộn xộn hỏi: “Cậu, cậu muốn làm gì?”

“Ngủ.” Chân Thành lời ít mà ý nhiều, động tác trong tay lại không ngừng, rất nhanh lột trần như nhộng, Từ Nhất Vi nhìn thấy thân thể tinh trắng rắn chắc của cậu ta, lặng lẽ nuốt nước miếng một cái, nói: “Có, có khách phòng... Cậu đừng lầm...”

Chân Thành duỗi bàn tay ra đè chặt anh lại, người liền đè lên, hôn anh đến mức thở không ra hơi, nói: “Em muốn ngủ anh.”

Từ Nhất Vi nghiêng răng ken két, một nửa là sợ hãi một nửa là hưng phấn, sống chết đẩy đối phương ra, đáng tiếc loại yếu đuối như anh này sức lực không hề có chút công dụng, không vài cái đã bị Chân Thành lột sạch quần áo, nụ hôn nóng ướt dừng ở trên bả vai của anh, một đường trượt xuống ***g ngực.

“Cút... Cút ngay...” Thanh âm của anh khàn đến gần như tắt tiếng, mềm nhũn không có nửa điểm khí lực, giống như đang tán tỉnh, hai tay của người đàn ông tùy ý dao động, những nơi được mơn trớn như muốn thiêu đốt, Từ Nhất Vi không ngừng giãy giụa, vào lúc một bên đầu gối bị ngậm vào, anh thất thanh kêu sợ hãi.

Uớt nóng mềm ngứa, răng nanh nhẹ nhàng gặm cắn, đầu lưỡi liếm qua liếm lại, làm cho nơi nhỏ bé mẫn cảm kia nhanh chóng sung huyết đứng thẳng, đỏ tươi ướt át, Từ Nhất Vi nắm tóc Chân Thành, nửa đẩy nửa giữ, ***g ngực phập phồng dồn dập.

Trái tim giống như bị thứ gì đó buộc chặt lại, sau đó bị môi lưỡi của người đàn ông từng chút tản ra dây thừng nhìn không thấy này, cảm giác đau đớn buồn trường lan ra từ trong cơ thể, làm cho anh nôn nóng khó chịu.

Anh chưa bao giờ biết nơi này của đàn ông cũng có thể bị đùa bỡn đến vô cùng mẫn cảm, đôi mắt Từ Nhất Vi đỏ ửng, run giọng mắng: “Buông... Cậu cái đồ tội phạm cường gian tình trùng nhập não này...”

Chân Thành di chuyển thân trên, trong mắt bốc lên dục hỏa, nói: “Anh đã nói như vậy, tôi sẽ không khách khí, hôm nay không gian anh đến no thì không làm đàn ông.”

Thân thể Từ Nhất Vi chấn động mạnh, ở dưới lời nói *** loạn của cậu ta, thứ phía dưới kia lại không chịu thua kém dựng thẳng lên.

Trời ơi! Đất ơi! Chẳng lẽ anh là số 0 trời sinh? Cái loại bị bắt buộc mà cũng có thể hưng phấn?

Tầm mắt của Chân Thành chậm rãi chuyển xuống, ánh mắt rõ ràng kia làm cho Từ Nhất Vi xấu hổ đến mức muốn đào một cái hố để chui vào, trên làn da nổi lên một tầng da gà, anh luống cuống tay chân nắm chặt quần chật người mình, kết quả Chân Thành hành động nhanh hơn, rất không biết xấu hổ chen vào

trong chăn đơn, giống như thuốc dán mà dán chặt vào người anh, một bộ móng vuốt sói lại không lỏng không chặt cầm lấy anh bạn nhỏ tinh thần bình bình phần chân phía dưới của anh.

“Cậu, cậu, cậu buông ra!” Từ Nhất Vi sắp khóc rồi, xuất ra chút lực cõn con muỗi giũa chạy trốn, nhưng eo lại nhũn giống như mì sợi mới ra lò, mặc cho ngón tay linh hoạt của đối phương trượt lên trượt xuống, dẫn phát từng đợt khoái cảm, giống như một dòng điện chạy khắp toàn thân.

“A...” Không kìm lòng được mà rên rỉ ra tiếng, Từ Nhất Vi uốn cong phần eo, hai tay bám lên đầu vai cậu ta, hoàn toàn từ bỏ việc chống cự, phóng túng bản thân đắm chìm vào trong tập kích của dục vọng.

Trong bàn tay của Chân Thành, ‘cậu em Từ’ nhanh chóng tước vũ khí đầu hàng, run rẩy phun ra chất dịch màu trắng, Từ Nhất Vi khẽ kêu một tiếng, toàn thân mềm nhũn nằm phịch ở trên giường.

Nhưng mà đây mới chỉ là bắt đầu, Chân Thành một tay banh ra hai cánh móng cong vênh chặt chẽ, đưa một móng tay dính chất dịch về phía cửa sau của anh tìm kiếm.

Từ Nhất Vi còn đang ở trong dư vị khoái cảm phục hồi tinh thần lại, cảm thấy không thích hợp, vội nắm chặt tay cậu ta, quát hỏi: “Cậu sờ loạn chỗ nào?”

“Không phải anh nghĩ là đã xong rồi chứ?” Chân Thành cười ám muội, chĩa chĩa cậu em nhỏ ngẩng đầu hiên ngang phía dưới của mình, nói: “Anh thích xong rồi, em còn rất ghen.”

Từ Nhất Vi sợ run cả người, sợ hãi nhìn cậu ta, nhỏ giọng hỏi: “Không phải là cậu cố ý nhục nhã tôi chứ hả?”

Mặt sau của anh cũng không phải được dùng để làm loại chuyện này nha!

Chân Thành phủ lên hôn anh, cái mũi đôi mắt miệng đều hôn khắp lượt, dịu dàng nói: “Không phải, bởi vì em khát vọng anh.”

Từ Nhất Vi khẽ thở gấp, thân thể dưới vuốt ve của cậu ta lần thứ hai dấy lên hỏa diễm nóng rực, nơi kia cũng bị bướng bỉnh tiến vào, từng chút từng chút khuếch trương, nhiệt độ bị đầu ngón tay của cậu ta mang vào trong cơ thể, không ngừng tra tấn anh, mà nơi khó có thể mở miệng của anh, vậy mà lại bắt đầu co rút chờ mong xâm phạm tiến thêm một bước.

“Họ Chân...” Anh khó chịu muốn chết, thân thể giống như đã không hề thuộc về bản thân, mà theo môi cùng tay kích động điên cuồng không thôi của đối phương, Từ Nhất Vi bầu ra vết bầm ở trên vai Chân Thành, run giọng nói: “Cậu... bắt đầu nhanh lên...”

Hơi thở nóng bỏng của Chân Thành phun lên hõm vai của anh, làm cho anh lại run rẩy một đợt, Từ Nhất Vi nhẹ giọng thở dốc, làn da nóng bỏng, thân thể bị mở ra, lấy tư thế xấu hổ cực đoan mà hé miệng.

Dục vọng dâng trào để lên miệng huyết của anh, Từ Nhất Vi khấn trương đến mức răng đánh vào nhau, lắc lắc đầu muốn lùi về sau, Chân Thành không cho anh cơ hội chạy trốn, thông thả mà cổ chấp kéo ra thân thể của anh, đâm thẳng vào.

Nóng quá! Từ Nhất Vi ngửa đầu, phát ra một tiếng hô nhỏ mơ hồ, thứ chen vào thân thể anh cường tráng nóng rực, tra tấn vách tràng non mềm, anh thậm chí có thể cảm giác được nhịp đập của cái đó của đối phương, từ nơi xấu hổ nhất truyền đến, tạo nên từng đợt gợn sóng ở ngực anh.

Anh vậy mà để cho một người đàn ông đi vào cửa sau như vậy... Anh không phải điên rồi chứ!?

Cho đến khi thân thể kết hợp khắc sâu như thế, Từ Nhất Vi mới ý thức được mình làm một chuyện thoát ly quỹ đạo thông thường đến mức nào, anh trở nên hoảng sợ, nước mắt lại rơi xuống.

Anh xong đời... Anh bị thằng biến thái này lây bệnh thành biến thái...

Chân Thành nhìn ra giũa giũa của anh ta, rút phân thân ra một chút, rồi lại hung hăng thúc vào, thân thể Từ Nhất Vi giật nảy, hét lên một tiếng, rầm rầm rứt rứt khóc thành tiếng: “Không được... Tôi mặc kệ...”

Anh là đàn ông, lại bị một người đàn ông đặt dưới thân, phân thân đâm sâu trong cơ thể, giống như đâm thủng một cái miệng cống thần bí nào đó, khoái cảm xa lạ giống như hồng thủy thổi quét đến, làm cho anh bị dọa hồn vía bay lên mây.

Bên trong nóng quá, nội vách tràng bị ma sát vừa tê vừa ngứa, theo dục vọng tiến vào, phát ra tiếng nước làm cho người ta xấu hổ muốn chết, Từ Nhất Vi cắn môi đến trắng bệch, nước mắt ràn rụa, nhỏ giọng cầu xin người đàn ông buông tha anh.

Miếng thịt béo ăn đến miệng sao có thể nhổ ra? Chân Thành đỡ lấy eo của anh, bắt đầu liên tục đưa đẩy, càng động càng nhanh, lý trí không trọn vẹn không đầy đủ của Từ Nhất Vi rất nhanh bị khoái cảm bao phủ, vẻ mặt mê loạn, tay chân cùng sử dụng quần chặt lấy cậu, phát ra tiếng rên rỉ khàn khàn đứt quãng.

“Thích em làm như vậy với anh không?” Chân Thành vỗ về đôi má đầy mồ hôi cùng nước mắt đan xen của anh ta, giọng nói khàn khàn hỏi, trong mắt Từ Nhất Vi ngập đầy *** mơ màng, từ trong xoang mũi hờ ra một tiếng mềm mại “Ừm...”

Chân Thành ngừng động tác, chống thân lên, lại hỏi: “Anh thích em sao?”

Từ Nhất Vi cắn môi dưới, túm quay về một nhúm thần trí, dùng sức lắc đầu, run giọng nói: “Tôi... Tôi chán ghét cậu...”

“Nói thật!” Chân Thành dùng sức thúc một cái, Từ Nhất Vi thở dốc một tiếng, thân thể như thiêu như đốt, kêu gào muốn đi tìm kiếm càng nhiều khoái cảm, anh rút cuộc chống đỡ không nổi, khóc thút thút nói thật: “Anh thích... Anh thích em...”

Ba mươi hai năm qua, anh lần đầu đỡ xuống ngực trang, đem bản thân chân thật hoàn toàn lộ ra ở trước mặt người đàn ông, vô luận là thân thể hay là linh hồn, đều trần như nhộng rúc vào ***g ngực của đối phương.

Chân Thành dịu dàng hôn anh, dùng nhiệt tình càng thêm mãnh liệt đáp lại, hai người dùng sức ôm nhau, thân thể gần bó chặt chẽ, tận tình hưởng thụ sung sướng vô tận này.

Ở trên giường làm xong toàn bộ, Chân Thành ôm Từ Nhất Vi cả người mệt mỏi đi tắm rửa, nhện không được lại làm một lần ở phòng tắm.

Có lẽ hiểu biết tình sự quá muộn, tích thì lâu mà phát thì ít, thân thể của Từ Nhất Vi thực tủy biết vị, lần này hoàn toàn không giận dữ, ngoan ngoãn mở ra thân thể, giống như tám chân bạch tuộc quấn quít lấy cậu không thả, thở dốc cực kỳ mê người.

Chân Thành cũng rất hưng phấn, hai người ở trong bồn tắm chơi đùa, nước bắn ra đầy sàn, trong tình cảm mãnh liệt, Chân Thành hôn môi hai má của anh, thấp giọng thì thầm: “Em yêu anh...”

Ngủ chán ngủ chê tự nhiên sẽ tỉnh, lúc mở to mắt thì đã gần đến giữa trưa, Từ Nhất Vi lười biếng nằm ở trên giường, động cũng không muốn động.

Thân thể mặc dù mệt mỏi, lại cực kỳ thỏa mãn.

Trên lưng quần hai cánh tay, thân thể đàn ông ấm áp kề sát phía sau anh cùng hơi thở thổi qua bên cổ đều nhắc nhở anh điên cuồng đêm qua, Từ Nhất Vi ‘à’ một tiếng, dụi dụi hai mắt, chậm chậm xoay người qua, dừng ở khuôn mặt đẹp trai ngủ say của đối phương.

Khuôn mặt tuần lãng bình tĩnh an tường, trong lúc ngủ mơ dường như mang theo ý cười thỏa mãn, khoe môi hơi hơi nhếch lên có vài phần trẻ con, làm cho người ta rất dễ dàng sinh ra thiện cảm.

Từ Nhất Vi vươn tay, nhẹ sờ hai má của cậu ta, cảm giác làn da ấm áp ở đầu ngón tay, ngực cũng bắt giác nóng lên.

Làm việc trái với lẽ thường như vậy, vốn nghĩ đến hừng đông anh sẽ hối hận không kịp, không ngờ rằng trong lòng lại rất bình thản, cho dù thời gian quay lại một lần nữa, tám phần bọn họ vẫn sẽ lăn lên giường thôi.

Giống như tất cả đều là vận mệnh định trước, người đàn ông này đột phá từng tầng một, làm cho anh khó lòng phòng bị, cuối cùng thì không còn lực ngăn cản.

Ngón tay dọc theo cổ trượt đến ***g ngực, cảm thụ được cơ thể rắn chắc làm cho người ta đỏ mặt không thôi kia, Từ Nhất Vi đỏ mặt, không tự chủ được hồi tưởng lại khối thân thể cường kiện này bữa bãi xâm phạm mình như thế nào, khiến cho anh dục tiến dục tử, rên rỉ liên tục.

Xốc chăn lên, thừa dịp cậu ta còn chưa tỉnh, không ngại xem người này từ đầu đến chân đến chán.

Từ Nhất Vi một mặt xem một mặt sờ, chặc chặc tán thưởng: “Minh vận khí đúng là không tồi, đánh bậy đánh bạ lại nhặt được một tên đi vào phòng ngủ lại xuống phòng bếp.”

Nóng vội bươn chải nhiều năm như vậy, ngoại trừ cha mẹ, còn không có người nào giống như Chân Thành, mang đến dịu dàng cùng bao dung vô hạn với anh không hề giữ lại.

Cũng không ai giống như Chân Thành, cường thế hấp dẫn anh cũng chinh phục anh như thế.

Chờ anh có thể ngồi dậy, nhất định phải đi đến miếu đốt một nén nhang bái tạ Phật tổ ưu đãi, chẳng qua điều này có chết cũng không thể làm cho Chân Thành biết, nếu không cái giá của anh làm sao còn gì nữa?

“Cậu về sau coi như nô lệ của tôi đi.” Anh đắc ý cười, nhỏ giọng than thở: “Về sau phải nghe lời chủ nhân, mỗi ngày cố định hôn môi thỉnh an chủ nhân, vô điều kiện đem tinh thần cùng thân thể của cậu đều kính dâng cho chủ nhân.”

Càng nghĩ càng thích, Từ Nhất Vi rung đùi đắc ý, mộng tưởng hảo huyền làm đại lão gia, anh đang vui vẻ nghĩ hăng say, Chân Thành đột nhiên xoay người áp đảo anh, mắt đen tràn đầy ý cười nhìn khắp người anh, thanh âm hơi khàn khàn: “Chủ nhân, chào buổi sáng.”

Thanh âm thuần hậu trầm thấp làm cho xương cốt anh đều nhũn ra, thân thể kẻ sát lướt qua từng dòng điện, dục vọng ngủ say tựa hồ lại bị tỉnh lại.

Không thể nào? Anh như thế nào chỉ trong một đêm, lại trở nên cơ khát như vậy?

“Chào.” Thẹn thùng khẽ nói một tiếng, Từ Nhất Vi đỏ mặt, âm thầm dịch về phía cạnh giường, Chân Thành một tay đè anh lại, cảm thấy phản ứng của thân thể anh, đôi mắt sâu thẳm thoáng chốc trở nên háo sắc, khiêu khích nhìn anh. Hỏi: “Lại muốn rồi sao?”

“Cút... Cút xa một chút...” Từ Nhất Vi lăm bầm như muỗi kêu, thanh âm mềm dính giống như làm nũng, một đôi mắt xuân ý dạt dào, Chân Thành bị anh kích thích dục hỏa bùng cháy, hai tay hạ lưu đụng đến hông của anh, làm càn sờ tới sờ lui, mò đến mức làm Từ Nhất Vi hô hấp dồn dập, buồn bực đập vào vai cậu, mắng: “Đồ khốn nạn năm động dục nhà cậu này, sờ loạn cái gì!?”

Ngón tay lằn vào rãnh hông, khẽ gầy huyết động kín đáo ở giữa, nơi đã nếm qua khoái cảm kia rất nhanh có phản ứng, hé ra co lại cắn đầu ngón tay của cậu, một tay kia vòng ra phía trước, khẽ bấn cậu em ngăn đầu đứng thẳng của anh, Chân Thành ác liệt thổi khí vào lỗ tai anh, nói: “Động dục cũng không chỉ có một mình em nha!”

Từ Nhất Vi lộ ra vẻ mặt vừa vội vừa tức, rầm rì một lát, rốt cuộc thuận theo ham muốn của thân thể, cam chịu bại trận, anh buồn bực vuốt Chân Thành, hai chân quen thuộc bò lên thắt lưng của cậu ta, mắng: “Cậu còn cợt xát cái quỷ gì! Nhanh làm cho tôi!”

Chân Thành cầu còn không được, lập tức tuân mệnh, liền đem Từ Nhất Vi trong trong ngoài ngoài ăn đến đủ.

Lúc này thật sự là một không đứng dậy được, Từ Nhất Vi thở phì phò từng ngụm từng ngụm, có lỗi giác giống như nửa chết nửa sống.

Anh sắp bị tiểu tử đầu đá này ép khô rồi, đồ khốn nạn này một chút cũng không thông cảm anh đã qua tuổi ba mươi, thể lực cùng tinh lực không thể so sánh với người trẻ tuổi hai mươi này được, cũng không thông cảm với vất vả thân là số 0 của anh, chỉ biết đè lại rồi liều mạng làm làm làm, làm đến mức anh xém chút nghĩ linh hồn của mình đều bị thức ra ngoài.

Tuy rằng rất thích rất thoải mái, nhưng mà làm việc phải có tiết chế, anh cũng không muốn còn chưa được làm chủ nhiệm liền trắng niên sớm thế, hơn nữa là loại chết ở trên giường vô cùng sỉ nhục.

Càng tức chính là, bản thân mình mệt mỏi giống như một con chó chết, họ Chân kia lại vẫn như trước sức lực dư thừa, cảm thấy mỹ mãn ôm anh nằm trong chốc lát, sau đó dưới khiển trách của Từ Nhất Vi ngoan ngoãn lăn xuống giường, ân cần rửa sạch thân thể cho anh, lại đi vào bếp nấu đồ ăn thơm ngào ngọt để nhồi no cái bụng kêu loạn của hai người.

Thật sự giống một con khỉ chạy tới chạy lui trong rừng cây, tinh lực tràn đầy đến mức làm cho người theo không kịp.

Từ Nhất Vi khom lưng, giống một ông già sắp xuống mồ bò xuống giường, ở dưới nâng đỡ của Chân Thành, xuyết xoa vì đau di chuyển ra ngoài ăn cơm.

Làm số 0 thật sự là tổn công tổn sức không hề dễ dàng, may mắn Chân Thành coi như có lương tâm, chạy trước chạy sau, mặc anh sai khiến, cơm đều trực tiếp đút đến miệng.

Ăn uống no đủ, Từ Nhất Vi chống eo nằm trên sofa, mở TV, một bên lơ đãng đổi kênh, một bên câu được câu không nói chuyện phiếm với Chân Thành.

“Buổi chiều đi siêu thị, tự cậu đi, tôi mệt.” Yếu ớt dựa vào đồng đệm lưng, đến cả thanh âm cũng lười biếng.

“Vâng.”

“Khoai mìng hết rồi, nhớ phải mua.” Nhét mấy miếng vụn cuối cùng vào miệng, nhai rôm rốp.

“Được.”

“Bia lấy một két... À... Hai két được rồi.” Dù sao có lao công miễn phí, không dùng quá lãng phí.

“Được.”

“À quên... Lúc tính tiền... Đừng quên mua mũ... Bình thường là được rồi, đừng lấy cho tôi cái gì có gai linh tinh.” Giọng nói khiển trách mang theo vài phần thẹn thùng phô trương thanh thế, làm cho người ta buồn cười.

“Ừm.”

“Còn có... Còn có cái gì? Chính cậu dùng đầu óc nghĩ đi, nghĩ được thì lại bổ sung.” Ý đồ nhắc chân bắt chéo, kết quả bởi vì eo mông đau nhức mà thất bại, thanh âm có chút căm tức.

“A.”

“A cái rắm gì? Trả lời thành thật!” Từ Nhất Vi bị thái độ lãnh đạm này của cậu ta chọc giận, trong trứng chim chọn xương cốt (ý tức là trong câu chọn ý), “Cậu cảm điếc? Ngu si? Chương ngại ngôn ngữ?”

Chân Thành úp bát đĩa đã rửa sạch lên chạn, lau khô tay, bưng một khay trà ngon đi ra, lấy lòng bưng trà cho Từ Nhất Vi, dịu dàng nói: “Tất cả tuân mệnh, bà xã.”

“Phụt ——” Từ Nhất Vi phun nước trà vào người, nặng nề đập cái chén trà lên bàn, nói năng lộn xộn mắng: “Cậu, cậu cảm miệng! Nói cái câu vô liêm sỉ gì hả? Ai, ai ai là bà xã của cậu!”

Chân Thành ngồi xuống bên cạnh anh, cọt nhả ôm eo của anh, vô cùng thân thiết nói: “Chính là anh, bà xã.”

Từ Nhất Vi bị cậu ta gọi đến xây xẩm cả mặt mày, trong mê muội, lại cảm giác được một loại ngọt ngào mềm nhẹ khó hiểu, anh ngồi bật thẳng người, dùng ánh mắt giết người nhìn trừng trừng Chân Thành, hung tợn nói: “Cậu gọi thêm một tiếng nữa thử xem?”

Làm số 0 ở trên giường còn chưa tỉnh, dựa vào cái gì ở mặt tinh thần cũng muốn anh làm phía dưới?

Chân Thành thức thời ngậm miệng, không hề lửa cháy đổ thêm dầu vào anh nữa, Từ Nhất Vi chậm rãi thả lỏng thân thể, liếc bên này bên kia, lơ đãng hỏi: “Cậu người này... Dính vào tôi như thế nào?”

Cũng không biết là nghiệt duyên đời trước, hay là lọt vào mắt xanh của vương bát lục đậu, mới hai tuần ngắn ngủi, dưới sự đeo bám da dầy mặt dày của Chân Thành, anh liền rơi vào tay giặc như vậy.

Chân Thành cười hì hì, giống như một con mèo trộm thịt.

Từ Nhất Vi bị giọng cười của cậu ta làm cả người lạnh run, cầm lấy cổ áo của đối phương, ép hỏi: “Cậu cười cái gì? Tôi rất buồn cười sao?”

“Không phải.” Chân Thành kéo tay anh đến bên môi hôn một cái, nói: “Có muốn nghe chuyện xưa không?”

Từ Nhất Vi vĩnh tai, lòng hiếu kỳ tràn ra, lại vẫn cứ làm bộ như không có hứng thú, nói: “Nếu cậu rất muốn nói, tôi có thể cố mà nghe.”

Chân Thành dịu dàng nhìn anh, khẽ hôn một cái lên trán anh, nói: “Sáu năm trước, lúc em lên trung học, bởi vì chuyển trường, bị các học sinh cô lập, hơn nữa thời kỳ trưởng thành có rất nhiều phiền não, áp lực tâm lý rất lớn, một lần muốn kết thúc cuộc sống, em tìm một gian phòng để đồ cũ không có ai đến, thời điểm chuẩn bị cắt cổ tay, anh xuất hiện.”

“Tôi?” Từ Nhất Vi mở lớn miệng, ngơ ngác nhìn cậu ta, Chân Thành nở nụ cười, nói: “Anh đoạt lấy con dao của em, kéo em đứng lên, vì hành vi của bản thân mà nhận sai kiểm điểm... Trong nháy mắt đó, em đột nhiên ý thức được bản thân đang làm một chuyện tùy hứng mà tàn nhẫn cỡ nào.”

Đối với sợ hãi trong cuộc sống, đối với tàn nhẫn của người thân, không ai có quyền không phụ trách đem thống khổ của bản thân cho người khác, cho dù tinh thần không chịu nổi cũng phải cố gắng tiếp tục kiên trì, chỉ có như vậy, mới có thể tôi luyện trong cuộc sống, khiến cho tâm linh của bản thân càng ngày càng lớn mạnh.

[Đừng yếu đuối như vậy! Cậu nhìn bộ dáng của chính cậu đi! Vì sao không thể sống một cách quang minh chính đại? Đứng lên! Người không thể đắm mình!]

Rắn dạy của Từ Nhất Vi làm cho cậu xấu hổ không ngẩng đầu nổi, tông cửa xông ra ngoài. Sau đó khóa mình ở trong phòng lớn tiếng khóc rống, sau khi khóc xong, trong lòng đã sáng tỏ thông suốt.

“Anh làm cho em có cảm giác lấy được một cuộc sống mới, đại khái là từ thời điểm đó, em bắt đầu trộm yêu thương anh.” Làn da màu đồng cổ của Chân Thành hơi hơi phiếm đỏ, nói: “Sau đó em hạ quyết tâm, nhất định phải làm một người đàn ông đỉnh thiên lập địa, làm một người đàn ông tốt xứng đôi với anh, sau đó... Theo đuổi anh, chiếm được tình yêu của anh, vĩnh viễn ở cùng anh.”

Cậu khi đó mới hơi mơ hồ phát hiện tính hướng của bản thân, không chỉ có kinh hoảng, mà còn có tuyệt vọng, hơn nữa trong hiện thực mọi việc không thuận, mới có thể nhất thời luẩn quẩn trong lòng chạy đi tự sát. Từ Nhất Vi vừa mới xuất hiện trong cảm nhận của cậu tựa như thần, cứu vớt cậu từ trong bóng đêm, vì thế thiếu niên vừa mới biết yêu lại mơ hồ hoang mang kia, không chỉ tìm được ý nghĩa cuộc sống, mà cũng tìm được mục tiêu phấn đấu.

Từ Nhất Vi nghe mà không nói nên lời, cái mũi cay cay, một ít ấn tượng mơ hồ hiện ra trong đầu, anh muốn nói gì đó, nói đến bên miệng lại lúi trở về, yết hầu giống như bị nhét một quả trứng, nghẹn đến mức một chữ anh cũng không nói nên lời, luôn mãi giằng giụa, Từ Nhất Vi gian nan mở miệng: “Cậu nói... Cậu là bởi vì bị tôi mắng một chút... Đột nhiên kích phát ra ý chí chiến đấu muốn sống sót?”

“Không chỉ như thế.” Chân Thành vuốt mặt của anh, nói: “Còn bắt đầu sinh ra ái mộ với anh, Nhất Vi, anh chính trực, thiện lương, kiên cường như vậy, ở trước mặt anh, em tự biết xấu hổ.”

Một đoạn nói cảm tính lại động tình, làm Từ Nhất Vi nghe mà trái tim run rẩy, giống như từng lời dẫn theo lông nhọn, cọ vào làm anh người ngứa ngáy, ngồi cũng không yên, nhỏ giọng nói: “Cậu đã nghĩ quá lên rồi, tôi... Tôi cũng có không ít khuyết điểm... Vạn nhất cậu phát hiện tôi không tốt như cậu tưởng tượng... Vậy cậu... Vậy đều như thế, tôi chẳng phải là rất có hại?”

Chân Thành cười ha ha, ôm chặt lấy anh, cảm gác lên vai anh, vẻ mặt say mê nói: “Không có con người nào toàn vẹn, đến cả khuyết điểm của anh, em cũng yêu.”

Trái tim vừa nhảy lên cổ họng của Từ Nhất Vi thoáng hạ xuống một ít, nhưng vẫn còn một chút lo lắng, cũng không dám nhìn mặt của người đàn ông, đành phải im lặng không hé răng rúc vào ***g ngực Chân Thành, nhắm mắt lại giả chết.

Chân Thành ôm anh lên giường, cúi xuống cho một cái hôn nồng nhiệt, nói: “Em đi siêu thị, anh ngủ một lát đi.”

Từ Nhất Vi không mở mắt, làm bộ như đang rất buồn ngủ gật gật đầu, Chân Thành còn nói: “Em sẽ mua một ít quần áo tắm rửa? Còn có đồ dùng rửa mặt.”

Ngụ ý là cậu ta đã đánh hạ cứ điểm này, vì thế không nghĩ đến việc đi nữa, Từ Nhất Vi hơi do dự, xoang mũi khẽ hừ một tiếng, xem như đáp ứng.

Chân Thành rất vừa lòng, vừa vui vẻ lẫn nhấm một bài hát vừa ra ngoài, chờ cậu ta đi rồi, Từ Nhất Vi xoay người ngồi dậy, buồn ngủ biến mất tăm.

Vò tóc, trong bụng anh cực độ buồn rầu —— Chân Thành quả quyết nhận định mình vừa chính trực lại thiện lương, vạn nhất tương lai cậu ta phát hiện hàng kém chất lượng, muốn trả lại hàng thì làm sao bây giờ?

Người đàn ông luôn luôn ích kỷ, lần đầu vì phản ứng của đối phương mà hoảng loạn, thậm chí bắt đầu nghĩ lại những việc mình đã làm trong quá khứ có phải hơi dè tiện không?

Từ Nhất Vi lâm vào tự ngược nghiêm trọng, tưởng tượng đến cảnh nhờ đâu Chân Thành chia tay mình, đó là một loại bi thảm đến cỡ nào, anh liền sợ hãi đến mức không rét mà run.

Vào lúc lý trí cảnh báo anh không nên lún vào quá sâu, thì thời gian đã quá muộn, anh hiện tại, căn bản không thể rời xa người đàn ông kia.

Người đàn ông một sương tình nguyện cảm thấy anh tinh khiết lương thiện như nước kia.

Từ Nhất Vi nặng nề nằm sấp xuống gối, thấp giọng than thở: “Rõ ràng là tự cậu nghĩ như vậy... Tôi vì sao phải lo lắng hãi hùng chứ?”

Đáng tiếc thế giới này vĩnh viễn không có cái gọi là công bằng, rõ ràng là một người được theo đuổi, tuyệt đối có khả năng giẫm nát đối phương dưới chân coi như nô lệ, chỉ là anh lại chột dạ toát mồ hôi, thầm nghĩ làm thế nào mới có thể không bị vứt bỏ.

Chuyện gian chuyện ác làm nhiều rồi. Chỉ biết tôi luyện gia mặt, lại không có một chút gì trợ giúp cho việc nâng cao dũng khí, Từ Nhất Vi xem như rõ ràng cảm nhận được.

Nếu anh có thể coi nhân sinh của mình là một bộ phận có thể lưu trữ sửa chữa, rồi mang những chuyện đã phát sinh trong quá khứ đi cải tạo, nói không chừng bây giờ còn có thể hơi đúng lý hợp tình một chút.

“Ai...” Từ Nhất Vi thở dài than ngắn, mặt nhăn mày nhíu, “Chuyện tới hiện giờ, chỉ có thể về sau cư xử thật tốt thôi.”

Sống đến ba mươi hai tuổi mới bị buộc thay đổi, thật sự là một chuyện vô cùng thống khổ, Từ Nhất Vi nhớ tới Chân Thành năm mười sáu tuổi, tiếp tục gục trên giường than thở.

9. Chương 9

Chạng vạng, Chân Thành xách theo bao lớn bao nhỏ, mua đồ ăn trở về, Từ Nhất Vi phá lệ chủ động mở cửa đón, còn giúp cậu ta xách hai cái túi nhẹ nhất.

Chân Thành thụ sủng nhược kinh, giống như phát hiện đại lục mới quét mắt đánh giá đối phương từ trên xuống dưới, hỏi về trên tức: “Anh thế nào lại trở nên chịu khó như vậy?”

Từ đại gia bình thường có thể sai bảo người liên sai bảo, bản thân tuyệt đối không muốn lao động chân tay, thế mà lại giống một nàng dâu nhúng tay hỗ trợ, làm cho Chân Thành không khỏi hoài nghi không phải anh ta uống nhầm thuốc gì đó chứ?

“Anh... Anh đói bụng.” Khuôn mặt trắng trẻo của Từ Nhất Vi phỉếm hồng, không được tự nhiên sờ sờ cái bụng, vì chứng minh lời nói của mình, tùy tay lấy một ngọn măng trong túi đồ, nhìn cũng không nhìn liền muốn cắn một miếng.

May mắn Chân Thành đứng lúc ngăn lại, ôn tồn nói: “Đừng nóng vội đừng nóng vội, ở đây có bánh đào, anh ăn trước một cái cho đỡ đói, em lập tức đi nấu cơm.”

Làm tình nhân đối đến mức ăn quà tuyệt đối là sỉ nhục đối với người thân là công quân như cậu, Chân Thành nhanh chóng đeo tạp dề phi vào phòng bếp, bắt đầu chuẩn bị bữa tối.

Từ Nhất Vi gặm nửa miếng bánh đào, thực không thấy ngon, vì thế lục qua hết lượt các túi đồ, lấy ra bao nhiêu đồ ăn vặt, nhưng như thế cũng không làm anh thấy hứng thú, ngược lại Chân Thành đang bận rộn ở phòng bếp, giống như một khối nam châm hấp dẫn ánh mắt của anh.

Có người nói tình yêu là một đóa hoa tươi, trải qua thời gian mà dần dần hết thơm, lại có người nói tình yêu là một vò rượu mật, phải trải qua lắng đọng của năm tháng, trải qua chờ đợi đắng đắng, lúc mở ra mới có thể tinh khiết và thơm mê người.

Từ Nhất Vi phát hiện bản thân mình thật rất đáng buồn khi thuộc về loại sau, chỉ biết ăn không biết nhìn, tuổi thì lớn, vậy mà còn đi gặm cỏ non. Yêu thương một tên nhóc trẻ tuổi không tính, lại còn yêu như si như cuồng, không thể tự thoát ra như vậy.

Ngay cả ánh mắt cũng luyến tiếc dời khỏi người cậu ta, Từ Nhất Vi say đắm nhìn tấm lưng dày rộng rắn chắc của đối phương, không tự chủ được liếm liếm môi, không hề phát giác về mặt của mình cực háo sắc.

“Rất đói sao?” Chân Thành đút vào miệng anh một miếng trứng cá vừa rán xong, có hơi nóng, Từ Nhất Vi thổi phù phù mấy cái rồi nhai nuốt, nhin không được xán đến bên bàn nấu, cầm đũa lên bắt đầu hưởng thụ trước.

Mới động được mất đũa, anh đột nhiên nghĩ đến cái gì, lập tức dừng tay, chán nản lấy ghế dựa ngồi ở bên cạnh nhìn Chân Thành xào rau, người sau lại múc một bát măng thái hạt lựu hầm trứng trong nồi, buồn bực liếc Từ Nhất Vi một cái, hỏi: “Sao lại không ăn? Không hợp khẩu vị sao?”

Từ Nhất Vi nhướn mắt, hữu khí vô lực nói: “Anh chờ em cùng ăn, đỡ phải phá hỏng hình tượng ở trong lòng em.”

Chân Thành thiếu chút nữa làm rớt cái muôi múc canh, dở khóc dở cười, nói: “Dây thần kinh nào đó của anh bị sai vị trí rồi à? Em sao có thể vì chút việc nhỏ như lông gà vỏ tỏi này mà thay đổi tình cảm với anh chứ? Anh như vậy là quá không tin tưởng em sao?”

Từ Nhất Vi ngả người trên lưng ghế, ngay cả khẩu vị cũng đều không còn, lại không thể làm cho đối phương nhìn ra, thật sự là nhin quá vất vả.

Cũng may Chân Thành lại rất hưởng thụ, vẻ mặt hiện lên nụ cười ngây ngô, dùng tốc độ nhanh nhất hoàn thành nhiệm vụ múc canh, ngồi xuống ăn cơm.

Từ Nhất Vi thờ dãi, đột nhiên cảm thấy bản thân hình như làm một chuyện rất giỏi —— anh vậy mà trong nháy mắt tạm thời thay đổi phong cách hành sự coi mình là trung tâm.

Như vậy ở phương diện khác, thay đàn đổi dây hẳn là sẽ không quá khó khăn đâu nhỉ? Anh nghĩ như vậy, tâm tình giảm đi theo lũy thừa đã tăng trở lại, ăn uống cũng đã trở lại, đang cầm bát bắt đầu hùng hục ăn.

Sau bữa tối, Từ Nhất Vi chủ động đưa ra đề nghị rửa chén giúp cậu ta, lại bị Chân Thành kiên quyết cự tuyệt, anh đương nhiên sẽ không kiên trì, vì thế thoải mái mái làm ồ trên sofa xem TV.

Chân Thành thu dọn xong phòng bếp, tắm rửa thay quần áo, sau đó đến ngồi cùng anh xem loại phim tám giờ đây thẳng trảm này, hai người rúc sát vào nhau, thường thường trao đổi một cái hôn khẽ, trong ***g ngực ngập tràn hạnh phúc ấm áp, phim truyền hình chiếu còn chưa đến nửa tập, bọn họ liền áp áp ôm ôm chui tọt vào phòng ngủ.

Một cuối tuần vốn nghĩ sẽ buồn tử nhảm chán đến chết, lại vì quan hệ có hi vọng của hai người, mà trở nên nóng bỏng và sung sướng, bọn họ giống một đôi vợ chồng mới cưới, ngoại trừ ăn uống vệ sinh, cơ hồ tất cả thời gian đều dùng ở trên giường, âu yếm tác cầu lẩn nhau không biết mệt mỏi, tình cảm mãnh liệt văng khắp nơi.

Giữa những lúc thân thiết, cũng sẽ bình tĩnh ôm nhau nghỉ ngơi, cảm thụ được hơi thở cùng cơ thể ấm áp của người kia, nhẹ nhàng, không mang theo đụng chạm ***, làm cho ngực kề sát, nảy sinh ra thỏa mãn vô hạn.

Không có giờ phút nào tuyệt vời hơn bây giờ, mười ngón cùng đan, bốn mắt nhìn nhau, thật hy vọng thời gian dừng trôi, kéo dài đến vĩnh hằng như vậy.

Mấy ngày tiếp theo, hai người quả thực là nùng tình mật ý, anh nông em nông, ở văn phòng cũng thường thường trao đổi một nụ cười ám muội, mà thời điểm bốn bề vắng lặng, lại vội vàng tranh thủ trộm hôn một cái, dùng để an ủi xôn xao không ngừng trong lòng.

Mùa xuân, thật sự là hàng thật giá thật, trong không khí đều tràn ngập phần tử yêu đương.

Buổi tối thứ năm, Chân Thành ngồi ngay ngắn trước máy tính chuẩn bị bài giảng cần dùng vào hôm sau, Từ Nhất Vi ở bên cạnh cung cấp kỹ thuật trợ giúp, còn chủ động bưng trà rót nước, bóc kẹo cho cậu ta ăn.

Tiết đầu thứ sáu là tiết học công khai do trường học tổ chức, do Chân Thành chủ giảng, hiệu trưởng cùng chủ nhiệm, cùng với một số đại biểu của hội phụ huynh đều đến dự thính, cực kỳ nghiêm ngặt, không chấp nhận nửa điểm sai lầm, tư liệu cũng nhất định phải chuẩn bị đầy đủ, tuyệt không thể chậm trễ.

Từ Nhất Vi so ra còn khấn trương hơn người chủ giảng là cậu này, ở bên cạnh cậu đứng ngồi không yên, Chân Thành ngược lại tuyệt không hoảng loạn, bình tâm tĩnh khí làm tốt bài giảng, vươn tay vỗ vỗ đầu vai Từ Nhất Vi, khẽ khàng an ủi anh: “Đừng nóng vội, vì ở lại bên cạnh anh, thì dù chết em cũng phải làm được tốt nhất.”

“Hô...” Từ Nhất Vi thấp thỏm lo lắng, mặt thuôn ra, nói: “Đừng khua môi múa mép, đi ngủ sớm một chút đi, thành bại ngày mai chỉ trong một lần thôi.”

“Tuân mệnh, bà xã.” Chân Thành lại xấu tính ăn đậu hủ của anh, nói: “Cho em mượn ổ cứng di động dùng đi, em kiểm tra chút tư liệu.”

“Cầm lấy.” Từ Nhất Vi ném ổ cứng cho cậu, căn bản không thèm so đo xưng hô nhiều lần cầm không được này của cậu ta, Chân Thành đắc ý cười, liền đón lấy ổ cứng, vào lúc không để ý xem mục lục, phát hiện một file nhìn rất quen mắt: “Hử?”

Cậu theo bản năng mở file đó ra, sau đó cả người giống như bị gạch đập trúng, toàn thân chấn động.

Đây không phải bài giảng không cánh mà bay, hơn nữa lại bỗng nhiên biến thành hồ sơ diễn viên AV kia của cậu sao?

Lại xác nhận một lần nữa, cậu ngạc nhiên quay đầu lại nhìn Từ Nhất Vi, liền thấy đối phương sắc mặt trắng bệch, vẻ mặt chột dạ như bị phát hiện tang vật, trong đầu Chân Thành trở nên hỗn loạn, khó có thể tin tưởng mắt nhìn anh ta, run giọng hỏi: “Có phải anh hay không?”

Từ Nhất Vi liều mạng lùi về sau, muốn co mình thành một đồng giấy bỏ ném vào trong thùng rác, Chân Thành đứng dậy bước nhanh đến trước mặt anh, túm chặt lấy cổ tay anh, lớn tiếng hỏi: “Trả lời em, có phải anh hay không?”

Cho dù là ngày tận thế cũng sẽ không tuyệt vọng như vậy đâu nhỉ? Từ Nhất Vi sợ hãi ngẩng đầu, liếc nhìn Chân Thành một cái, lập tức bị phần nộ và nghi ngờ trong mắt cậu làm cho sợ tới mức cúi đầu, từ bỏ tất cả ý định nói dối, yên lặng gật đầu.

Trên đời này chung quy không có chuyện may mắn, việc làm lúc trước, mặc kệ hối hận cỡ nào, hiện tại đều phải gánh vác hậu quả.

Ánh mắt của Chân Thành sắc bén như muốn cắt da thịt của anh, đâm vào bả vai đang co rụt lại của anh, run rẩy hoảng sợ, chờ đợi răn dạy hoặc quả trách của đối phương.

Nhưng mà không có, thanh âm của Chân Thành bình tĩnh giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra, nhẹ giọng hỏi anh: “Vì sao?”

Vươn đầu một đao, rụt đầu cũng là một đao, thành thật khai ra, có lẽ có thể tranh thủ được khoan dung, Từ Nhất Vi cúi đầu càng thấp, nhỏ giọng nói: “Anh muốn làm cho em xấu mặt bị đuổi việc, anh sợ em chiếm mất vị trí của anh.”

Chân Thành giống như bị bỏng vội vàng buông anh ra, đôi mắt tối đen đan xen giữa lửa giận cùng đau đớn, cậu thở hổn hển, nói: “Tốt lắm... Tốt lắm... Anh tốt lắm...”

Từ Nhất Vi cực kỳ sợ hãi, vươn tay túm lấy ống tay áo của cậu, nói: “Không phải, anh hiện tại không như vậy... Em hãy nghe anh nói...”

“Tránh ra!” Chân Thành trầm giọng hét lên, vung tay hất tay anh ra, nổi giận đùng đùng giật cửa bỏ đi.

Từ Nhất Vi tựa vào tường, cả người run rẩy, liều mạng chống đỡ thân thể không cho nó trượt xuống đất. Anh hít một hơi thật sâu, chạy đến cửa sổ, vừa lúc nhìn thấy bóng dáng vội vàng bỏ đi không hề quay đầu lại của Chân Thành.

Xong rồi! Trong đầu anh chỉ có ý niệm này, thân thể không nghe lời ngã ngồi trên mặt đất.

Một đêm không ngủ, thứ sáu trời vừa sáng liền vội vã tới văn phòng, muốn chờ đến lúc Chân Thành đi làm thì giải thích với cậu ta.

Cho dù mất hết thể diện, mất mặt cũng không đáng kể, chỉ cần có thể làm cho cậu ấy tha thứ cho mình, có thể挽 hồi cảm tình của cả hai, có thể mất mặt hay không anh cũng lười suy nghĩ.

Nhưng mà làm cho anh thất vọng chính là, mãi cho đến khi chuông ôn bài vang lên, cũng chưa nhìn thấy bóng dáng Chân Thành đâu, Từ Nhất Vi vội vội lại sợ, chạy đến khối năm nhất ôm cây đợi thỏ, kết quả sự thật cho anh một đả kích trầm trọng, chuông vào lớp vang, Chân Thành không xuất hiện, thời gian trôi qua từng giây, đám học sinh xôn xao nghỉ hoặc, Chân Thành vẫn không xuất hiện.

Hiệu trưởng đợi mười lăm phút, rốt cuộc cau mày đứng dậy, nói: “Tiết học công khai hủy bỏ, toàn khối tự học.”

Bỏ lại câu này, anh ta dẫn đầu đi ra phòng học, các chủ nhiệm lớp cũng lác đầu rời đi, sợ hãi của Từ Nhất Vi đạt tới đỉnh điểm, không biết làm sao đi theo sát phía sau, vẫn theo tới tầng hành chính, anh cũng chưa dám tùy tiện đi lên trả lời.

Có thể nhìn ra được, Hứa Phượng Kinh bị tức không nhẹ, ngoại giáo tiếng anh Ryn ở hành lang nhìn thấy anh ta, bị biểu tình dày đặc mây đen của anh ta làm cho hoảng sợ, vội vàng ngăn anh ta lại hỏi: “Kinh, em làm sao vậy?”

Hứa Phượng Kinh nháy mắt bùng nổ, xoay người quát với trợ lý: “Tìm tên khốn đó đến đây cho tôi!”

Anh có thể tha thứ cho một cấp dưới lỗ mãng lại thiếu tâm mắt, nhưng tuyệt đối không thể dễ dàng tha thứ cho một tên tùy hứng mà kiêu căng!

Cả dãy hành lang lặng ngắt như tờ, mọi người túa ra bốn phía đi tìm người, Ryn vội vàng kéo Hứa Phượng Kinh đang bốc hỏa vào văn phòng, cả tầng hành chính loạn thành một đồng, đang vào lúc không thể thu dọn, Chân Thành xuất hiện.

Cậu ta mặt không thay đổi, bình thản ung dung bước qua hành lang, cho dù lúc đi qua người Từ Nhất Vi, thì mí mắt cũng không nhúc nhích một chút.

“Tôi đến để từ chức.” Đôi mắt của cậu che kín tơ máu, vẻ mặt có chút mệt mỏi, vừa bước vào văn phòng, liền đi thẳng vào vấn đề nói ra ý đồ đến đây của cậu ta, Hứa Phượng Kinh tức giận suýt ngất, vỗ bàn: “Cút!”

“Chân Thành!” Từ Nhất Vi cố nén sợ hãi, cũng vọt vào, “Coi như anh cầu em, em có thể cho anh một cơ hội hay không?”

Lại là một đồng hỗn loạn, ngay cả chủ tịch Hứa Phượng Uyên cũng bị kinh động, chạy tới chấn áp.

“Phượng Kinh, chú bình tĩnh một chút. Chủ nhiệm Đặng, trợ lý Lưu, hai người đều đi ra ngoài, Ryn, đi ra đóng cửa lại.”

Trên người anh ta có phẩm chất riêng so với Hứa Phượng Kinh thì trầm ổn và nghiêm túc hơn, nói mấy câu vô cùng đơn giản, bình tĩnh không sợ hãi, lại đủ làm cho mọi người thanh tỉnh trong nháy mắt, cảm xúc bình tĩnh trở lại.

Hứa Phượng Kinh mặt bình tĩnh, nhưng vẫn rất tức giận, anh tận lực đè nén ý nghĩ muốn mắng chửi người, hỏi: “Chân Thành, cậu có biết mình đang làm cái gì không?”

“Tôi biết.” Chân Thành đứng trước bàn làm việc của anh ta, vẻ mặt bình tĩnh.

Hứa Phượng Kinh chỉ cảm thấy một ngọn lửa xông thẳng lên óc, thanh âm lạnh như băng: “Cậu đã hủy diệt cơ hội cuối cùng của mình, hủy diệt luôn cơ hội phản công duy nhất khi bản thân đối mặt với nhiều sai lầm cùng yếu kém, cậu hiểu chưa?”

“Xin lỗi.” Trên mặt Chân Thành hiện ra vài phần áy náy, cậu cúi đầu, nói: “Tôi... làm cho ngài thất vọng rồi.”

“Nguyên nhân?” Hứa Phượng Kinh tựa vào ghế da phía sau, vẻ mặt lạnh lùng, “Tôi muốn biết là cái gì làm cho một giáo viên luôn cố gắng phấn đấu, cho dù đối mặt với vô số chê bai cũng không bỏ cuộc lại tuyên bố đầu hàng vào giờ phút cuối cùng?”

“Không có gì...” Cậu cười khổ, ánh mắt đối diện với Hứa Phượng Kinh, tràn đầy thản nhiên, nói: “Đại khái là vì phát hiện giấc mơ cùng hiện thực quá chênh lệch...”

“Không phải!” Từ Nhất Vi lên tiếng cắt ngang lời cậu, gấp giọng nói: “Hiệu trưởng, là do tôi sai, là do tôi vì tư lợi của bản thân mà xa lánh thầy Chân, chuyện hôm nay... Cũng là bị tôi liên lụy... Cho nên...”

“Đủ rồi.” Chân Thành mặt trầm như nước, nói: “Là tự bản thân tôi không có mắt, tôi cam chịu, mọi người hảo tự hảo tán thôi.”

“Không muốn!” Mắt Từ Nhất Vi đỏ lên, giống như sắp khóc nhìn cậu ta.

Mắt thấy văn phòng hiệu trưởng sắp bị một hồi khổ tình cầu huyết phô thiên cái địa vùi lấp, Hứa Phượng Kinh day day thái dương, kết hợp với tin tức tình báo lúc trước cùng phản ứng của hai vị đương sự, anh cho ra kết luận: “Cậu vì Từ Nhất Vi mà đến đây nỗ lực dạy học, hiện tại cảm tình của hai người xảy ra vấn đề, vì thế cậu nản lòng thoái chí, quyết định bỏ đi?”

Chân Thành do dự một lát, gật đầu thừa nhận, trên mặt Hứa Phượng Kinh kết mấy tầng băng, cười lạnh nói: “Ngây thơ! Tùng Viên không cần một giáo viên khuyết thiếu ý thức tự chủ, xử trí theo cảm tính, cậu có thể đi rồi!”

“Phượng Kinh.” Hứa Phượng Uyên từ đầu vẫn luôn bàng quan lần thứ hai ra tiếng, anh trấn an vị hiệu trưởng đang nổi trận lôi đình, cơ hồ tùy thời sẽ lật bàn đánh người. Chuyển hướng Chân Thành, thái độ vô cùng bình thản, hỏi: “Chân Thành, nếu nói thầy Từ làm cậu thất vọng, do đó sinh ra suy nghĩ bỏ cuộc, tôi cảm thấy thật đáng tiếc, nhưng cậu phải biết rằng, lúc cậu lựa chọn vì anh ta mà bước vào đây dạy học, liền đại biểu kết cục có thể sẽ lệch khỏi quỹ đạo mong muốn, không ai có thể làm ra hứa hẹn với con đường mà cậu lựa chọn, cậu hiểu chưa?”

Chân Thành mím môi, gật đầu: “Tôi hiểu.”

“Nếu nói trở thành giáo viên chính là cách cậu hoàn thành mục tiêu, như vậy cậu quả thật không thích hợp với nơi này.” Hứa Phượng Uyên bình tĩnh hòa nhã nói tiếp, “Muốn thành một người làm công tác giáo dục ưu tú, có tri thức cùng năng lực lên lớp còn chưa đủ, quan trọng hơn là, phải có một loại lực lượng giáo dục tinh thần, có thể không nhận thức được, nhưng lại cho người ta cảm giác tích cực để phấn đấu, do đó ảnh hưởng đến mỗi người xung quanh cậu, đồng thời làm cho bản thân trưởng thành hơn.”

Chân Thành ngừng thở, vẻ mặt có chút hoang mang, nói: “Tôi không muốn giấu diếm, tôi từng bối vì thầy Từ mà bước ra khỏi hắc ám, một lần coi anh ta là tấm gương cho tôi cố gắng, nhưng đến khi phát hiện tất cả những điều này đều là do tôi tự mình ảo tưởng ra, tôi... Cảm thấy rất hỗn loạn, căn bản không thể đối mặt với tình trạng như vậy.”

“Cho nên cậu lựa chọn buông tay?” Hứa Phượng Uyên dừng lại trước mặt cậu, ôn hòa nói: “Mà người bị cậu buông tay này, lại đang cố ý định giữ cậu lại.”

Chân Thành giống như bị tát cho một cái, bối rối cúi đầu, có lẽ cậu vẫn còn rất trẻ, còn chưa thể hóa giải chấn động như vậy, tối hôm qua cậu suy nghĩ một đêm, lại thế nào cũng không thể nghĩ được rõ ràng, trong đầu giống như bị nhét một đồng len rối, làm cho cậu phiền muộn không thôi, thậm chí dao sắc chặt đay rối, dứt khoát một lần cho xong.

“Hiện tại cậu phát hiện anh ta cũng không vĩ đại giống như cậu tưởng tượng lúc trước, như vậy lý tưởng lúc trước của cậu có phải cũng theo đó mà dao động hay không?” Hứa Phượng Uyên theo dõi ánh mắt của

cậu ta, nói: “Bức tranh cậu tự vẽ ra trong đầu cũng không có sao? Cho dù khác xa so với thầy Từ thật sự, nhưng đó là mục tiêu mà cậu vẫn luôn cố gắng, mục tiêu trở thành một giáo viên ưu tú, cũng không còn tồn tại ư?”

“Mục tiêu kia, căn bản là sai!” Cậu chịu không nổi áp lực tâm lý vô hình này, rốt cuộc hét lên.

Hứa Phượng Uyên lắc lắc đầu, nói: “Mục tiêu kia không hề sai, chỉ là cậu cố chấp dán nó lên người thầy Từ mà thôi.”

Giống như đột nhiên bừng tỉnh khỏi giấc mơ, Chân Thành trợn to đôi mắt đầy tơ máu, rốt cuộc bắt được đầu mối, cậu lấy lại bình tĩnh, nói: “Tôi hiểu được ý tứ của ngài, điều tôi muốn làm chính là trở thành một giáo viên vĩ đại, mà không phải trở thành một giáo viên như thầy Từ.”

Lấy một người trong hiện thực làm mục tiêu, tất nhiên sẽ sinh ra vô hạn những đại lượng biến thiên, tùy thời sẽ dao động nền móng của lý tưởng. Ước mơ có thể làm cho người ta có kiên trì cùng dũng khí chân chính, sẽ không bao giờ dễ dàng bị ngoại giới ảnh hưởng.

Từ Nhất Vi thở cũng không dám thở, hoảng loạn đan xen nhìn bọn họ.

Chân Thành như là đã sáng tỏ cái gì đó, cơ thể vốn cứng ngắc cũng trở nên thả lỏng.

Mà trong mắt Hứa Phượng Uyên lại ánh lên vài phần vui mừng, lời nói thâm thía: “Trở về đi, suy nghĩ thật kỹ tương lai của bản thân, nếu cậu vẫn không thể thoát khỏi trói buộc của tâm hồn, như vậy kiếp sống giáo viên của cậu chính thức chấm dứt từ hôm nay.”

Thân thể Chân Thành chấn động, trong lòng ngũ vị tạp trần, cậu cup mắt, lặng im một lát, cúi mình trước Hứa Phượng Uyên, xoay người nhìn Từ Nhất Vi một cái, sau đó đi thẳng ra cửa.

Từ Nhất Vi cũng đuổi theo, Hứa Phượng Uyên bất đắc dĩ thở dài, nói: “Phượng Kinh, về sau tính tình đừng hấp tấp nóng nảy như vậy.”

“Đã biết.” Hứa Phượng Kinh hậm hức hờn dỗi trả lời.

Sau khi tiễn anh trai, cơn tức của anh cũng đã gần hết, Ryn không bỏ lỡ thời cơ xán lại gần bóp vai đầm lưng cho anh, dịu dàng dỗ dành: “Bớt giận đi, tức nhiều hại thân.”

Hứa Phượng Kinh liếc xéo anh ta một cái, Ryn cười hì hì nắm bờ vai của anh, nói: “Kinh, em không biết tên kia có chút giống anh sao?”

Đều là vì người trong lòng mà thay đổi hướng đi, liều lĩnh theo sát mà đến, chỉ là vận khí của tên kia có vẻ xấu hơn mình nhiều lắm.

Hứa Phượng Kinh hừ lạnh một tiếng, nói: “Ngu muội lại ngông cuồng, ngu si dốt nát, bị quỷ ám, trình độ mặc dù kém hơn anh rất nhiều, nhưng đều làm người ta tức giận như nhau.”

“Nếu không như thế...” Ryn cúi người xuống, tiếng nói biến mất giữa hai cánh môi dán vào nhau, “Làm sao có thể có được em?”

10. Chương 10

“Như anh mong muốn, tôi không hề dây dưa anh nữa.”

Đi tới cửa ra, Chân Thành hơi thoáng dừng lại, mặt không hề thay đổi, sau khi để lại một câu liền không quay đầu lại bước đi.

Trái tim như bị đâm thủng thành một cái động, máu chảy mãnh liệt, đau đớn khó nhin, Từ Nhất Vi sắc mặt tái nhợt nhìn cậu ta dần đi xa, trước mắt tối sầm, mềm nhũn tựa lên tường.

“Này, anh ta còn muốn giống một linh hồn ngu ngốc chờ ở đó bao lâu nữa?”

Trình Duyệt Tâm bưng kem đứng ở cửa sổ, nhìn người đàn ông dờ dãi đáng thương giống như cô hồn đã quỳ ở ngoài kia.

Chân Thành cầm một quyển sách ngồi trên sô pha, lật sách xoàn xoạt nói: “Chờ đến chán thì sẽ bỏ về, tính cách của anh ta chị cũng không phải không biết.”

Từ Nhất Vi thất hồn lạc phách, giống như cái đinh đóng trên cây cột ở dưới lầu nhà cậu ta, không dám hành động thiếu suy nghĩ, đành phải tiêu cực đem hy vọng gửi gắm vào cơ hội nhỏ bé không đáng kể được gặp thoáng qua kia.

“Anh ta không chán, chị mày đã chán rồi.” Trình Duyệt Tâm đá Chân Thành một cái, nói: “Ai mà vui được khi bên ngoài có một người qua đường A nào đó lúc ẩn lúc hiện, vẻ mặt cực kỳ đáng thương, cho thêm cái bát mẻ nữa là có thể trực tiếp làm ăn mày rồi, nếu anh ta không đi, hàng xóm tám phần sẽ cho rằng chúng ta thiếu tiền của người ta.”

“Chị hai! Chị im lặng cho em một lát được không?” Chân Thành ném quyển sách đi, không kiên nhẫn trừng chị mình, kiên quyết giữ nguyên cổ mình nửa ngày, cuối cùng vẫn không nhin được mà khẽ liếc ra ngoài cửa sổ một cái.

Rõ ràng đã tan vỡ rồi, chấm dứt rồi, kết thúc rồi, vì sao nhìn thấy bóng dáng của người nọ, cậu vẫn thấy tim mình đập nhanh, huyết mạch sôi sục, không thể khống chế.

Giống như ngón áp út của cậu buộc một cái dây không nhìn thấy, gấn bó chặt chẽ với người bên ngoài kia, chỉ động một cái cũng đau ray rứt.

“Trời mưa rồi.” Trình Duyệt Tâm có vẻ vui sướng khi người gặp họa. Thế này thì vui rồi, thiên thời địa lợi nhân hòa, một vở tuồng khổ tình sinh động sắp trình diễn, cô giống một nữ vương ngồi phía trước cửa sổ, xúc một thìa kem dứt vào miệng, âm âm ờ ờ nói: “Chị thật không biết nên đồng cảm cho cậu hay là đồng cảm cho anh ta.”

“Cái gì?” Chân Thành nghe tiếng mưa càng lúc càng lớn thì nhú mày, trong lòng càng thêm rối rắm.

Trình Duyệt Tâm trợn mắt xem thường, nói: “Cậu không biết là anh ta rất đáng thương sao? Bị một thằng nhóc ngổ cả đầu nhiệt huyết say đắm, bám riết không buông. Rốt cuộc sau khi đầu hàng rơi vào tay giặc, thằng nhóc ngổ kia đột nhiên phát giác tất cả những điều này đều là ảo giác, sau đó không hề do dự đá bay anh ta.”

“Chị hai, đây là vấn đề nguyên tắc.” Chân Thành mặt đen như đất nồi, nói: “Những chuyện râu ria khác em đều có thể dễ dàng tha thứ, chỉ có duy nhất chuyện bắt gà trộm chó này, thì em không có cách nào làm như không thấy.”

“Anh ta có giải thích với cậu không? Có hạ quyết tâm thay đổi không?”

Chân Thành chần chờ một lát, gật đầu nói: “Có.”

“Vậy cậu còn phát điên cái gì hả?” Trình Duyệt Tâm khẽ hừ một cái, “Chị mày cũng không nhớ em trai mình lại để ý những chuyện vặt vãnh như vậy.”

“Em...” Vương mặc trong đầu Chân Thành còn chưa gỡ được, vẻ mặt như tự khí, túm lấy tóc nói: “Sao anh ta còn chưa đi?”

Đã bị dính mưa ướt sũng rồi, tội nghiệp ngồi xổm trên đất, lộ ra khuôn mặt trắng trẻo đủ loại thống khổ, cậu nhìn mà không ngừng đau lòng, hơn nữa một mặt đau lòng một mặt lại tự mình tức giận với chính mình.

Rõ ràng không thích nhất là người làm việc không quang minh chính đại, vì sao lại không thể buông tay anh ta được?

“Bởi vì cậu ngốc.” Trình Duyệt Tâm nhìn ra mâu thuẫn của cậu, tức giận nói: “Ngay cả chút vấn đề nhỏ như vậy cậu cũng không xác định được lại còn muốn giáo dục người khác? Còn giãy giụa cái rắm gì! Chuyện đã quá đơn giản rồi, nếu cậu còn có tình cảm với anh ta, trước hết đừng nghĩ nữa mà mang anh ta vào nhà, bằng không chờ đến lúc bị viêm phổi, cậu khóc cũng không có chỗ mà khóc đâu, nếu không còn tình cảm, vậy sớm dứt khoát đi, chị gọi bảo vệ cửa đuổi anh ta đi.”

Chân Thành đi qua đi lại trong phòng vài vòng, rốt cuộc thỏa hiệp, cắn răng một cái lao ra khỏi cửa.

Từ Nhất Vi cả người đều ướt sũng, môi lạnh đến phát run, mà tay chân lạnh cứng lại không hề cảm thấy hơi lạnh — trong lòng sớm đã lạnh lẽo đến tận xương, đau đớn, hối hận, bị thương, tuyệt vọng, làm cho từ tinh thần đến thân thể anh đều chìm vào chết lặng vô tri vô giác.

Người đàn ông kia, đã hoàn toàn buông tay anh ra sao? Ngay cả chết sống của anh, cũng không hề quan tâm...

Từ Nhất Vi ngồi trên mặt đất đầy nước bùn, ôm đầu khóc rống, tiếng nước nở không kìm nén được bị bao phủ trong tiếng mưa gió xung quanh, bốn phía không có một người đi đường, giống như toàn bộ thế giới chỉ còn một mình anh, cô đơn đến mức làm cho người ta không thể hô hấp.

Tất cả yêu cùng nhiệt tình đều đã bay xa, chỉ còn lại một khối thể xác không hồn thì có ý nghĩa gì nữa?

“Chân Thành... Chân Thành... Anh sai lầm rồi... Anh cũng không dám nữa...” Anh vô ý thức lâm bầm, suy nghĩ mơ hồ, tôn nghiêm đã sớm quăng đi.

“Đứng lên.” Trong mông lung, đỉnh đầu truyền đến một giọng nam rõ ràng, Từ Nhất Vi ngược khuôn mặt lẫn lộn mưa và nước mắt, miễn cưỡng nhận ra người mà anh đang đau khổ chờ đợi này, trong lúc nhất thời ngược lại ngây ngẩn cả người.

“Đứng lên.” Chân Thành lập lại một lần nữa.

Từ Nhất Vi chần chờ một lát, lắc lắc lắc lắc đứng lên, nhất thời cảm thấy trời đất như đảo ngược, hai chân giống như bông, thân thể lung lay sắp đổ.

Chân Thành theo bản năng muốn vươn tay dìu anh ta, nhưng cánh tay vừa nâng lên lại đứng khựng lại, cậu xoay người, ra lệnh ngắn gọn: “Đi vào.”

Từ Nhất Vi đứng trong mưa bất động, Chân Thành đợi vài giây không thấy anh ta theo kịp, quay đầu nhìn thì lại thấy người này đang ngăn người, cậu cảm thấy một ngọn lửa xong thẳng lên óc, quát: “Anh còn đứng gốc ở đó làm gì? Mau vào nhà!”

Từ Nhất Vi hơi run run, cực kỳ tủi thân nhìn cậu ta, hít hít mũi, nhỏ giọng nói: “Tôi, tôi không cần thương hại của cậu...”

Giọng nói yếu ớt như muỗi kêu, không còn chút thanh thế nào, nghe qua như nửa là oán hận nửa là làm nũng, chỉ là chính anh biết những lời này nói ra bị thấm cùng oanh liệt đến cỡ nào.

Rõ ràng là cậu ta trêu chọc mình trước, mọi cách lấy lòng, dịu dàng vô tận, đợi đến lúc mình động tâm, cậu ta lại bởi một câu không thể tha thứ, vứt bỏ tất cả những ngọt ngào đắm say.

Tình cảm cũng không phải vôi nước, sao có thể nói tắt là tắt được?

Thương hại không thay thế được tình yêu, lại sẽ tạo thành lỗi giác tình yêu, đủ loại ảo giác, đối với hai người đều là một loại tai họa.

Chân Thành nóng nảy, lập tức tím lấy cổ tay anh ta, không hề giải thích kéo tuột anh ta vào trong hành hiên.

Từ Nhất Vi trộm liếc sắc mặt xanh mét của đối phương, tủi thân muốn chết, khóc thút tha thút thút nói: “Cậu luôn như vậy... Độc tài... Lại không nói lý... Căn bản không để ý tới cự tuyệt của người khác...”

Giống như một người vợ bị ngược đãi, sợ hãi lên án cậu, Chân Thành cố nén xúc động muốn đè anh ta lên tường hung hăng chà đạp một hồi, nheo hai mắt lại, sắc mặt không tốt nói: “Hiện tại, anh xác định muốn cự tuyệt tôi?”

Từ Nhất Vi mặt trắng như xác chết, ngậm tức nuốt giận trừng mắt liếc cậu ta một cái, cuối cùng xoay người, bước chân tập tễnh đi ra ngoài.

Khốn khiếp! Trong óc Chân Thành vang lên một tiếng ‘phụt’ đứt tung, cậu cạy mạnh kéo Từ Nhất Vi vào trong lòng, hai tay giống gọng kìm ôm chặt thân thể anh, ôm chặt đến mức anh không thở nổi, khuôn mặt tái nhợt rồi cuộc hiện ra màu hồng.

“Cậu... Buông ra... Tôi...” Giọng nói lí nhí tức giận mang theo tiếng thở dốc, Từ Nhất Vi muốn tránh ra, thân thể lại theo bản năng dán sát vào khối thân thể cường kiện ngày nhớ đêm mong này, làm cho anh không khỏi xấu hổ buồn bực, ngưỡng đến mức không dám ngẩng đầu.

Trong lòng như đang ôm một khối băng, Chân Thành hoảng sợ, làm sao còn chú ý đến giấy giũa nội tâm của Từ Nhất Vi? Cuống quýt vác anh về nhà, một đường lôi đến phòng tắm, xả một bồn nước ấm cho anh tắm rửa.

Trong làn hơi nước dày đặc, sắc mặt Từ Nhất Vi rốt cuộc khôi phục bình thường, không còn giống cương thi đội mồ dậy dọa người nữa, anh phanh cổ áo ngồi trong bồn tắm, há miệng, ngơ ngác nhìn Chân Thành.

Thấy vậy hỏa khí của Chân Thành lại tăng —— nhưng lúc này là dục hỏa.

Hít sâu một hơi, ức chế xúc động muốn hóa thân thành cầm thú, nhắc nhở bản thân: quan hệ của bọn họ còn chưa rõ ràng, hiện tại không phải lúc động dục.

Đi lấy một bộ quần áo sạch sẽ cho anh ta, lạnh lùng nói: “Tắm xong thay, về sau không có việc gì thì đừng tự ngược nữa.”

Sau đó giống như chạy trốn chết ra khỏi phòng tắm, đóng cửa cái rầm.

“Anh ta có thể ăn cậu được à? Chạy cái gì mà chạy.” Trình Duyệt Tâm mang tâm tính xem kịch vui, nói vẻ trêu chọc: “Cậu nhìn bộ dáng chật vật của cậu kìa, thực sự nghĩ rằng mình có thể kiếm sắc chặt tơ tình?”

“Chị hai.” Chân Thành đen mặt, bắt đắc dĩ đến cực điểm.

Trình Duyệt Tâm lười nghe cậu lừa mình dối người, khoát tay nói: “Đừng phiền chị, chị mày phải xem TV.”

Chân Thành ngậm miệng ăn hoàng liên, phần nộ quay đầu vào phòng bếp nấu canh gừng.

Từ Nhất Vi ngơ ngơ ngác ngác mặc quần áo của Chân Thành đi ra, trên tóc còn chảy đầy nước, sau khi tắm rửa xong sắc mặt hồng hào, cả người thoát nhìn rất có tinh thần, đáng tiếc đôi mắt kia vẫn ngốc giống như cá chết, một chút thần thái cũng không có.

“Lại đây!” Không biết vì sao, nhìn thấy anh ta liền cảm tức, Chân Thành ngoắc kêu anh ta qua, đóng mấy cúc áo trước ngực cho Từ Nhất Vi, lại dùng mu bàn tay thử độ ẩm trên trán anh ta, sau đó nghiêm mặt múc một bát canh cho anh ta, ra lệnh: “Uống.”

Từ Nhất Vi không dám cãi lời, ngoan ngoãn uống sạch một bát canh, vì uống nhanh quá mà thiếu chút nữa thì sặc.

Chân Thành chăm chú nhìn hầu kết trượt lên xuống của anh ta, cảm thấy cổ họng mình cũng hơi chút căng ra, rất muốn chồm lên cắn anh ta một miếng.

Làm một đĩa cơm rang cho anh ta lấp đầy bụng, Từ Nhất Vi hiển nhiên đói bụng đã lâu, ngẫu nhiên ăn sạch sẽ, sau đó giống một học sinh tiểu học mắc lỗi, ngồi ngay ngắn trước bàn ăn, thật cẩn thận đặt bát đĩa xuống, chờ đợi mệnh lệnh kế tiếp của cậu.

Thật sự là một cảnh tượng quý dị, người đàn ông vênh mặt hást hàm sai khiến trong quá khứ, hiện tại lại ngoan ngoãn như một đứa trẻ còn đang ngậm núm vú cao su.

Chân Thành thu dọn bát đĩa, thở dài nói: “Anh nói đúng, là tôi khăng khăng làm theo ý mình, vì thế mới tạo thành tình trạng hôm nay, tôi sai rồi, về sau tôi sẽ không miễn cưỡng anh nữa.”

Từ Nhất Vi mở to hai mắt nhìn, vừa kinh vừa sợ nhìn cậu ta, sau một lát, anh cúi đầu, run giọng nói: “Bây giờ nói điều này là có ý gì?”

Chân Thành là quyết tâm buông tay mình đây? Một cậu ta còn biết nói uyển chuyển như vậy. Chỉ là sự thật tuyệt không uyển chuyển, bị đá chính là bị đá, nếu anh có quyền lực chọn, anh tình nguyện tiếp tục bị người này ‘miễn cưỡng’.

Đáng tiếc anh không có, hơn nữa đáng thương nhất là, anh ngay cả dững khí được ăn cả ngã về không cũng đều biến mất rồi.

“Thời gian không còn sớm, nghỉ ngơi đi.” Chân Thành đưa anh vào phòng khách, trải giường xong, nói: “Tôi ở trong phòng bên cạnh, có việc thì tìm tôi.”

Từ Nhất Vi vẫn là vẻ mặt đại ra, đỡ đỡ ngồi lên giường.

Chân Thành đột nhiên cảm thấy mình giống như đang bắt nạt một người sa cơ lỡ bước, cảm giác tội ác nhàn nhạt nảy lên trong lòng, làm cho ngữ khí của cậu cũng không khỏi trở nên ôn hòa một chút, vỗ vỗ bả vai Từ Nhất Vi, nói: “Đừng nghĩ quá nhiều, ngủ đi, ngủ ngon.”

Nhất định, lại là một đêm không ngủ rồi.

Bên ngoài gió lớn mưa to, sấm chớp đùng đùng, Chân Thành nằm ở trên giường, lặn qua lộn lại không ngủ được, trong ngực có cảm giác nôn nóng không lái đi được, làm thế nào cũng không khống chế được suy nghĩ không bay về phòng bên cạnh.

Cách một bức tường, anh ta ngủ ngon không?

Nghĩ đến người này chảy nước mắt vì mình, trong tim Chân Thành tựa như bị bỏng, cậu thở dài, nhìn trần nhà bất đắc dĩ cười khổ.

Nhận rõ sự thật đi, cho dù mảy tức anh ta giận anh ta, không chịu tha thứ cho anh ta, trái tim này, vẫn như cũ yêu anh ta sâu sắc.

Không phải Từ Nhất Vi do mình ảo tưởng dẹt nên kia, mà là một Từ Nhất Vi sớm chiều ở chung, một từ nhất vi sinh động, tính cách không tự nhiên lại luôn lơ đãng lộ ra vài phần đáng yêu.

Có lẽ ấn tượng thời thiếu niên bị thần hóa quá mức, nhưng giờ này phút này, cậu vô cùng rõ ràng bản thân yêu thương một con người rõ ràng.

Tuy rằng là một người đàn ông đầy ý xấu, ích kỷ lại hẹp hòi.

Đang trong lúc nhớ lại từng chút từng chút giữa hai người, cửa phòng ngủ bị lén lút đẩy ra. Cảm giác được hơi thở của anh ta, Chân Thành nhắm mắt lại giả vờ ngủ, nghe thấy anh ta đóng cửa lại, lập tức, bên trong bóng tối vang lên tiếng cời quần áo loạt xoạt, không đợi Chân Thành phản ứng lại, liền cảm thấy một khối thân thể hơi lạnh lạnh chui vào chăn của cậu, hơn nữa run rẩy nằm úp sấp lên ngực cậu.

Kinh ngạc mở to mắt, liền đối diện với khuôn mặt xấu hổ đỏ bừng của Từ Nhất Vi, cậu còn không kịp mở miệng, đã bị một cái hôn chặn lại thanh âm.

Thật sự là bỗng nhiên một đêm gió xuân thổi đến, ngàn vạn cây đào nở hoa, Chân Thành nhất thời không thể tin được đây là sự thật, mãi đến khi nụ hôn kết thúc, Từ Nhất Vi thở dốc vuốt ve ***g ngực cậu, người nằm phía dưới kia mới hiểu được đây không phải đang mộng xuân.

“Này...” Lời chưa ra khỏi miệng lại bị chặn lại.

Từ Nhất Vi lột sạch quần ngủ áo ngủ của cậu, hai tay sờ loạn trên người cậu không hề có kết cấu, khẩn trương đến ngay cả răng cũng đánh vào nhau cầm cập, thật vất vả nghẹn ra một câu: “Tôi muốn... Theo đuổi cậu...”

Trời ạ! Ngày mai nhất định phải đi mua một tờ sổ xố! Chân Thành nghiêm mặt, đè tay anh ta lại, nói: “Phương thức theo đuổi người của anh cũng thật trực tiếp.”

“Tôi...” Từ Nhất Vi xấu hổ cúi đầu, ngẩn ngơ một lát, u oán nói: “Tôi không muốn chia tay.”

“Gi?” Chân Thành nhồm người dậy, dù thích muốn chết nhưng vẫn cố ung dung nhìn anh ta.

Từ Nhất Vi nói quanh co nửa ngày, cuối cùng nói: “Cậu nói không miễn cưỡng tôi nữa, bây giờ đến lượt tôi miễn cưỡng cậu đi...”

“Vậy sao?” Chân Thành xấu xa tra tấn anh, cố ý xoa lưng anh, một tay dọc theo tấm lưng bóng loáng trượt đến vú, Từ Nhất Vi thở dốc một tiếng, bất an vặn vẹo thân thể, thanh âm lại càng ép thấp, nói: “Trước kia tôi rất xin lỗi cậu, về sau tôi sẽ cố gắng bồi thường cho cậu, đừng chia tay, được không?”

Xem ra lúc này anh ta có ý định đập nổi chìm thuyền tử chiến đến cùng, Chân Thành nhắc cầm anh lên, hỏi: “Anh muốn bồi thường như thế nào?”

“Tôi...” Từ Nhất Vi nghẹn lời, mí mắt sưng húp lại đỏ lên, cầu xin nói: “Tôi sẽ học, cậu muốn tôi làm cái gì tôi sẽ làm cái đó, chuyện cậu chán ghét tôi nhất định không làm... Chỉ cần cậu đừng buông tha cho tôi, hết lòng dạy tôi... Tôi đều sẽ học...”

Chân Thành nghe được như mở cờ trong bụng, nghiêm mặt hù dọa anh ta: “Cho dù tôi muốn tùy thời dạy dỗ anh, dùng cách xử phạt thân thể anh, anh cũng đồng ý?”

Từ Nhất Vi run rẩy ác hơn, liếm liếm đôi môi khô khốc, trong thanh âm khàn khàn mang theo ngọt ngào vài phần mê người, trả lời: “Được...”

Vậy không cần nhiều lời! Chân Thành xoay người một cái, giống như ác hổ vồ dê chặn anh lại, nhiệt tình như hỏa hôn lên môi anh.

Thái độ của cậu ta trước sau thay đổi quá lớn, làm cho Từ Nhất Vi nhất thời không có phản ứng, chờ đến lúc anh phục hồi tinh thần, thì hai chân đã vòng quanh lưng của cậu ta, cùng cậu ta làm vận động pit tông.

“A...” Thân thể Từ Nhất Vi bắn lên, nhịn không được rên rỉ ra tiếng. Anh vươn tay che miệng, thất kinh nhìn xung quanh, nhỏ giọng nói: “Chị gái em ở bên cạnh à?”

“Anh còn lòng dạ nghĩ đến chuyện khác?” Chân Thành bắt mẫn nhéo một cái lên cậu nhỏ đứng thẳng của anh ta, làm cho Từ Nhất Vi sợ hãi kêu lên lần nữa, mặt huyết co rút từng đợt, kẹp chặt làm cậu cực kỳ sung sướng.

Chân Thành giống một con báo đã đói khát lâu ngày, bắt đầu công kích mãnh liệt với con mồi bắt được, Từ Nhất Vi nhanh chóng trầm mê trong tình ái cuồng nhiệt, ngâm kêu liên tục. Giống như đang phát tiết ra tử thân cùng sợ hãi của mình, anh biểu hiện ra ngoài cực kỳ nhiệt tình, không chỉ lắc mông nghênh đón va chạm của cậu ta, hai tay lại tham lam sờ soạng khắp nơi trên người cậu ta, tận tình vuốt ve khối thân thể rắn chắc cường tráng này, làm cho Chân Thành mất đi lý trí, hồi báo lại càng nhiệt tình cuồng dã.

Đợi đến lúc mây mưa dừng lại, Từ Nhất Vi cảm thấy mình chỉ còn lại một hơi, anh nằm trong lòng Chân Thành thở dốc, người đàn ông thương tiếc vuốt mái tóc của anh, động tác vô cùng thân thiết mà tự nhiên.

Từ Nhất Vi thở dốc xong, lá gan hơi lớn một chút, ngẩng đầu, nhỏ giọng nói: “Còn có một chuyện, anh muốn thẳng thắn với em.”

“Chuyện gì?” Chân Thành nhíu mày, không biết anh ta lại muốn làm ra chuyện tốt gì, Từ Nhất Vi lau mồ hôi, chột dạ nhìn cậu, nói: “Thế này... Em nói sáu năm trước, anh đúng lúc ngăn cản lúc em đang muốn tự sát... Chỉ là, lần đó anh đi kiểm tra phòng tư liệu... Lúc đụng phải em, thấy em cầm dao... Anh còn nghĩ là em tới phá hoại của công...”

Anh bị Chân Thành thần thoại quá, làm cho anh hồi tưởng lại chuyện lúc đó liền cảm thấy chột dạ, hiện tại rốt cuộc có cơ hội làm sáng tỏ chân tướng, có thể buông một tảng đá trong lòng.

Chân Thành đầu tiên là sửng sốt, lập tức cười ha ha, ngay lúc Từ Nhất Vi nghĩ rằng cậu bị sự thật kích thích quá độ, sợ tới mức hoang mang lo sợ, Chân Thành lại dừng cười, liền đề anh xuống giường, vuốt ve khuôn mặt của anh, nói: “Nguyên nhân không quan trọng, quan trọng là em quả thật vì anh mà sống lại, em hiện tại đã hiểu, vô luận như thế nào em cũng cần phải biết ơn anh.”

Từ Nhất Vi bị ép tới bực mình, khàn khàn nói: “Anh không muốn em biết ơn.”

“Vậy... Yêu thì sao? Muốn hay không?”

Từ Nhất Vi mừng rỡ như điên, ôm cổ cậu, hét lớn: “Muốn! Muốn! Anh muốn hết!”

Chân Thành nhân cơ hội xuống tay, lại hung hăng thân thiết một hồi, sau đó tâm tình sung sướng ôm tình nhân nằm trên giường, nói: “Xem đi, hết mưa rồi.”

“Hả?” Từ Nhất Vi nằm sấp trên giường, cảm thấy xương cốt cả người đều sắp đứt rồi, anh quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, kinh hi nói: “Trắng hiện ra kia.”

“Đúng.” Chân Thành kéo chăn đắp cho hai người, vô cùng thoải mái ôm anh, cười nói: “Sau cơn mưa trời lại sáng.”

The end.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-la-tap-kich-bat-ngo>